

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

29

ΕΤΟΣ Δ' ΔΡΙΘ. 166

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 166	
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Έτησία	200
Έξομνος	100
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Ευρώπη	Λιρ. 1.10.0
Αμερική	Δολ. 6

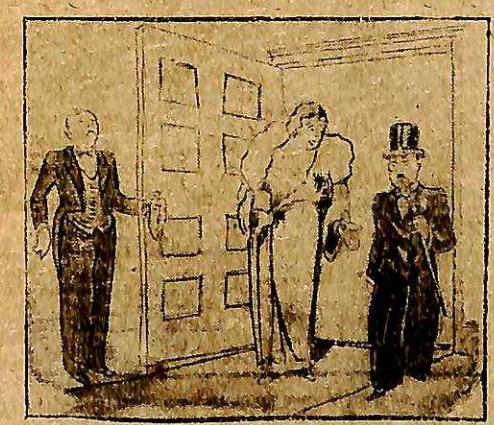
ΠΑΝΘΕΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
 Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & Σ'Α

20-26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937
 ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΑΛΕΪΤΟΥ 12
 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-3434
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
 ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Τα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΕΞΥΠΝΑ

Ο πελάτης : Γιατρέ, η θεραπεία σας δὲν με ὠφέλησε σὲ τίποτε. Ὅλα τὰ παλὰ συμπτώματα ἐπανῆλθαν.
 Ο γιατρός : Καὶ τὸ τσέκ πὺν μοῦ δόσατε, κύριε, ἐ π α ν ῆ λ θ ε ἀπλήρωτο ἀπ' τὴν τράπεζα.
 * *
 Ὑστερα ἀπὸ ἀτέλειωτη ἀναμονὴ στὸν σταθμό, ὁ ταξιδιώτης γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του, πλησιάζει τὸν σταθμάρχη καὶ δείχνοντάς του τὸ νεκροταφεῖο πὺν φαίνεται σ' ἓνα ὄψωμα, τὸν ρωτᾷ :
 — Δὲν μοῦ λέτε, αὐτὸ τὸ νεκροταφεῖο γιατί τὸ ἔχετε τόσο κοντὰ στὸν σταθμό ;
 — Γιὰ νὰ θάβωμε τοὺς ταξιδιώτας πὺν πεθαίνουν ἔως ὅτου ἔλθῃ τὸ τραῖνο ! ἅπαντὰ ἀτάραχος ὁ σταθμάρχης.
 * *
 — Καμμιά γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ μυστικό.
 — Ἡ δική μου μπορεῖ. Δέκα χρόνια πὺν εἴμαστε παντρεμμένοι δὲν μοῦ ἔξομολογήθηκε ἀκόμη γιὰ ποιὸ λόγὸ μοῦ ζητεῖ διαρκῶς λεπτὰ !
 * *
 — Ἕνας ταξιδιώτης μας ἐξέδοσε ἐπιταγὴ διακοσίων χιλιάδων λιρῶν.
 — Ἕ ! τὰ παραλές !
 — Ἕλα νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀκύρωση τῆς ἐπιταγῆς.

ΜΕΤΑΞΥ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

— Πρόσεξε νὰ χειροκροτήσωμε ζητώντας τὸν συγγραφέα. Εἶναι ἔργον τοῦ Σαίξπηρ.

ΑΤΥΧΙΑ

— Σύννα, ἔπιασε τὸ σπῖτι φωτιά.
 — Διάβολε... Κι' ὅτι ἀρχίζα νὰ ξεσταίνωμαι.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΛΟΓΟΣ

— Ἡ Νίνα δὲν φαίνεται νάχη πολὺς καυγάδες μετὰ τὸν δευτέρου ἀνδρατῆς.
 — Ὅχι, αὐτὸς δὲν πληρώνεται κάθε βδομάδα, ἀλλὰ κάθε μῆνα.

ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἕνας τεμπέλης καθόταν στὴν γωνία τοῦ δρόμου. Κάποιος πὺν περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ, τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ πῇ πόσος ἔβγαине σὶδὸ χωριό.
 Ο τεμπέλης κούνησε τὸ κεφάλι του, δείχνοντας ἔτσι μιὰ πινακίδα λίγο πῖδὸ πέρα.
 — Μωρὲ τεμπέλη ! φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ διαβάτης. Δεῖξέ μου μιὰ μεγαλείτερη τεμπελιά, νὰ σοῦ δώσω δέκα φράγκα.
 — Ρίξτα στὴν τσέπη μου, ἀπήντησε ὁ τεμπέλης.
 * *
 Ἕνας γκορινιάρης, περπατώντας βοῦηκε πέντε πεντακοσάρικα. Τὰ ἔσπρωξε μετὰ τοῦ παπούτσι τοῦ περιφρονητικὰ καὶ βλαστήμησε :
 — Φτιοῦ πὺν νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν τύχη μου. Ὅτε ἓνα χιλιάρικο δὲν εἶναι. Ὅλα πεντακοσάρικα !
 * *
 Γονατιστὸς μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ἓνας χριστιανὸς μονολογεῖ μέσα στὴν ἐκκλησία :
 — Χριστοῦλη, δόσε μου πῖδὸ δουλειά. Κάνε τὸ ταχύτερο νὰ πάῃ πῖδὸ γιὰ μένα αὐτὴ ἡ ἀνεργία.
 Ο παππὰς τὸν πλησιάζει :
 — Ἐλπίζω, τέκνον μου, νὰ εἰσακούσῃ ὁ Θεὸς τὴν θερμὴ σου παρακλήση. Τί ἔργασία κάνεις.
 — Νεκροθάφτης, πάτερ μου !

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΡΑΣΟΚΑΤΑΝΥΞΗ

— Δὲν βλέπεις ὅτι πᾶς ν' ἀνοίξῃς τὸ σπῖτι σου μ' ἓνα πούρο.
 — Διάβολε, τότε ἔκανα λάθος. Θὰ κἀπνισα σὶδὸ δρόμὸ τὸ κλειδί μου...

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἓνα ὁμιλοῦντο ποτε τῶν "Αλ- πεων, τὴν ἡμέρα πού ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ κάνη τὰ πρῶτα βή- ματα στὸ σκί.

Εἶχε πάει ὁλομόναχη, σ' ἓναν ἔρημο χιονισμένο κάμπο, μα- κρὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ νὰ τρέξῃ μὲ τὰ σκί χωρὶς καμμιὰ βοήθεια, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τῆς δείξῃ κανεῖς. Μὰ εἶχε ἥδη πέσει τρεῖς φορές καὶ τὰ σκί τῆς εἶχαν τόσο χωθῇ μέσα στὸ χιόνι πὺν τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ σηκώσῃ τὰ πόδια τῆς. "Ἦθελε νὰ κλάψῃ κι' ἂν δὲν θεωροῦσε ταπεινωμένο τὸν ἑαυτὸ τῆς μτρο- στὰ στὰ ἴδια τῆς τὰ μάτια, θὰ ἔαπλωνε ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ ὁλό- λευκο καὶ μαλακὸ στρώμα ἀπὸ χιόνι καὶ θὰ ἄφηνε νὰ ξεσπάσῃ ἐκεῖ ὅλη τῆς ἡ στενωχώρα σὲ κλάμματα καὶ λυγμούς.

Γιὰ μιὰ στιγμή ταράχθηκε' ἄκουσε πίσω τῆς μιὰ φωνὴ καθάρια καὶ δυνατὴ πὺν ἀντηχοῦσε παράξενα μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν χιονισμένη ἔρημο.

—Θέλετε βοήθεια;

Γύρισε πίσω τῆς καὶ κύτταξε ἦταν ἓνας νέος ἕως τριάντα χρονῶν πὺν τὴν κύτταξε μ' ἓνα χαμόγελο εἰρωνικὸ καὶ συγχρό- νως τρυφερό. Ἀσφαλῶς ἡ δύσκολη θέσις ἐκείνου τοῦ κοριτσιοῦ πὺν ἦταν δέκα πέντε χρονῶν καὶ πὺν εἶχε ἀκόμη τὰ μαλλιά τῆς κοτσιδὲς στοὺς ὤμους, τοῦ κίνησε βαθεῖα τὸ ἐνδιαφέρον. Πράγ- ματι δὲν δίστασε νὰ πῇ.

—Ἐδῶ καὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας' σὰς παρακολουθῶ. Θάυμα- σα τὴν ἐπιμονή σας.

Τὴν βοήθησε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ τῆς ἔδωσε μερι- κὲς ὁδηγίες τῆς τέχνης τοῦ σκί καὶ τὴν παρακολούθησε στὴν νέα τῆς προσπάθεια. Βοηθούμενη ἀπὸ τὸ γερό μπράτσο του, ἔκανε ἱ- κανοποιητικὲς προόδους μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας.

"Ἡ ταπεινὴ σὺν τὴν ἔκανε νὰ κλάψῃ, τῆς εἶχε περάσει. "Ἐνοιωθε, στὸ πλάι τοῦ ἀγνώστου τῆς νέου, μιὰν ἀνεκφραστὴ χα- ρὰ καὶ ἓνα στήριγμα πὺν ποτὲ δὲν εἶχε δοκιμάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺν εἶχε ἔρθῃ μὲ τοὺς συγγενεῖς τῆς στὸ ὁμιλοῦντο ἐκεῖνο κέντρο τῶν "Αλπεων. Μὰ ἀπὸ πὺν προερχόταν ἐκεῖνη ἡ χαρὰ; "Απὸ τὸ συμπληρωτικὸ του πρόσωπο; ἡ ἀπὸ τὴν γλυκεία φωνή του! Δὲν τὸ ἤξερε, ἀλλὰ ἔνοιωθε μόνο ὅτι βρισκόταν πολὺ καλὰ κον- τὰ του καὶ δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῇ ἄλλο τίποτε.

"Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸν χιονισμένο ἐκεῖνο κάμπο, ἡ νέα ἐσχέφθηκε. "Νὰ ἦταν λίγο καλὸς μαζί μου! Τοῦ ἔδωσα τόσο θάρρος...

Δείχθηκε πράγματι ἀρετὰ καλὸς. Τῆς συνεστήθη μόνος του. Ἦταν ὑποδιευθυντὴς σὲ μιὰ ἐταιρία ἐξαγωγῶν πὺν εἶχε πολλὰ ὑ- ποκαταστήματα στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερικὴ. Τώρα μάλιστα, ἐτοιμαζόταν νὰ διασχίσῃ τὸν ὠκεανὸ γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ ἐπιθεώρη- ση τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἀμερικῆς. Θὰ περνοῦσε ἀκόμη ἓνα μῆνα ἀναπαύσεως κι' ὕστερα θάφηνε.

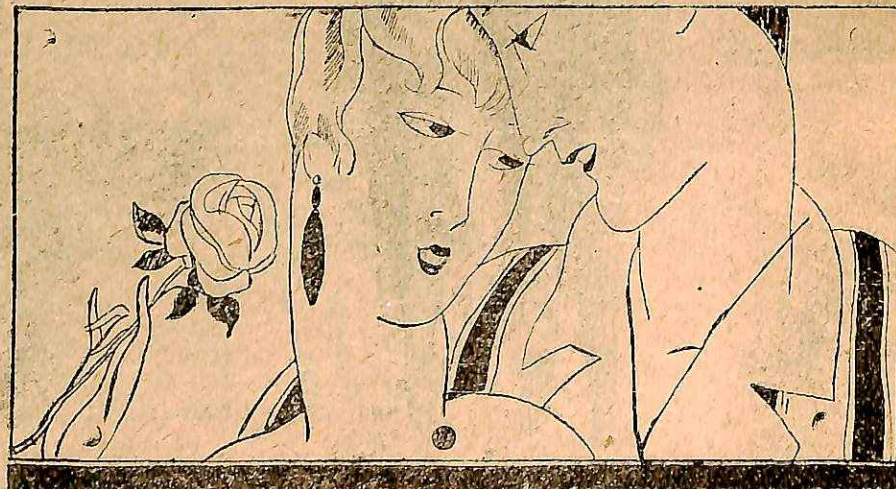
"Ἐνα μῆνα ἀκόμη... Ἡ νέα δὲν φαντάσθηκε ποτὲ ὅτι ἐκεῖ- νος ὁ μῆνας θὰ ἦταν μοιραῖος γιὰ τὴν ζωὴ τῆς. Πέρασε σὰν κυ- κλῶν... "Ὁ ἔρωτας, ἐκεῖνο τὸ μυστηριώδες οἶσθημα γιὰ τὸ ὁποῖον ὅλοι τῆς μιλοῦσαν καὶ πὺν ἡ ἀθάνα νεανικὴ ψυχὴ τῆς δὲν εἶχε ἕως τώρα δοκιμάσει, τὴν ἐκυρίευσε μὲ τόση σφοδρότητα ὥστε τὴν ἔκανε ὄργανό του.

"Ἐγινε δική του δέκα πέντε μέρες μετὰ τὴν ἡμέρα τῆς γνωρι- μίας τῶν. Τῆς φαινό- ταν ὅτι ἐκεῖνος πραγμα- τοποιοῦσε ὅλα τῆς τὰ γλυκύτερα ὄνειρα.

Μέσα στὴν ἀγκα- λιά του ἔνοιωθε μιὰν ἀπέραντη εὐτυχία, πὺν δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὑπῆρχε στὸν κόσμον.

Σφιγγόταν ἐπάνω στὸ στήθος του μὲ τό- ση δύναμη, τοῦ ἔδινε τόσο τρελλὰ φιλιά, πὺν ἐκεῖνος καμμιὰ φορὰ τῆς μουρμουρίζε:

—Εἶναι ἀφάντα- στο! Ποτέ μου δὲν ἔ- γνώρισα ἄλλη γυναίκα.

Μέσα στὴν ἀγκαλιά του ἔνοιωθε μιὰν ἀπέραντη εὐτυχία.

τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἡ νέα εἶχε διώξῃ ἀπὸ τὸν νοῦ τῆς τὴν σκέψη τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Τῆς φαινόταν ἓνα πρᾶγμα τόσο τερατώδες πὺν δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ παραδεχθῇ. Νόμιζε ὅτι τὴν τε- λευταῖα στιγμή, καὶ θὰ συνέβαινε γιὰ ν' ἀναβληθῇ ὁ χωρισμός τῶν... Ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτε. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκα- λιά του γιὰ τελευταία φορὰ. Τῆς ὠρκίσθηκε πὺν θὰ τῆς ἔγραφε συχνότατα καὶ ὅταν θὰ ξαναγύριζε στὴν Εὐρώπῃ, σ' ἓνα ἡ δυὸ χρόνια, τὸ πρῶτο πρόσωπο πὺν θὰ ζητοῦσε νὰ ξαναῖδῃ, θὰ ἦ- ταν ἐκεῖνη.

* * *

Κι' ὁμως ὁ καιρὸς περνοῦσε, κανένα γράμμα ἀπ' τὴν Ἀμερι- κὴ δὲν ἔρχόταν καὶ ἡ νέα τώρα, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἔλυωνε, πρ- ριμένοντάς το.

Τὴν ἔξασε λοιπὸν, ἀμέσως! Ἐθεώρησε τὸν φλογερὸ καὶ σύν- τομο ἔρωτά τῶν ὡς μιὰ περαστικὴ περιπέτεια. Ἦταν φοβερό. "Ὁ ἀνθρωπὸς πὺν εἶχε λατρεύσει, ὁ πρῶτος πὺν τὴν ἔκανε νὰ γνω- ρίσῃ τὴν πὺν μεγάλη εὐτυχία τῆς ζωῆς... νὰ τὴν ξεχάσῃ τόσο γρήγορα!

* * *

Πέρασαν δέκα χρόνια. Ἡ νέα ἐκεῖνη ἦταν τώρα παντρεμένη μ' ἓναν ἄνθρωπο πὺν τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, κυριολεκτικῶς τὴν λά- τρευε. Θάλεγε κανεῖς πὺς ἦταν μιὰ ἀπὸ τῆς λίγες εὐτυχισμένες γυναῖκες καὶ ἔτσι θεωροῦσε' μερικὲς στιγμὲς κι' ἡ ἴδια τὸν ἔ- ταν.

"Ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρῶτου τῆς ἔρωτα, ἔμενε στὸν νοῦ τῆς σὰν μιὰ ξεθαρισμένη εἰκόνα. Τὸν ἀδυσώπητο πόνο τῶν πρῶτων ἡμε- ρῶν εἶχε ἀντικαταστήσει σιγὰ—σιγὰ ἡ παρηγοριά καὶ ἡ ἡσυχονία. Μόνον ὅταν καμμιὰ φορὰ ἔμενε ἐντελῶς μὴν σκεπτόταν ἐκεῖνη βουρκώνουν.

"Ἐνα βράδυ, σ' ἓνα μεγάλο ξενοδοχεῖο τῆς Ρώμης ὅπου ἔμενε περαστικὴ, ὅλα ἄλλαξαν ξαφνικὰ.

Ἀπὸ τὴν γωνιά τοῦ σαλονιοῦ ὅπου ἔπαινε τὸ τσάι τῆς εἶδε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἀνθρώπου πὺν μιλοῦσε ζωηρὰ μὲ μερικὲς κυρίες. Περισσότερο «ἀκουσε» παρὰ κατάλαβε. "Ἐκει- νὰν νὰ τὸν ἐξηνάγκασε ἡ δύναμις ἐκείνου τοῦ βλέμματος ὁ ἄνθρω- πὸς γύρισε πίσω του κι' ἐκύτταξε. Τὰ δυὸ βλέμματα συναντήθηκαν. Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀνε- γνώρισε. Κι' ὁμως ἔνοιωσε πὺς τῆς ἀνῆκε ὅπως πρὶν, ἔνοιωσε πὺς καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμις δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς ἀπαγο- ρεύσῃ νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιά του.

Σαστισμένος ἀπὸ τὸ ἐπιμόνο βλέμμα τῆς, ἐκεῖνος πῆγε καὶ κάθισε κοντὰ τῆς καὶ τῆς ἀπηύθυνε τὸν λόγόν μὲ μιὸ πρό- φασιν.

Τὸ ἴδιο βράδυ βρισκόταν στὸ διαμέρισμα τοῦ ἀνθρώπου πὺν φιλοῦσε ἐδῶ καὶ δέκα χρό- νια. Αὐτὴ, ναὶ αὐτὴ ἦταν ἡ εὐτυχία, ἡ πραγματικὴ εὐτυχία κι' ὅχι ἐκεῖνη πὺν νόμιζε πὺς βρῆκε κοντὰ στὸν ἄνδρα τῆς.

—"Αχ!.. μουρμούριζε κλείνοντας τὰ μάτια, πόσο αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου καλὰ, ἔτσι σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά σου. Θάθελα νὰ ἔμενα σ' ὅλη μου τὴν ζωή.

—"Αχ!.. μουρμούριζε κλείνοντας τὰ μάτια, πόσο αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου καλὰ, ἔτσι σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά σου. Θάθελα νὰ ἔμενα σ' ὅλη μου τὴν ζωή.

Τότε ἀπὸ τὸ στόμα ἐκείνου βγῆκαν μερικὰ λόγια πὺν μῆχαν σὰν μαχαίρι στὴν καρδιά τῆς.

—Εἶναι ἀφάνταστο! τῆς ἔλεγε. Ποτέ μου δὲν συνήντησα μιὰ γυναίκα (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 515)

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

© Γκραμαίρ ἡ- ταν ὁ πὺν δη- μοφιλὴς κι' ὁ πὺν ἀγαπητὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς δασκάλους.

—Τὶ καλὸς ἂ ἦτοπος! ἔλεγαν οἱ κάτοικοι τοῦ Κλισύ. Καὶ πὺς τὰ καταφέρει τὰ μισθώματα!

Ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Γκραμαίρ εἶχε ἀφάνταστο ἐπιβάλλον στὰ παιδάκια πὺν τοῦ ἐμπιστευόταν τὴν ἐκπαίδευσή τους. Αὐστη- ρὸς διὰν ἔπρεπε, μεγάλῃς ὁμῶς ἀμεροληψίας, κατῳρῶνε νὰ ὑ- ποτάσῃ τὰ πεισματάρικα καὶ ἀντιπειθαρχ. καὶ χαμίνια, στὰ ὅποια ἐδίδασκε κάθε χρόνον ὅτι ἡ γῆ εἶναι στρογγυλή, ὅτι ὁ Δουδοβίκος 11ος ὑπῆρξε κακὸς βασιλεὺς κι' ὁ Κολμπέρ λαμπρὸς ὑπουργός. Τὸν λάτρευαν ὅλοι κι' ὅταν ἐγκατέλειπαν τὰ θρανία τοῦ σχολείου, τὰ περισσότερα παιδιὰ διατηροῦσαν μὲ τὸν Γκραμαίρ φιλι- κὲς σχέσεις.

* *

Μιὰ μέρα πὺν περνοῦσε κατὰ μῆκος τῶν ὁχυρωμάτων, ἓνα Κυριακάτικο πρωῒν, εἶδε τρεῖς νέους ἡλικίας μόλις εἴκοσι χρο- νῶν πούσερναν στὸ χορτάρι τῆς σκισμένης παντόφλης τους κι' ἄ- φηναν νὰ κρέμονται στὴν ἄκρη τῶν χειλῶν τους ἀποτοίγαρα μα- ζεμένα ἀπ' τὰ πεζοδρόμια. Φοροῦ- σαν γκρι κασκέτα καὶ μιὰ τοῦφα μαλλιά ἐξέφυγαν ἐπάνω στοὺς κροτά- φους τῶν.

—Κύριε Γκραμαίρ, πὺς τὰ πη- γαίνετε;

Τοὺς κύτταξε ἐκκλητικὸς καὶ δει- χνοντας τὸν μεγαλειότερο.

—Μήπως εἰσαι κατὰ τύχην ὁ Ἀνδρέας Μενό;

—Βέβαια, κύριε Γκραμαίρ. Εἶμα- στε παλαιοὶ μαθηταὶ σας... Παίξαμε «ἀμπόριζα» μαζί σας στὴν αὐλή! Δὲν ἀναγορίζετε τὸν μικρὸ Φίλιππο καὶ τὸν Ἀρθούρο... Ἐκεῖνον πὺν τοῦ ἔβγαλαν τὸ παρατσούκλι Κά- βουρα;

—Πράγματι... Ἀλήθεια! εἶπε ὁ δάσκαλος κυττάζοντας τοὺς δυὸ ἄλλους.

Καὶ τοὺς ἔσφιξε τὰ χέρια εὐτυχι- σμένος πὺν τοὺς ξανάβλεπε.

—Εἴμαστε πολὺ εὐχαριστήμενοι πὺν σὰς ἔξασαίτε, κύριε Γκρα- μαίρ, φώναξε ὁ Ἀνδρέας Μενό πὺν φαινόταν πὺν φλόρος ἀπὸ τοὺς τρεῖς.. Ὅστε κουβέντα νὰ γίνε- ται. Εἴσατε πολὺ καλὸς καὶ δὲν μὰς καθόσατε στὸ στομάχι...

Δὲν εἶναι ἔτσι παιδιὰ;

—Ὁ μικρὸς Φίλιππος κι' ὁ Κάβουρας ἀπάντησαν μαζί.

—Βέβαια!

Κι' ὁ Κάβουρας πρόσθεσε:

—Ἀφοῦ μιλάμε πολλὲς φορές γιὰ σὰς μὲ τοὺς μάγκες τῆς Βιλλέτ!

—Τὶ γινέκατε λοιπὸν οἱ τρεῖς σας; ρώτησε ὁ Γκραμαίρ, ἐκ- πληκτὸς γιὰ τὴν παρδαλὴ ὁμιλίαν τους. Ἐργάζεσθε σὲ ἐργοστά- σιο, σὲ ἐργαστήριο;

—Ὁ! Ὁχι! κύριε Γκραμαίρ, τὸ ἐργαστήριον καὶ τὰ ἐργοστά- σια εἶναι μόνο γιὰ τοὺς «μπάμεις»... Ἐμεῖς δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀ- πό τέτοια.

—Τὶ κάνετε λοιπὸν;

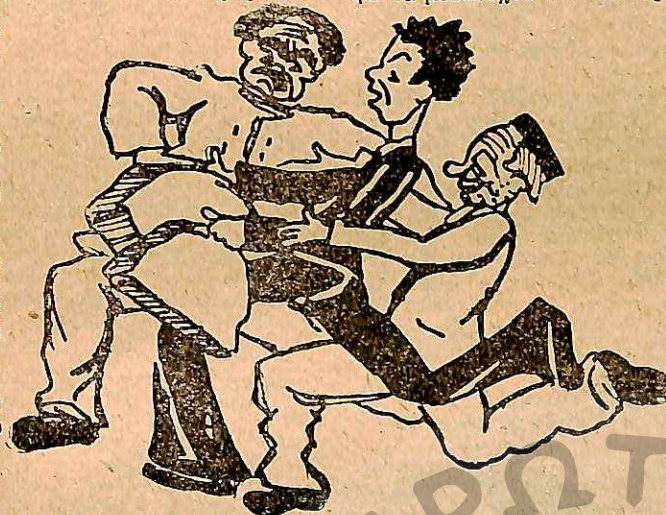
—Τὴν ἡμέρα βόλτες στὰ ὁχυρώματα!... τὸ βράδυ μαζεῖομα- στε μὲ τὰ βλαμάκια γιὰ νὰ σχεδιάσωμε κόλπα... Ἐξέρτε μὲ λίγη ἐπιτηδειότητα, νὰ καταφέρνομε μιὰ χαρὰ. Ἡ συνήθεια παίζει σπουδαῖο ρόλο... Μόνο πὺν μὰς τρώει ὁ συναγωνισμός... Φαντα- στήτε ὅτι οἱ ἀπάχηδες τοῦ Λεβαλουὰ ἔχονται καὶ δουλεύουν ἀσέδω!

—Ἀκούτε ἐκεῖ!... Ἀν μὰς πάρουν ὅλη τὴ δουλειά, πρέπει νὰ πάμε νὰ γίνομε καλογέροι... Ἀλήθεια, κύριε Γκραμαίρ, βγαίνετε ποτὲ ὁλομόναχος τὰ βράδια;

—Ναί.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι σὰς προειδοποιῶμε πὺς ἂν ποτὲ τοιμήσῃ κανένας νὰ σὰς ἐγγίσῃ, θὰ εἴμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς ὑπερασπι- σθοῦμε.. Τί λέτε, μάγκες;

—Παίρνομε ὄρκο, κύριε Γκραμαίρ... Κι' ἀλλοῖμονο σ' ἐκεῖ- νους πὺν θὰ τὰ βάλουν. μαζί μας! Εἴσατε ὑπὸ τὴν προστα-

Οἱ τρεῖς ἀλήτες ἔτρεξαν.

σία μας. Ἡ ἀπόλυτος τι- μιότης τοῦ Γκρα- μαίρ ἐτίθετο σὲ μιὰ βαρεῖα δοκιμασία πὺν ἐγκατέλειπε σχεδὸν ντροπισμένος, αὐτὰ τὰ τρία παληοπαῖδα πὺν ἐπωφελέθησαν τόσο κακὰ ἀπὸ τῆς συμβουλῆς του.

Εἶχε τὴν ἀνάμνηση αὐτῆς τῆς συναντήσεως διασχίζοντας τὰ ὁχυρώματα γιὰ νὰ πάῃ στὸ Παρίσι ὅπου εἶχε δουλειὰ κείνο τὸ βράδυ ὅταν ὁ Κάβουρας κι' οἱ φίλοι του πρὸβαλαν μπροστὰ του.

—Μπὰ! Νὰ ὁ κύριος Γκραμαίρ πὺν πηγαίνει στὴν πόλιν! εἶπαν μὲ ἐγκάρδιο ὕφος.

—Ναί.

—Καὶ θὰ γυρίσετε ἀργά;

—Κατὰ τῆς δωδεκάμισῃ, ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, καθὼς ὑ- ποθέτω.

—Ξέρετε ὅτι ὁ δρόμος δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀσφαλὴς ἐκεῖνες τῆς ὥρες... Ἄν θέλετε θὰ σὰς περιμένωμε στὴ στάση... τοῦ τραμ γιὰ νὰ μὴ σὰς συμβῇ τίποτα.

Ὁ Γκραμαίρ διεμαρτυρήθη, οἱ ἄλλοι ἐπέμεναν καὶ στὸ τέλος δέχθηκε. Ἀφοῦ πέρασε τὴ βροδιά του σ' ἐνὸς φίλου του, ἐπέστρε- φε τὰ μεσάνυχτα ἀπ' τὴν ἔρημν λεωφόρον καὶ, χωρὶς νὰ δῇ κα- νὰ στὴν στάση, ἐξακολουθῶν τὸ δρό- μο τοῦ ὁλομόναχου, διερωτώμενος ἂν ἦταν ἠθικῶς ὑπεύθυνος γιὰ τὴν κα- τὰπτησιν τῶν παλῶν μαθητῶν του ὅταν ἓνας θόρυβος σιγανῶν βημάτων κίνησε τὴν προσοχή του.

Μιὰ σκιά ἐγγυστεροῦσε πίσω του ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον. Ἀποφασιστι- κὰ γύρισε καὶ ἀντελήφθη στὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ, τὴν φοβερὴ σιλουέττα ἑ- νὸς ἀλήτου πὺν τὸν πλησίαζε, μὲ τὸ λαιμὸ χωμένο μέσα στοὺς ὤμους του. Ἐλαβε στάση ἀμύντης καὶ εἶπε:

—Τί θέλετε;

—Τὰ ρολοῖ σου καὶ τὸ πούγγι σου: εἶπε μιὰ βραχνή φωνή.

Καὶ καθὼς ὁ Γκραμαίρ δὲν βια- ζόταν νὰ ἀπαντήσῃ, ὁ ἀλήτης, σὰν γάτα, ὤρμησε μὲ τὰ χέρια προτετα- μένα, μὲ σφιγμένες πυγμές.

Ὁ Γκραμαίρ ἔπεσε μπήγοντας μιὰ φωνή. Ὁ ἄνθρωπος τὸν κράτησε κά- τω ἀπ' τὸ γόνατό του. Ἐτοιμαζό- ταν νὰ βγάλῃ τὸ μαχαίρι του, ὅταν

τρεῖς σκιὲς φανήκαν στὸ ἀντικρὺνὸ πεζοδρόμιο.

—Γρήγορα, παιδιὰ!... ὁ κύριος Γκραμαίρ, ἔκανε μιὰ φωνή.

Αὐτὴ ὁμῶς ἡ ἐμφάνισις ἔφτασε γιὰ νὰ τρέψῃ σὲ ἀτακτη φυγὴ τὸν ἀλήτη μὲ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα.

Ὅταν ὁ Γκραμαίρ σηκώθηκε, εἶδε τὸν ἑαυτοῦ του περιστοιχι- σμένο ἀπ' τὸν Ἀνδρέα Μενό, τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Κάβουρα, πὺν τὸν ἔβλεπαν μὲ μεγάλη ἀνησυχία, γιὰ νὰ μάθουν ἂν πειράχθηκε- καθόλου. Τοῦ ἐξήγησαν ὅτι τὸν εἶδαν νὰ κατεβαίνει στὴν τελευ- ταία στάση τοῦ τραμ, ἀλλὰ προτίμησαν νὰ μὴ φανοῦν καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσουν χωρὶς νὰ τὸν χάσουν ἀπὸ μπροστὰ τους.

—Εὐτυχῶς, κύριε Γκραμαίρ, χωρὶς ἐμὰς εἴσατε χαμένους! εἶ- πε γελάτας ὁ Κάβουρας. Γιὰ νὰ συνέλωμε ὁμῶς λιγάκι, πάμε νὰ πιοῦμε ἓνα ἑκατοσταράκι στὴν ταβέρνα τοῦ Βαρέλα.

Πὺς ν' ἀρνηθῇ σὲ ἀνθρώπους, πὺν τὸν εἶχαν βοηθήσει μὲ τό- ση προθυμία;

Ὁ Γκραμαίρ δέχθηκε καὶ πῆγαν στὴν ταβέρνα τοῦ Βαρέλα ὅ- που σῦναζαν νέοι χωρὶς προλήψεις καὶ μὲ διαφορετικὲς γνώ- μες γιὰ τὴν ξενὴ ἰδιοκτησία.

Ὁ Γκραμαίρ κάθισε ἀνάμεσα στοὺς σωτήρες του στὸ βάθος τῆς ταβέρνας καὶ κύτταξε μὲ περιέργεια τοὺς ὁμίλους πὺν συζη- τοῦσαν σιγανὰ, γύρω ἀπ' τὰ τραπέζια σὲ μιὰ βαρεῖα ἀτμόσφαι- ρα πὺν μύριζε καπνὸ, ἀλκοὸλ, ὑγρὸ ξύλο καὶ ἀνθρώπινο ἰδρώτα.

—Ἐγὼ κερνῶ... κύριε Γκραμαίρ, εἶπε ὁ Κάβουρας χτυπώντας τὸν ὄμο τοῦ δασκάλου, Διατάξτε!...

Ὁ Γκραμαίρ ὑπάκουσε. Ἀναγκάστηκε μάλιστα νὰ τσουγκρίσῃ μὲ τὸν Κάβουρα πὺν φαινόταν νὰ τοῦ ἔχη μεγάλη συμπάθεια. "Ἐ- ξαφνὰ ἓνα σφύριγμα στριγγὸ διέκοψε ὅλες τῆς συνομιλίες. Μὰ ἔ

(Συνέχεια στὴν σελίδα 515)

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

Τῇ στιγμῇ πού ἡ φρουλαῖν Ρίτ-
τεν μῆλκε γιά νά
σερβίρη τὸ πρόγευ-
μα ἡ δις Μπάουερ ἐκτελοῦσε τὴν ἀσκηση 23 τοῦ ἐγχειριδίου Ρός,
ἐνα εἶδος Σουηδικῆς γυμναστικῆς καὶ ρυθμικοῦ χοροῦ. Ἡ φρου-
λαῖν Ρίττεν στάθηκε κατάπληκτη καὶ ἀνοίξε διὰ πλάτα τὸ στό-
μα της.

— Τί κάνετε, δεσποινίς Μπάουερ, φώναξε τρομαγμένη. Προ-
σέχετε τίς δυνάμεις σας! Μονάχα ἡ μέθοδος Μόντε θά σᾶς για-
τρέψη. Πρέπει νά τὴν ἀκολουθήσετε πιστὰ καὶ νά μὴν κάνετε
τοῦ κεφαλοῦ σας...

Ἐπειτα ἀκούμπισε προσεκτικὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ δίσκο
μὲ τὸ πρόγευμα καὶ ἔφυγε κουνώντας περιλινὰ τὸ κεφάλι της.

Ἡ δις Μπάουερ ἄφησε τὴ γυμναστικὴ καὶ ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα
στὸ τσάι μὲ τὰ μπισκότα. Ὅταν τελείωσε τὸ πρόγευμά της ἐξα-
πλάθηκε σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα καὶ ἔνοιωσε πάλι ἐκείνη τὴν
παράξενη χαύνωση πού τῆς ἔκοβε τὰ γόνατα καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀ-
νατριχιάζει ἀπὸ φόβο.

— Πρέπει νά βρεθῇ μιὰ διέξοδος! συλλογίστηκε. Δὲν μπορῶ
πιά νά ὑποφέρω αὐτὴ τὴ δαίτα. Ὁ ἄρρωστίσῳ σ' ἀλήθεια... ἂν
δὲν εἶμαι κι' ὅλας ἄρρωστη! Γιατί μὲ πιάνει αὐτὴ ἡ χαύνωσις;
Τί ἔχω; Ἀδυναμία; Ἐξάντληση; Ὁ, Θεέ μου!...

Γρήγορα πήρε μιὰ ἀπόφαση. Ντύθηκε γρήγορα καὶ βγήκε ἀπὸ
τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Θὰ πῆγαινε σ' ἕναν ἄλλο γιατρό. Ὁ δόκτωρ Μόντε φαίνεται
ὅτι τὴν κρατοῖσε μέσα σ' ἐκείνη τὴν ὁμορφὴ βίλλα χωρὶς νά
ἔχη κάνει καλὴ διάγνωση τῆς ἀρρώστειας της. Θὰ τὴν κρατοῦσε
ἀσφαλῶς γιὰ τὰ λεπτὰ. Ἡ δις Μπάουερ πλήρωνε 80 μάρκα τὴν
ἡμέρα καὶ εἶχε μείνει σ' αὐτὴ τὴν κλινικὴν σωστὲς 85 μέρες! Γιατί
τώρα εἶχε μῆλ στὴν κλινικὴ τοῦ δόκτορος Μόντε; Ἀπὸ ἰδιοτρο-
πία. Ἡθελε νά ξεκουράσῃ λιγάκι τὰ νεῦρά της, ὕστερα ἀπὸ ἕνα
αὐτοκίνητο δυστύχημα καὶ διάλεξε μιὰ νευρολογικὴ κλινικὴ
γιὰ νά περάσῃ ἐκεῖ ἡμέρα μιὰ ἐβδομάδα. Ἐπειτα, μ' αὐτὸν τὸν
τρόπο θὰ κατάφευγε νά γίνῃ «ἐνδιαφερόμενη», θὰ συγκινοῦσε ἴσως
τοὺς θαυμαστάς της καὶ τότε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἔπαιρνε τὴν
ἀπόφασιν νά ζητήσῃ τὸ χέρι της, τὸ κάταστρο καὶ ὁμορφὸ χέρι
της, μὲ τὴν τρυφερὰ καὶ λεῖα ἐπίδερμίδα.

Κανείς ὅμως δὲν τόλμησε νά κάνει αὐτὸν τὸν ἡρωϊσμό. Ἡ δις
Μπάουερ δὲν εἶχε προίκα. Πῶς μπορούσε λοιπὸν νά μείνῃ ἀκόμα
στὴν κλινικὴ τοῦ δόκτορος Μόντε;
Ποῦ θὰ εὗρισκε τόσα πολλὰ λεπτὰ;
Ποῦ θὰ εὗρισκε τὴν ἐξοφλήσιν; Ἐπρεπε νά
φύγῃ. Μὰ ἦταν ἄραγε καλὰ; Μή-
πως ἦταν ἀκόμη ἄρρωστη; Ἐνῶ
ἄλλος γιατρός θὰ τῆς εἶδνε μιὰ
ἀπάντησιν σ' ὅλες αὐτὲς τίς ἀπορίες.

Ἡ δις Μπάουερ, μιὰ κατάξανθη
καὶ πεντάμορφη νέα, μὲ μεγάλα μά-
τια, πού καθρέφτιζαν τὸ χρῶμα τ'
οὐρανοῦ καὶ μὲ ὀλόδροσα καὶ κατα-
κόκκινα χεῖλη, χτύπησε τὴν πόρτα
ἐνῶς γιατροῦ τοῦ πρώτου πού συ-
νανήσε στὸ βᾶθος τῆς λεωφόρου.

— Γιατρέ, θέλω νά μοῦ πῆτε ὅλη
τὴν ἀλήθειαν... τοῦ εἶπε. Φοβάμαι
μὴπως εἶμαι ἄρρωστη... Κάθε μέρα,
ὕστερα ἀπ' τὸ φαγητό, μὲ πιάνει μιὰ παράξενη χαύνω-
σις. Τί ἔχω; Ἐξάντληση; Ἀναιμία; Λευκὰ αἱμοσφαίρια;

Ὁ γιατρός τῆς ἔριξε μιὰ αὐστηρὴ ματιὰ πού τὴ
πάγωσε. Ἐπειτα στήριξε τὰ χέρια του στοὺς ὄμους της,
τὴν κύτταξε διὰ τρεῖς φορές καὶ κάρφωσε τὰ διαπερα-
στικά μάτια του στὰ δικά της.

— Ἀκουσε, παιδί μου, τῆς εἶπε. Δὲν φαντάζομαι νάρ-
θες ἐδῶ γιὰ νά μοῦ μάθῃς τὴ δουλειά μου. Ἐγὼ δὲν
κλέβω τὰ λεπτὰ τοῦ πλησίον μου. Ἐ, λοιπόν, στὸ λέω
καθαρὰ, δὲν ἔχεις τίποτε!

— Εἶναι ἀδύνατον! φώναξε ἡ Ζίτα Μπάουερ. Πῶς
μπορεῖ νά μὴν ἔχω τίποτε. Θὰ κάνετε λάθος, γιατρέ...
Τὸ ξέρετε ὅτι βρῖσκομαι σὲ μιὰ κλινικὴ καὶ ὅτι κάνω
θεραπεῖα;

— Ποιὸ ζῶν ἐστὶν αὐτὸ πού σὲ κρατᾷ στὴν κλι-
νικὴν σου; οὐράρισε ὁ γιατρός. Αὐτὸ λέγεται ἀπάτη. Μ'
ἀκούς; Δὲν ἔχεις τίποτε, παιδί μου...

Ἡ Ζίτα Μπάουερ γούρλωσε τὰ μάτια της ἀπ' τὴν

φωνή. Εἶναι 83 ἡμέρες τώρα πού ζῶ σὲ μιὰ κλινικὴ καὶ κάνω
δαίτα. Ὁ γιατρός ἔχει κάνει λάθος... Ἐμεῖς κάνουμε καλὴ διάγνω-
σιν ἢ μὲ κοροϊδεύει! Δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε; Εἶναι τελείως καλὰ;
— Δὲν ἔχεις τίποτε, παιδί μου! τῆς ξαναεἶπε ὁ γιατρός. Σὲ
κοροϊδεύουν. Ἐχεις τὸ δικαίωμα νά τὸν καταγγείλῃς. Μὰ βέβαια.
Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ σοῦ πᾶρῃ πολλὰ λεπτὰ, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὁ! πάρα πολλά, φώναξε μὲ τρόμο ἡ Ζίτα καὶ συλλογι-
στηκε τὸ λογαριασμὸ τῆς κλινικῆς. Τὰ λεπτὰ πού εἶχε μόλις θῶ
τὴν ἔσωναν γιὰ νά τὸν πληρώσῃ...

Στάθηκε, λοιπόν, μιὰ στιγμὴ συλλογισμένη καὶ ἔπειτα εἶπε
στὸν γιατρό:

— Μπορεῖτε νά μοῦ ὑπογράψετε μιὰ πιστοποίηση ὅτι δὲν
ἔχω τίποτε;

— Μὰ βέβαια!... Τὸ θεωρῶ μάλιστα καθήκον μου!

— Θαυμάσια, περίφημα! συλλογίστηκε ἡ Ζίτα Μπάουερ, οἱ
δύο μας τώρα, κυρία μέθοδος Μόντε.

Κι' ἔτσι, ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὸν γιατρό, ἀφήνοντας στὸ γραφεῖο
τοῦ τῇ τελευταίᾳ της 40 μάρκα, εἶχε τὸ πολὺτιμο πιστοποιητικὸ
μέσα στὴν τσάντα της.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι τώρα ὅτι εἶχε κοκκινίσει λιγάκι ἀπ' τὴν
ντροπὴ της ὅταν μῆλκε στὸ γραφεῖο τοῦ δρος Μόντε. Ἡ Ζίτα ἐν-
νοιῶσε ἕνα παράξενο αἰσθηματὶν στὴν καρδιά. Πῶς θὰ τοῦ ἔδειχνε
τὴν πιστοποίησιν τοῦ ἄλλου γιατροῦ; Ὁ δρ
Μόντε ἦταν ἕνας ὁμορφος νέος μὲ γλαστὰ μάτια καὶ μὲ μιὰ
γλῦκα στοὺς τρόπους του πού σὲ σκλάβωνε ἀπ' τὴν πρώτη στι-
γμὴ. Ἦταν ἡ συμπάθειά της...

Ὅταν ὅμως ἡ Ζίτα Μπάουερ συλλογίστηκε ὅτι τὴν κοροῖ-
δευε γιὰ νά πᾶσιν δίχως λόγον νέα λεπτὰ (ὁ Θεὸς ξέρει πῶς θὰ τὰ
οἰκονομοῦσε) γλῶμιωσε ἀπ' τὴν ἀγανάκτησιν.

— Φυσικά, εἶπε μέσα της, δὲν θὰ πληρώσω τίποτε, μὰ τί
ποτα...

Πῆγε κοντὰ του, στάθηκε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ
εἶπε:

— Δόκτωρ... οἱ ἐπαγγελματικὲς ὑποχρεώσεις μου...

— Πῶς εἶπατε; τὴν ρώτησε ὁ δόκτωρ Μόντε. Ποιὲς
εἶπατε;... ἔκανε κατάπληκτος, ἀγῆκοντας ἀτελείωτη τὴ
φράσιν του.

— Ἐπαγγελματικὲς, δὲν εἶναι ἡ κυριολεξία, τοῦ ἐξή-
γησε ἡ Ζίτα Μπάουερ κοκκινίζοντας. Ἡθελε νά πῶ καλ-
λιτεχνικὲς...

— Καλλιτεχνικὲς;... Δὲν σᾶς καταλαβαίνω. Μήπως
εἰστε ἡθοιοίς; Μὴ δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι εἰστε ἕνα κορίτσι

κόσμο, ὅτι ἔχετε μιὰ θεία σας καὶ
καθεστὲ στὸ σπίτι της;

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι περιττά, δό-
κτωρ Μόντε, τοῦ εἶπε ἡ Ζίτα Μπά-
ουερ. Πρέπει νά γυρίσω στὴν παλὴν
ζωή μου. Δὲν πρέπει νά κάνω καιρό.

Ὁ καιρὸς εἶναι πολὺτιμος, ὁ καιρὸς
εἶναι χρῆμα... Πρέπει νά μὲ ἀκούσε-
τε ὡς τὸ τέλος. Δὲν μ' ἀρέσει, δό-
κτωρ Μόντε, νά μὲ κοροϊδεύουν... Κι'

ἐσεῖς μὲ κοροϊδεύετε, μὲ κρατᾶτε κλει-
τὴς ἀσκήσεις τῆς μεθόδου σας, ἐνῶ
ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα!... Ἀπολύτως τί-
ποτα!... Γιατί, παρακαλῶ, Γιατί αὐ-
τὴ ἡ κοροΐδια; Ἀπαντήστε μου!

Ὁ δόκτωρ Μόντε ἔσκυψε τὸ κε-
φάλι καὶ κοκκίνισε. Ἡ Ζίτα Μπά-
ουερ ἦταν ἐξαλλὴ ἀπ' τὸ θυμὸ της.

Ἦταν λοιπὸν ἔνοχος αὐτὸς ὁ ὁμορ-
φος δόκτωρ Μόντε; Τὴν κοροΐδευε!
Τὴν κρατοῦσε στὴν κλινικὴν του δί-
χως νά ἔχη τίποτα! Ἀ! μὰ αὐτὸ πιά
ἦταν ἀνυπόφορο!

Ἐἶναι μιὰ ὑπέροχη
ἰδέα!...

(Ἡ συνέχεια στὴν σελίδα 515)

Ο Γκεράρδος ἔ-
πρεπε νά φύ-
γῃ. Ἦρθε στὸ σπι-
τι τόσο βιαστικὸς
ὥστε δὲν βρῆκε τὸν
καιρὸ νά γευματίσῃ.
Κι' ἐπειδὴ ἡ παλὴν
ὕπνερτρα παραπο-
νεῖτο ὅτι τὸ φαγητὸ θὰ πῆγαινε χαμένο, ἐκεῖ-
νος τῆς εἶπε:

— Θὰ γυρίσω ἀπόψε νά φάγω.

Ἐνα τηλεγράφημα τὸν καλοῦσε στὴ Ριβι-
έρα. Οἱ ξένες πού εἶχαν νοικιάσει τὴν βίλλα
του, ἤθελαν νά τὴν ἀγοράσουν.

— Κι' ἐσεῖς θὰ πωλήσετε τὸ σπίτι; Ἐκεῖ
πού γεννήθηκε σχεδὸν ὅλη ἡ οἰκογένειά
σας;

Ἦταν ἡ βίλλα τοῦ παπποῦ, ἀλλὰ ἔπρεπε
νά διατηρῇ μιὰ περιουσία ἡ ὁποία ἤθελε φό-
ρους καὶ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ καὶ ἡ ὁποία
δὲν εἶδνε εἰσοδήμα; Γιατὶ μόνον δύο τρελ-
λὲς ξένες, μπορούσαν νά διαλέξουν καὶ νά
νοικιάσουν ἐκείνη τὴν ἀπέμειρη βίλλα στὴ Ρι-
βιέρα. Ἐπειδὴ λοιπόν, ὁ Γκεράρδος εἶχε μεί-
νει μόνος καὶ μὲ ἐλαχίστα χρήματα, δὲν μπο-
ροῦσε νά παρθερίζῃ κι' ἦταν ὑποχρεωμένος
νὰ καθέται στὴν πόλιν γιὰ νὰ ἐργάζεται. Εἶχε
τὴν κλίσιν νά γράφῃ καὶ τοῦ ἦταν δύσκολο
νὰ κάνει ἄλλη δουλειά. Εἶχε μεγάλη φαντα-
σία, ἔγραφε λαμπρὲς σελίδες, ἀλλὰ ἐκέρδιζε
λίγα καὶ τώρα ἦταν ἀναγκασμένος νά πωλή-
σῃ τὸ σπίτι τοῦ παπποῦ του. Ἐτσι λοιπόν, ἔ-
φυγε γιὰ τὴ Ριβιέρα, σκεπτόμενος ν' ἀγοράσῃ
μὲ τὰ χρήματα πού θάπαιρνε ἀπὸ τὴν πώλησιν,
ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὴν πόλιν, ὅπου θὰ ἔ-
μενε ἡσυχός.

Ἡ βίλλα του περιστοιχίζετο ἀπὸ ἕνα ὠ-
ραϊάτοτο κῆπο πούβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα,
κῆπο γεμάτο ἀπὸ λουλούδια καὶ πεῦκα. Ὁ
Γκεράρδος τὴν εἶχε νοικιάσει σὲ δύο δεσπο-
νίδες ξένες, ἀδελφές καὶ πλούσιες οἱ ὁποῖες
εἶχαν γοητευθῇ ἀπὸ τὸ μαγευτικὸ ἐκείνου το-
πεῖο καὶ τώρα ἤθελαν νά ἀγοράσουν τὴ
βίλλα. «Κάνουν θαυμάσια!» ἔλεγε ὁ νέος δια-
τρέχοντας μὲ τὰ πόδια ἅ τρία χιλιόμετρα,
πού ἐχώριζαν τὸ σπίτι του ἀπὸ τὸν πλησιέστε-
ρο σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Κτύπησε τὸ κουδοῖνι τῆς ἐξώπορτας κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἤρ-
θε νά τοῦ ἀνοίξῃ ἕνας ὑπνέρτης ὁ ὁποῖος τὸν ὡδήγησε στὸ σαλόνι.
Ἐξῶ ἀπὸ τὰ παράθυρα, στὸν ἐξώστη, ὑπῆρχαν ἀκόμη δύο
φλυτζάνια τοῦ καφέ. Οἱ ἐνοικιασताί θάχαν πρὸ ὀλίγου τελειώσει
τὸ ραφήμα τους. Ὁ Γκεράρδος ἦταν εὐχαριστημένος πού ἔβλεπε
ἐν τάξει τὸ κτήμα του καὶ περισσότερο ἀκόμη πού θὰ συναντοῦ-
σε δύο χαριτωμένους δεσποινίδες. Ἡ μιὰ ἴσως εἶχε συμπληρώσει
τὰ εἰκοσι καὶ ἡ ἄλλη μόλις τὰ δεκαεῖς.

Οἱ δεσποινίδες περνοῦσαν καλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐπαίζανε
μὲ τὸ μικρὸ κοριτσάκι τοῦ κηπουροῦ ἢ ἔκαναν περιπάτους μὲ τὸ
αὐτοκίνητό τους πού τὸ ὡδηγοῦσε ὁ ὑπνέρτης, τοὺς πού ἦταν καὶ
σωφρεῖς. Κι' ἤθελαν τώρα ν' ἀγοράσουν τὴν βίλλα ἐπειδὴ εἶχαν
ἀκούσει ἀπὸ τὸν κηπουρὸ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τὴν πωλοῦσε.

Ὁ Γκεράρδος ἔμεινε συζητώντας μὲ τὴν δεσποινίδα περὶ τοῦ
ὀλόκληρου ὄρους. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν τοῦ ἔκανε καρδιά νά φύγῃ
οὔτε κι' ἐκείνες ἔδειχναν ὅτι ἡ παρουσία του τῆς ἐνοχλοῦσε. Ἀλ-
λὰς τε μέχρη τῆς στιγμῆς. Δὲν εἶχαν μιλήσει ἀκόμη γιὰ τὴν πώ-
λησιν καὶ μάλιστα ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ, ἡ Ἄννα, τοῦ ἐπρότεινε
νά παρθεμίνῃ, δὲν μπορούσε νά φύγῃ τὴ νύχτα.

Ἐπῆρχαν, ἐξ ἄλλου τόσα πράγματα νά κανονισθοῦν. Ὁ Γκε-
ράρδος ἔγραψε τότε στὴν ὑπνέρτριά του.

«Νὰ ἔχῃς τὸ φαγητὸ ξεστό. Θὰ γυρίσω σὲ μιὰ ἐβδομάδα. Μιὰ
ἐβδομάδα! Καταλαβαίνετε! Ἐνας ποιητὴς μὲ δύο κοπέλλες σὲ
μιὰ μοναχικὴ βίλλα στὴν Τυρονηκί! Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν σύντο-
μα! Μὰ ἦταν τόσο ἀπαραίτητὴ ἡ συντροφιά τῶν ἄλλων γιὰ τὸν
καθ' ἕνα τους. Ἀλλ' ἦταν καὶ πολὺ πρωτότυπη περιπέτεια. Ὁ ἰ-
διοκτήτης τῆς βίλλας... νά φιλοξενηθῇ ἀπὸ δύο κορίτσια. Πολ-
λὲς ιδέες τοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό, ἀκόμη καὶ ἡ ιδέα τοῦ γά-
μου καὶ νά προσφέρῃ ὡς γαμήλιο δῶρο τὴ βίλλα του. Ἀλλὰ βρι-

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

σκόταν σὲ δύσκολη
θέση. Ποῖαν ἀπὸ τίς
δύο ἀδελφές νά δια-
λέξῃ; Βεβαίως, ἂν
εἶχε νά κάνει μὲ μιὰ
μονάχα τὸ πρᾶγμα
θὰ ἦταν εὐχολο. Καὶ
τὸ σπουδαιότερο δὲν
τοῦ συμπαθοῦσε.

Ἡ Ἄννα, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ, ἦταν
κυριολεκτικῶς ἕνα ζωντανὸ ὀρόδο, πού ὑπέσχετο
μιὰ ἀτελείωτη εὐτυχία. Ἡ Τζιλντα, ἡ μικρό-
τερη, ἦταν, ἴσως πῶς σαγηνευτικὴ, ἀλλὰ σιω-
πηλὴ καὶ σκεπτικὴ.

Ὁ Γκεράρδος προσπαθοῦσε νά μείνῃ μό-
νος μὲ τὴν Ἄννα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε.
Οἱ δύο ἀδελφές ἔδειχναν πῶς κατὰ περιμένα
ἀπ' αὐτόν.

Ἐκείνος, ὅπως συμβαίνει πάντα, δὲν ἐξε-
μυστηρεύθῃ ἀπ' εὐθείας στὴν Ἄννα, ἀλλὰ
θέλησε νά τὴν πρῶτα στὴν ἀδελφὴ της. Κα-
τὰ τὴν ὥρα πού μιλοῦσε στὴ Τζιλντα, τὸ πρό-
σωπο καὶ τὰ μάτια τῆς μικρούλας ἔδειχναν
μιὰν ἀσυγκράτητη χαρὰ. Ἀλλὰ ὅταν τὸν ἀκού-
σε νά προσφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς τῆς
τῶς τῶν ματιῶν της καὶ τὸ χαμόγελό της ἔ-
σβυσαν, διὰ μιᾶς καὶ τὸ στόμα της πῆρε μιὰ
ἐκφραση πόνου. Μὰ ἦταν ἀνόητος ὁ Γκεράρ-
δος πού μίλησε σ' ἐκείνη! Γιατί δὲν εἶχε πᾶει
νὰ τὰ εἰπῇ στὴν Ἄννα ἀπ' εὐθείας; Πολὺ
σύνομα ὅμως ἡ νέα κατανίκησε τὴ συγκίνη-
σιν της καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ξέρω τίς διαθέσεις τῆς ἀδελφῆς μου.
Ἐχω ὅμως τὴν ὑποχρέωσιν νά σᾶς ἀποκαλύ-
ψω πῶς εἶναι πάρα πολὺ ἄρρωστη. Γι' αὐτὴ
μένουμε ἐδῶ. Καταλαβαίνετε; Ἐλπίζομε ὅτι
τὸ κλίμα θὰ τὴν ὠφελήσῃ. Ποιὸς ξέρει! Φο-
βοῦμαι ὅμως ὅτι μιὰ μέρα θὰ μείνω μό-
νη...

Ὁ Γκεράρδος στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος.
Ἦταν ἀλήθεια; Πόσο ἔξαπατοῦν μερικὲς ἀρ-
ρώστειες! Ἡ Ἄννα ἔμοιαζε μ' ἕνα ἀνοήτα-
το ὀρόδο κι' ὅμως ἦταν ἐτοιμοθάνατη! Βέ-
βαια, ἔτσι γίνεται. Ζῇ κανεὶς μὲ τὸ χαμόγελο
στὰ χεῖλη καὶ ὕστερα, μιὰ μέρα, οἱ δυνάμεις

ἐξασθενοῦν ἡ φωνὴ βραχνιάζει, ὁ ἄρρωστος λαχταρᾷ τὴν ζωὴ
καὶ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ ἡ ζωὴ καὶ ὁ ἔρωτας φεύγουν καὶ δὲν ξαναέρ-
χονται πλέον.

Ὁ Γκεράρδος ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸν κῆπο, ὅπου λίγες στιγ-
μὲς προηγήτερα εἶχε ἰδῇ τὴν Ἄννα νά φεγγεβολᾷ σὰν νάταν βου-
τηγμένη στὸ φῶς τῆς ἀνοιξιακῆς καὶ ἐκεῖ ὅπου πρὶν ἐσελάνγχε ἡ
ὁμορφία της ἄπλωνε τώρα ἡ ἀτελειότητά της στὸ βαθύ της σκο-
τάδι...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νά φύγῃ γιὰ νά μὴ βα-
σανίτσει μὲ μάτια ὄνειροπολήματα καὶ νά μὴν τὴν κάνει νά ὑ-
ποφέρῃ καὶ ἐκείνη. Ἦταν μάταιο νά ἐνθαρρύνῃ ἕνα σκοποπαιδί.
Καλλίτερα λοιπόν, πού δὲν τῆς μίλησε. Ἡ Τζιλντα δὲν θὰ
τῆς ἔλεγε τίποτε. Ἐκείνο τὸ πλᾶσμα πού τὸ νόμιζε γιὰ παιδάκι,
ἔδειχνε τώρα πῶς ἦταν ἤδη μιὰ σωστὴ γυναίκα, ἔξυπνη καὶ
λογικὴ.

Κ' ἐνοιῶσε τὴ μυστηριώδη σαγήνη τῆς μικρῆς Τζιλντας, ἀλ-
λὰ σκέφθηκε ὅμως ὅτι ἂν τῆς ἔλεγε τώρα πῶς συμπαθοῦσε αὐτὴν
θάκανε κατὰ πῶς δὲν εἶναι τίμιον, ἀλλ' ὑποτιμητικὸν γι' αὐτὴν. Ἡ
ἀγαποῦσε καὶ τὴν ὁποῖαν τοῦ ἀρνιόταν ἡ τύχη.

Ὅταν τὸ βλέμμα του συναντοῦσε τὸ βλέμμα τῆς Ἄννας, γύ-
ριζε τὰ μάτια ἄλλοῦ γιὰ νά μὴ συγκινηθῇ καὶ ἀναγκασθῇ νά τῆς
πῇ τὴν ἀλήθειαν, τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν σκληρὴν τύχη. Ἐκείνη ὁ-
μως παρακολουθοῦσε κάθε του κίνησιν, μάντευε κάθε του σκέψιν,
ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδειχνε ὅμως.

Κι' ὅταν ἡ Ἄννα δὲν ἦταν μπροστὰ του καὶ ἡ γοητεία πού
τοῦ ἐνέπνευε ὑποχωροῦσε καὶ μπορούσε νά σκεφθῇ τὰ λόγια τῆς
Τζιλντας. «Κι' ἐγὼ θὰ μείνω μόνη!»

Ὁ Γκεράρδος ἀπεφάσισε νά φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα. Περπατών-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 515)

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Ο Ρόσκ, ο λιμενοφύλακας μπήκε στο πανδοχείο, κρατώντας στο χέρι του ένα τεράστιο ρολόι, που κανόνιζε όλη του τη ζωή.

—Τι περιμένετε για να κλείσετε; Θέλετε να σας βάλω πρόστιμο;

Ο Μπόμπ κτύπησε τον ανθρώπινο με άπορία. «Ο Τζαίμς που ήθελε παστιχένες κουβέντες, έσπρωξε το τραπέζι για να σηκωθεί. Γιατί όταν μεθούσε ήταν ένας πολύ επικίνδυνος άνθρωπος για τους ανθρώπους του νόμου.

—Καλησπέρα Ρόσκ, είπε η Μάργκε χαμογελώντας. Κάνει κρύο έξω. Θέλεις ένα ποτό;

—Όχι! μούγκρισε ο λιμενοφύλακας τείνοντας το χέρι προς το ποτήρι που ή νέα του πρόσφερε. Νομίζετε πως μ' αγοράζετε με τα βρωμολιχέρ σας;... Για...

Δεν τελείωσε τη φράση του γιατί το ποτό τον έκαψε. «Ήπια κ' ύστερα έφυγε σέρνοντας τα πόδια του. Ο Μπόμπ και ο Τζαίμς ξανάβλεψαν να μιλούν δυνατά και να χειρονομούν.

—Μην κάνετε θόρυβο, παιδιά, είπε η Μάργκε καθημένη κοντά τους.

Ήταν μια νέα ύψηλη και καλοκαμωμένη με κόκκινα μαλλιά και μαύρα επιβλητικά μάτια. Οι τρόποι της ήταν καλοί και ειλικρινείς και γι' αυτό το λόγο οι δυο φίλοι την συμπαθούσαν και θα έβουλοκοπούσαν με την καρδιά τους όποιον θα την έπειραζε.

Για δυο ανθρώπους χωρίς οικογένεια, χωρίς σπίτι, χωρίς τίποτε στον κόσμο, η Μάργκε και το πανδοχείο της ήταν το πιο άμφαλισμένο λιμάνι της ζωής των.

Υστερα από εβδομάδες ή μήνες άπουσίας, έμπαιναν θριαμβευτικά σ' εκείνο το μαγαζάκι γιατί ήξεραν πως η Μάργκε θα τους υποδεχόταν με το φιλικό εκείνο και ειλικρινές χαμόγελό της, τόσο διαφορετικό από εκείνο που χαριζούν οι γυναίκες των λιμανιών στους ναυτικούς. Της πήγαιναν όμορφα δώρα, χρωματιστά σαλιά, κολιέ, βραχιόλια. Και τα άξιζε. Χάρης σ' αυτήν, μέσα σε δυο χρόνια ο Μπόμπ και ο Τζαίμς δεν είχαν χάσει ούτε ένα μπαχαλάρισμα και ποτέ δεν τους άφησε να τσακωθούν.

—Παιδιά, κουνήθητε, είδεμ' ή Μάργκε, βλέποντας ότι ο Τζαίμς είχε ζαλισθεί.

Την ίδια στιγμή το μπουκάλι με το ούισκι εξαφανίστηκε από το τραπέζι.

—Μάργκε, σ' είσαι αδελφή μου, κόρη μου, μητέρα μου, είσαι όλος ο κόσμος μου και με διώχνεις σαν σκυλιά. Έχεις σκληρή καρδιά, Μάργκε, είσαι...

—Κλείσε το στόμα σου, επενέβη ο Τζαίμς, δεν βλέπεις πως είσαι μεθυμένος; Ντροπή σου! πάμε να φύγουμε.

Η Μάργκε τον βοήθησε να σηκωθεί. Κι' όταν σηκώθηκε στηρίχθηκε στους ώμους της νέας.

—Πουλί μου, φεύγουμε. Σ' είσαι αδελφή μας, κόρη μας... ένας άγγελος κι' εμείς είμαστε τα πιο χοντρά γουρούνια της Ίρλανδίας. Άλλα ξέρομε...

—Σόπα, γιατί μοιάζεις με βάτραχο. Δεν βλέπεις πόσο την κουράζεις;

Έσκυψε προς την νέα και της είπε:

—Ένα φίλι στον παλιό θεό, αδελφούλα.

Την τράβηξε στην αγκαλιά του και την φίλησε όπως δεν φιλούν οι θεοί. «Πάμε», είπε αργότερα.

Ο Τζαίμς ζήτησε δυο φιλιά αντί για ένα. «Υστερα οι δυο φίλοι έφυγαν προς το σιωπηλό λιμάνι τραγουδώντας, ενώ η Μάργκε στεκόταν στο κατώφλι του πανδοχείου, ως που οι φωνές τους δεν ακουγόταν πιά.

Το φορτηγό πλοίο στο οποίο είχαν μπαχαριστή ο Μπόμπ και ο Τζαίμς γύριζε στο λιμάνι ύστερα από ενός μηνός ταξίδι.

Οι δυο φίλοι ανυπομονούσαν να φθάσουν για να δώσουν με-

ρικιά δώρα στη Μάργκε και να την κάνουν ευτυχισμένη. Ένα κομμάτι ο καθένας. Τώρα καθόνταν επάνω σε κουλουριές από σχοινιά και μιλούσαν για τη ζωή τους.

—Είναι μια ζωή κτηνώδης αυτή που περνάμε, είπε ο Μπόμπ. Έγώ δεν έχω πια το θάρρος να την εξακολουθήσω. Θέλω κι' εγώ να κάνω ένα σπιτάκι με μια γυναίκα που να με περιμένει και να με αγαπά. Θέλω να παντρευτώ.

—Κι' ή κοπέλα; είπε ο Τζαίμς. Η νύφη; την βρήκες;

—Αν την βρήκα... μά...άφου ξέρεις... Δεν μπορούσε να μιλήσει. Ανάβοντας ένα σπύρο κτύπησε κρυφά τον Τζαίμς κι' εξακολούθησε. Πρέπει ν' αποφασίσω για την Μάργκε. Δεν μπορούμε να εξακολουθήσουμε έτσι.

—Γιατί δεν προτείνουμε σ' αυτήν ν' αποφασίσει; ρώτησε απότομα ο Τζαίμς.

—Είσαι γάιδαρος. Για κείνην είμαστε και οι δυο ίδιοι και δεν θα διαλέξει ποτέ έναν από μ' εμάς. Αν συμφωνήσ' μαζί μου θα αποφασίσουμε άμέσως. Σ' δεν άποσύρεσαι;

—Όχι, μουρμούρισε ο Τζαίμς.

—Ούτε κι' εγώ. Γι' αυτό πρέπει να τραβήξω με κλήρο. Όποιος χάσει θ' αφήσει ήσυχο τον άλλο και δεν θα ξαναγυρίσει πια απ' αυτά τα μέρη. Είναι η «Νότιος Αμερική» που ζητάει ανθρώπους.

Σάπασαν. Ήταν άναποφασίστοι και λυπημένοι. «Υστερα ο Τζαίμς έψαξε στην τσέπη του έβγαλε ένα νόμισμα κι' είπε στο φίλο του.

—Κορώνα ή γράμματα;

—Κορώνα.

Την έριξε ψηλά. Έπεσε επάνω στο κατώστρωμα κύλισε λίγο κι' ύστερα στάθηκε. Ο Μπόμπ έβγαλε επάνω το πόδι του και άναψε ένα σπύρο.

Γράμματα. Αυτό ήταν. Είχαν παίξει το μέλλον τους. Άλλα τώρα, οι δυο τους.

«Υστερα από μια μακρυνή σιωπή ο Μπόμπ είπε:

—Τότε λοιπόν αύριο θα πάω στη «Νότιο Αμερική».

—Πού είναι ο Μπόμπ...

ση ποτέ. Μαζί στο καράβι, μαζί στην ξηρά, μαζί στη βάρδια, που τίποτα δεν μπόρεσε να τους χωρίσει. Τώρα οι δρόμοι τους χωρίζαν. Ίσως ο ένας να μην ξανάβλεπε τον άλλον πιά.

Δεν αγκαλιάστηκαν. Τέντωσαν τα χέρια χωρίς να κутταχθούν στο πρόσωπο.

—Καλή τύχη, φίλε.

Ο Μπόμπ έκανε μερικά βήματα, δίστασε, γύρισε πίσω.

—Ξέρεις—είπε—εκείνα τα πράγματα που πήρα για την Μάργκε... να της τα π' εσύ. να κάνεις φιγούρα. Έγώ δεν τα χρειάζομαι.

Κι' έφυγε μέσα στα σκοτάδια. Σ' όλη τη βάρδια ο Τζαίμς που κέδισε παίζοντας την ευτυχία του, ένοιωσε πως ήταν ο πιο άτυχος άνθρωπος του κόσμου.

Δυο μέρες αργότερα, ξεμπαρκάροντας από το καράβι, ένοιωσε τον εαυτό του θριαμβευτή. Εφόρτωσε τα δυο κιβώτια με τα δώρα στο καροτσάκι ενός παιδιού και κατευθύνθηκε άμέσως προς το πανδοχείο της Μάργκε. Είχε φορέσει καθαρά ρούχα, είχε ξυρισθεί και είχε γυαλίσει τα παπούτσια του. «Ανοιξε με μια σπρωξιά την πόρτα του πανδοχείου και μπήκε:

—Αδελφούλα!

Η Μάργκε γέμιζε ένα μπουκάλι με κρασί. Δεν σήκωσε καν το κεφάλι αλλά χαμογέλασε.

(Συνέχεια στην σελίδα 514)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

Τα παλιά τα αξιοσημείωτα κοσμήματα της κομής Τζουλιάνας Μπουαζάντι είχαν απομείνει εκεί, επάνω στο μικρό τραπέζι, μέσα στην κασετίνα τους που ήταν φτιαγμένη με πολλή τέχνη και το φως της λάμπας, ή οποία κρεμόταν από το ταβάνι άναυχα κούρσε επάνω στα μπριγιάντια, στα ρουμπίνια, στα σμαράγδια και στα μαργαριτάρια, προκαλώντας υπέροχες λάμψεις και άναυχα κλάσεις.

Επάνω σ' εκείνο το έπιπλο λίγο μακριά από το κρεβάτι όπου βρισκόταν ξαπλωμένη κι' άρρωστη ή ηλικιωμένη κυρία ή πηρχε ένας ολόκληρος θησαυρός που ήταν ικανός να διαφθείρη και τον πιο εύθιμο και τίμιο χαρακτήρα και να τον κάνει ν' απλώσει το χέρι για να τα κλέψει, να τα κάνει δικά του. Οι φιλοξενούμενοι όμως του πύργου του Γιεσσεύ, στη Βρετανία, ήταν όλοι άναμφισβήτητοι εντιμότατοι ο γυιός της κομής, ο υποκόμης Μπουαζάντι—Σωφούρ, με την γυναίκα του και την ωραιότατη κόρη τους Μαρκέλλα, ένας άνηψός της, ο βαρώνος Γκαστών.

Τίσιον ντε Λοντανβίλε ένας οίκογενειακός φίλος, ο υποπλοίαρχος κόμης Κάρολος Πλέσσον ντε Κρανενταί, ένας ώραιος νέος που απελάμβανε εξαιρετικής εκτιμήσεως στους κύκλους του πολιτικού και ναυτικού.

Η ηλικιωμένη κυρία άναγκασμένη να μένει στο κρεβάτι της, εξ αιτίας κάποιων παραλύσεων των κάτω άκρων, είχε δειξει στους φιλοξενούμενους της που είχαν συγκεντρωθεί στο δωμάτιό της τα κοσμήματά της και ή κασετίνα είχε παραμείνει ύστερα εκεί, σε μικρή απόσταση από το κρεβάτι κι' από μια πόρτα που έβγαίνει σ' έναν μακρύ διάδρομο και που ήταν κρυμμένη πίσω από μια βαριά κουρτίνα από δαμάσχο, παλιό και βαρύ.

Όλοι στον πύργο, την ώρα εκείνη, είχαν αποκοιμηθεί. Εκτός της νεωρής έγγονής της κομής που έγραφε κάτι στο δωμάτιό της και της ίδιας της πυργοδεσποίνης, που περίμενε την έμπιστη καμαριέρα της για να την βάλει να πλυνθεί.

Για μια στιγμή ή κόμηση είδε κάτι που την έκανε να κλονισθεί όλο κληρονομιά και ν' αφήσει μια κραυγή τρόμου. Ένα γυνικό ανδρικό μπράτσο παραμέρισε την βαριά κουρτίνα που έκρυβε την πόρτα. Το χέρι έψαξε σαν να ήθελε να πιάσει κάτι. Τα δάκτυλα συνήνεσαν επάνω στο τραπέζι και την πολυτιμή κασετίνα. Υστερα όλα χάθηκαν το μπράτσο και τα κοσμήματα.

Όλα έγιναν σε ελάχιστο δευτερόλεπτο. Η Μαρκέλλα ή κόρη του υποκόμης, που άκουσε την κραυγή της κομής έτρεξε στο δωμάτιό της τελευταίας για να δει τι συμβαίνει. Την βρήκε κάτωχρη τρομαγμένη.

—Τι πάθατε, γιαγιά; ρώτησε ανήσυχη.

—Η κασετίνα, παιδί μου... τα κοσμήματά μου... έξηφανίστηκαν... Είδα... Φώναξε τον πατέρα σου.

Ο υποκόμης έτρεξε στο δωμάτιό της μητέρας του.

Μου έκλεψαν την κασετίνα με τα κοσμήματα, φώναξε ή κόμηση μόλις τον είδε.

Με λίγα λόγια του περιέγραψε την όλη όλη.

—Και δεν είδατε κανένα σημάδι ή τίποτα άλλο σ' αυτό το χέρι που να μπορούμε να το αναγνωρίσουμε; την ρώτησε ο υποκόμης.

—Ναί... ναί... Ένα μπλε στιγμάτισμα... Ένα δαμάσχο με φτερά και με ούρα τυλιγμένη σε δακτυλίδι...

Ο υποκόμης ταραγμένος συνέστησε στην κόρη του να βγει μια στιγμή έξω κι' ύστερα είπε σιγά στην μητέρα του.

—Είναι το στιγμάτισμα του υποπλοίαρχου Πλέσσον ντε Κρανενταί το ξέρομε όλοι... το είδαμε όταν μ' εδιηγήθηκε την ζωή που πέρασε στο Τονκίνο... Οι «μαύρες σημειώσεις» θυμά-

στε μητέρα;

—Ναί, στο δεξί χέρι.

—Μά είναι δυνατόν... αυτός... Ένας κλέφτης! Και μεις νομίζαμε πως ήρθε εδώ έπειδή αγαπά την Μαρκέλλα. Πρέπει να είδω ποιήσωμε άμέσως την άστυνομία. Πάω να τηλεφωνήσω και να διατάξω να μην φύγει κανείς από τον πύργο.

Η έντύπωση που έδωκε ούργησε ή περιέργη κλοπή ήταν άφάνταστη.

Ο άστυνομικός που κατέφθασε άμέσως στον πύργο, άρχισε την έρευνά του και διέταξε άμέσως τους βοηθούς του να ψάξουν σ' όλον τον πύργο.

Η έρευνα έγινε άμέσως, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Τα δωμάτια τα οποία έμεναν οι φιλοξενούμενοι της κομής βρισκόταν στον ίδιο διάδρομο όπου ήταν και τα δωμάτια της κομής. Συνεπώς όλοι ήταν ύποπτοι αλλά οι περισσότερες ύποψίες έστράφησαν προς τον άξιωματικό του Ναυτικού γιατί γι-

αυτόν υπήρχε ή γνωστή ένδειξη—το στιγμάτισμα που μόνον αυτός είχε στο χέρι του—και ή δυσχερής οικονομική του κατάσταση.

—Αν δεν πρόκειται περί παραισθήσεως της κομής που είχε την έντυπωση—έπηρεασμένη από την αφήγηση του άξιωματικού—δεν είδε τον δράκο.

—Όχι, κύριε επιθεωρητά ή μητέρα μου όσο κι' αν είναι άρρωστη, δεν ύποφέρει από παραισθήσεις.

Ο επιθεωρητής κατέβασε το κεφάλι.

—Το πιστεύω, άπληντσε! εν τούτοις όμως δεν μπορώ να συλλάβω έναν άξιωματικό, αν προηγουμένως...

—Ας δούμε, ας δούμε ποιός είχε την ιδέα να παρακαλέσει την κόμηση να δείξει τα κοσμήματά της;

—Μά... έρετε... Δηλαδή, ο βαρώνος Τίσιον ντε Λοντανβίλε. Μ' αυτός είναι άνηψός από τους πιο αγαπημένους της. Η μητέρα μου θέλει να τον παντρεύει με την Μαρκέλλα, την μοναχοκόρη μου, ή οποία είναι κι' ή κληρονόμος της περιουσίας της.

—Αρα δεν μπορούμε να ύποπτευθούμε τον βαρώνο.

Τη στιγμή εκείνη ένας άστυνομικός τράβηξε κατά μέρος τον επιθεωρητή και του έδειξε μερικά μπλε χαρτιά.

—Πριν να τα φέρω τα έτακτοποιήσα και είδα πως σχηματίζεται ένας φτερωτός δράκος είπε.

—Πού τα βρήκες;

—Κάτω από ένα έπιπλο, στο δωμάτιο του βαρώνου Γκαστόν Τίσιον ντε Λοντανβίλε.

—Πολύ καλά. Νομίζω πως άρχίζω να καταλαβαίνω. Κάλεσε άμέσως να έλθουν εδώ όλοι όσοι βρίσκονται μέσα στον πύργο, φιλοξενούμενους και υπηρετικό προσωπικό—χωρίς να γι ή για κανένα έξαιρέσεις.

Μέσα σε λίγη ώρα όλοι παρουσιάστηκαν ενώπιον του άστυνομικού επιθεωρητή.

—Ο καθένας σας πρέπει να γυμνώσει το μπράτσο του! διέταξε ο άστυνομικός.

Όλοι έσπευσαν να συμμορφωθούν. Ο άστυνομικός επιθεωρητής παρατήρησε με προσοχή έναν προς έναν τους φιλοξενούμενους και υπηρετάς. Όταν έπλησίασε τον βαρώνο Τίσιον ντε Λοντανβίλε, ή έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Η έρευνά του έγινε με μεγαλειότητα προσοχή. «Υστερα διέταξε όλους να φύγουν από την αίθουσα, εκτός από τον βαρώνο, τον γυιό της κομής και τον άξιωματικό του Ναυτικού.

Ενώ έγραφε άκουσε την κραυγή της κομής.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 514)

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο γέρο χωρικός που μπήκε καμπουριστός στο κυρίον Ραμό, για να τον συμβουλευθεί, ήταν ένας τύπος έλεεινός, ψηλός, λιγνός, βρώμικος με μακρυά απεριποίητα βρώμικα γένεια. Τα μάτια του έριχναν άγρια βλέμματα και φαινόταν ταραγμένος.

Έτσι καθώς τον έβλεπε σε αυτά τα χάλια και μ' αυτό το ύψος, θάλεγε πως μόλις είχε γλυτώσει από καμιά μεγάλη πυρραϊκή από καμιά τρομερή πλημύρα.

Είπε σιγά-σιγά με σπουδαιοφανές ύψος ότι όνομαζόταν Άνσελμ Μπαλανσού, ότι τον νομίζουν πλούσιο, ενώ δεν ήταν καθόλου, ότι ο γιός του Τιερέ Μπαλανσού είχε δεχθεί ένα άσχημο κτύπημα από κάποιον Ντόντ Μοσόν, σε μια συμπλοκή και ότι συνέπεια αυτής της ρήξεως υπήρξε ο θάνατος του παιδιού του.

—Βεβαίως, απήντησε ο κ. Ραμό. Δεν συνελήφθη ακόμη ο Μοσόν;

—Τόν δικάσαν και άθωώθηκε! "Α! αυτοί οι δικασταί, είναι ανδρείκελλα.

—Α, τόν άθωωσαν λοιπόν. Μπορείτε μ' όλα ταύτα να κάνετε μια άναθεώρηση της δίκης. Έκτος τούτου μ' όλον που άθωώθηκε μπορείτε ν' απαιτήσετε από το δικαστήριο μια ύλική αποζημίωση.

—Αποζημίωση, κύριε δικηγόρε μου, αποζημίωση. Αυτό κι' εγώ θέλω. Εκείνος που έφτασε πρέπει να πληρώσει.

—Όραία, λοιπόν, θα στείλω με μια κλήση σ' αυτόν τόν Μοσόν.

Σ' αυτά τα λόγια όμως, ο πονηρός Μπαλανσού ταραχθηκε. Κούνησε το κεφάλι. Αυτή ή λύσις δεν τόν ευχαριστούσε διόλου.

—Όχι, εύχριστώ. Βαρέθηκα πιά να βλέπω τα μούτρα των δικαστών. Κι' ο χειρότερος ακόμη συμβιβασμός αξίζει καλλίτερα από μια φθινή δίκη. Χωρίς να με παραγγήσετε, κύριε Ραμό, είστε οι δικηγόροι, αντί να ξεδιαλύετε τις υποθέσεις τις μπερδεύετε πιά πολύ προς τόν συμφέρον σας.

Ο κ. Ραμό, που ήταν υπομονητικός δεν φάνηκε πειραγμένος από τα τελευταία λόγια του χωριάτη.

—Ε, φίλε μου, έχεις δίκιο. Μονάχα σκέφτηκες καλά; Πού ακούσθηκε ένας πατέρας να συμβιβάζεται απ' ευθείας με τόν δολοφόνο του γιού του;

Απαθέστατος ο Μπαλανσού έβγαλε την ταμπάκα του και τράβηξε μια δεύτερη ρουφηξιά. Ύψωνοντας κάπως τόν ένα από τα βρώμικα ρυτιδωμένα χέρια του έδειξε με τόν αντίχειρα χωρίς να στραφή, την πόρτα που βρισκόταν πίσω του.

—Είναι έδω, περιμένει, είπε.

—Ποιός;

—Μά... ο Ντόντ Μοσόν. Μαζί κατεβήκαμε απ' τόν χωριό κι' οί δυό μας. Είμαστε γειτόνοι.

—Α!... όραία! Άφου λοιπόν ήρθατε μαζί απ' τόν χωριό, ή υποθέσεις θα πάρη πολύ εύκολα ένα καλό τέλος.

—Δεν είναι τόσο εύκολα τα πράγματα, είναι κακόπιστος και πονηρός.

Ο Μπαλανσού σηκώθηκε, βγήκε έξω και έφερε τόν έχθρό του τραβώντας τον από τόν χέρι.

Ο τελευταίος δεν είχε διόλου άγρια χαρακτηριστικά, μολονότι ήταν αλλοιθώρος, στεκόταν ντροπαλός σόν κορίτσι, με τα μάτια προσηλωμένα στο πάτωμα σε δυο διάφορες διευθύνσεις. Κάθε τό-

σο από άμχανία έκανε μικρούς βηματισμούς, δεξιά, άριστερά, σάν να τόν στένευαν πολύ τα χονδροπαπουσιά του.

Καθώς ήταν έτσι φαινόταν πιά ικανός να λαβαίνει κυπήματα, παρά να δίνει.

Ο δικηγόρος, ξαφνιασμένος απ' αυτόν τόν ακίνδυνο άνθρωπο, τόν κύτταζε με προσοχή.

—Λοιπόν είσθε σεις ο δολοφόνος;

Ο «δολοφόνος» έκανε δυο-τρία καταφατικά κινήματα της κεφαλής. Πήρε λίγο θάρρος κι' άρχισε σιγά-σιγά ν' άπολογείται δειλά. Δεν είχε κυπήσει επίσηδες τόν Τιερέ Μπαλανσού. Άπεναντίας για τόν καλό του ήθελε νά τόν έμποδίση νά πίνη. Πιάσθηκαν στόν καυγά και χωρίς νά θέλη τούδωσε μια πολύ δυνατή χροδιά.

Τί έφταιγε αυτός! Έφταιγαν οί γρο-

θιέ του.

Γιά τήν ώρα άφηνε τόν τρομερά χέριο του νά χρέμωνται. Έβλεπε κανείς όμως πως ήταν άσθενικά τόν ένα πιά μακρύ από τόν άλλο.

—Αυτό δεν είχε σχέση, ο Τιερέ πέθανε, συμπέρανε ο «δυ-στυχισμένος πατέρας».

—Μ' άθώωσαν παρατήρησε ο «κακούργος».

—Μένει νά μου πληρώσης άποζημίωση για τήν «ξημία» που μου προξένησες.

—Ναί! θα πληρώσω. Όχι όμως περισσότερα από ό,τι τού αξίζει.

Μία φορά που παραδέχθηκε νά πληρώσει, δεν έμενε τώρα πιά παρά νά καθορίσουν τόν ποσόν.

Θά τούς άφηνε ο κ. Ραμό νά συζητούν, νά μαλώνουν, ώσπου νά κατευνασθούν τόν πνεύματά τους, κι' όταν πιά θα ήτύχαζαν κάπως θα επέμβαινε νά τούς συμβιβάση.

Ο Μπαλανσού ανέλαβε τόν ιερό άγωνα με τήν ώραία του φωνή μπάσσου που έκανε τόση εντύπωση.

Καθώς φώναζε κι' άνοιγε τόν πηγαδένιο του στόμα, ή πελώρια γενειάδα του λές κι' ολόένα μόχραινε. Οί άπαντήσεις άκολουθούσαν με μια γρηγοράδα κι' έτοιμότητα πνεύματος, που κανείς δεν τήν περίμενε απ' τόν Μοσόν. Καθόταν μεγαλοπρεπώς στήν άκρη της καρέκλας του, με σοβαρό ύψος, ενώ τόν άλλοιθώρα μάτια του έριχναν άόριστα βλέμματα δεξιά, άριστερά, παντού.

Έτσι παρευρεθήκαμε σε λίγο σ' ένα «μάτς» σ' ένα άληθινό μάτς, πυγμαχίας.

—Ήταν ένα ώραίο λεβεντόπαιδο, καλοφτιαγμένο.

—Ήταν δασύτριχος και τόν χέρια του έμοιαζαν σάν τού πιθήκου.

—Πολύ γραμματισμένος, ήξερε τόν αλφάβητο απ' έξω κι' άνακατωτά.

—Ναί, πήγαινε σχολείο, στίς κορυφές τών βουνών.

—Ήταν ξκουστός σ' όλα τόν πανηγύρια.

—Ναί για τήν βλακεία και τήν ήλιθιότητά του.

—Ήταν άριστος βοσκός, περιποιόταν έξαίρετα τόν ζώα του.

—Ναί! βέβαια, δεν ήξερε ν' άρμέγη παρά τράγους.

—Θά μου εξασφάλιζε τόν ψωμί και τόν τυρί στή γηραιά μου.

—Δεν ήταν άξιος ούτ' ένα ποτήρι νερό νά σου δάση.

Ολόένα οί δυο πρωταθληταί παραφερόνταν, άναβαν. Σε κάθε όμιλία τους, κύτταζε ο καθένας τόν αντίπαλό του με τρομερά βλέμματα.

Ο Μοσόν υπερετερούσε γιατί ποιός θα μπορούσε νά τού άμφισβητήσει τήν υπεροχή του, άφου χάρις στήν αλλοιθωρία του, έριχνε δυο άγρια βλέμματα ταυτοχρόνως.

Ο Μπαλανσού σε μια πιά πειρακτική άπάντηση τού έχθρου του όρμησε με άγριο πρόσωπο, με τήν γενειάδα προτεταμένη στόν φτωχό έγκληματία, ο οποίος, καθώς καθόταν στήν άκρη τού καθίσματός του, τόσο τρομοκρατημένος, γλύστρησε κι' έπεσε χωρίς νά προφθάση ο Μπαλανσού νά τόν άγγίση.

Τρέξαμε προς βοήθειάν του.

—Όχι άνοησίες, διέταξε ο κ. Ραμό, έπιβλητικά. Δεν ήρθατε έδω για νά κυτηθήτε αλλά νά συνεννοηθήτε. Και στό κάτω—κάτω τί γυρεύετε στό γραφείο μου; Δεν έχω κομμιά δουλειά μαζί σας.

Σήκωσα τόν φτωχό Μοσόν τόν και έτριψα λιγάκι.

Ο δυστυχισμένος είχε σχεδόν λιποθυμήσει, ενώ ο κ. Ραμό είχε ήδη άνοίξει τήν πόρτα και τήν έδειχνε στούς δυο ταρσοποιούς.

—Δεν έχετε άνάγκη από μένα, τούς φώναξε για νά συζητήσετε τήν τιμήν τού σκοτωμένου.

Ο ένας ταραγμένος από τόν θυμό του κι' ο άλλος από τήν πώση του, οί δυο χωρικοί, κατέβηκαν τήν σκάλα χωρίς μιλιά.

Ακούγαμε τόν βαρεία βήματά τους που έκαναν νά τρίζουν τόν σκάλα άργά-άργά.

Κατέβαιναν σιγά με τόν κέφι τους.

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 514)

P A N Θ E O N

Ο 13^{ος} ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ

Μπαίνοντας στό σπίτι του, στίς πέντε τ' άπόγευμα, ο κ. Σάσα, βρήκε γενική άναστάτωση και τή γυναίκα του πολυάσχολη και βιαστική, νά μπαινοβγαίνει στά δωμάτια.

Μαζί με τήν υπηρέτριά της Ζελί και τήν καμαριέρα της νύφης της Ουγκέτη, έτοιμάζε τόν μεγάλο γεύμα που θα έδιναν άπόψε προς τιμήν τού κ. Μ. Ζεράντ, ιδιοκτήτου τού μεγάλου οίκου ειδών θερμάσεως «Ζεράντ, Βαλέλ και Σια» και τού όποιου ο κ. Σάσα ήταν ο τεχνικός διευθυντής. Ο κ. Σάσα έφίλησε τόν καταϊδρωμένο μέτωπο της συζύγου του, λέγοντάς της με γλυκύτητα:

— Πώς πάνε οί έτοιμασίες, άγαπητή μου, μήπως θέλεις νά σε βοηθήσω σε τίποτε;

— Πήγαινε νά βοηθήσης καλλίτερα τήν Ουγκέτη. Νά πάρετε από τόν ντουλάπι τίς μεγάλες χρυσάλλινες μπουκάλες τού τραπέζιου. Προσέξτε μήν τίς σπάσετε και νά βάλετε μια με κόκκινο και μια με άσπρο.

— Καλά, κοτούλα μου, αλλά νομίζεις πως δυο φθάνουν για δώδεκα ανθρώπους;

Ο κ. Σάσα διεκόπη απ' τήν υπηρέτρια που μπήκε βιαστική.

— Κυρία...ένα γραμματάκι.

— Δόσε μου τόν γέγορα... Στοιχηματίζω πως οί Μανισουέτ δεν θα έλθουν.

Με πυρετώδη ταχύτητα ή κ. Σάσα άνοίξε τόν γραμματάκι και διάβασε:

«Άγαπητή κυρία,

Τήν τελευταία στιγμή μάθαμε ότι ο γιός μας 'Ονώριος, πού, όπως γνωρίζετε, είναι δεκαενός τού τάματος τών Ουσάρων, φθάνει με άδεια στίς έξη. Κι' έπειδή ο κ. Σάσα μās έκίλεσε νά έλθωμε χωρίς φιλοφρονήσεις—άφου δεν είμαστε ξένοι—γι' αυτό θα μās έπιτρέψετε νά φέρωμε μαζί και τόν 'Ονώριο που θα χαρή πολύ νά κάνει τήν γνωριμία σας. Συγχωρήσατέ μας, κυρία, για τόν θάρος.

Ο άφοσιωμένος σας Δομένικος Ζεράντ».

—Αυτό δεν είναι τίποτα, είπε ο κ. Σάσα, θα βάλωμε ένα σερβίτσιο παραπάνω. Σπουδαία τά λάχανα.

—Τίποτα πιά εύκολο, πρόσθεσε και ή σύζυγός του. Θα πάω στήν Ουγκέτη... "Α! Θεέ μου!

—Τί έχεις;

—Καλά, δεν βλέπεις έσύ ότι με τόν γιό τού Ζεράντ είμαστε δέκα τρεις στό τραπέζι;

— Δέκα τρεις... Άλήθεια! "Ω, Χριστέ μου! Τί κεραμίδα!...

Και τώρα που ή κ. Ζεράντ είναι προληπτική;

—Χωρίς νά λογαριάσωμε τήν κ. Καμβουίν, πού άρρώστησε ένα βράδυ στής μητέρας μου, γιατί έχυσα τήν άλατιέρα.

—Άμ' ή κ. Μανισουέτ πού πιάνει ξύλο, άμα της μιλούνε για τόν Λουδοβίκο δέκατο τρίτο; Πρέπει χωρίς άλλο νά βρούμε τόν δέκατο τέταρτο.

— Άλλά ποιόν;

—Δεν ξέρω. Όμως είναι κουταμάρα, νά θέλωμε νά βρούμε καλεσμένο τέτοια ώρα.

—Δεν μπορούμε έν τούτοις, ν' άνεβάσωμε όποιον όπριον.

—Παίρνω ένα ταξί και τρέχω στόν άδελφό σου.

—Είναι στίς Κάννες.

—Στίς Κάννες; Βέβαια τότε δεν μπορώ νά πάω. Όταν επιστρέψω θα τού τόν πώ, πως τόν σκεφθήκαμε! "Ε! τί λές νά τηλεφωνούσα στό Σεγκαλέ;

Έτρεξε στό τηλέφωνο άμέσως.

—Άλλά! 515,45... Άλλά! Άλλά! κύριε Σεγκαλέ. Έσύ είσαι Σεγκαλέ...

—Όχι δεν είμαι ή Σουζέτ, είμαι ο Σάσα. Πές μου, χοντρέ μου, θέλεις νά έλθης χωρίς κοπιμμένα νά φάμε άπόψε; Τί;

—Θά φας με τήν Σουζέτ; Ού! είσαι άηδία...

Ο κ. Σάσα άφισε τόν τηλέφωνο.

—Πρέπει νά βρούμε έναν, όπωσδήποτε, έκανε ή κ. Σάσα με άπελπισία. Θυμήσου άλλον κανέναν.

—"Α! Στάσου!... θυμάσαι εκείνον τόν μικρόν που χόρευε

μαζί σου στό καζίνο Κανκάλ; Μούδωσε τήν κάρτα του. Ήταν πολύ καλοανατεθωμένο αυτό τόν παιδί, ήλθε μάλιστα και άγόρασε από τόν μαγαζί ένα κουβά κάρβουνα τόν περασμένο μήνα. Τόν μπιλιέο του είναι μέσα στό συρταρι... Όχι, στάσου τόν έχω έδω, νά το.

Έβγαλε από τήν τσέπη του μια κάρτα που έγραφε «Μπλάιζ ντε Σαιντ Άρομάνς, όδός Ζενεράλ Μπουμ, αριθ. 2, τηλέφωνον 630-54».

—Πολύ καλά τρέχω στό τηλέφωνο. Άλλό!... τόν αριθμό 630-54. Στάσου, φώναξε τόν σ' ή ίδια, θα είναι καλλίτερα...

Η κ. Σάσα πήρε τόν μηχανήμα και με τή γλυκύτερη φωνή της:

—Άλλό!... ο κ. ντε Σαιντ Άρομάνς; Είμαι ή κ. Σάσα. Πώς; Ναί, ή κ. Σάσα... Σά, δυο «σά». Θυμάστε τήν κ. Σάσα; Στό καζίνο τού Κανκάλ... τόν περασμένο καλοκαίρι... τόν διπλό ποστόν... Μάλιστα, μάλιστα, σεις!... Πέστε μου, άγαπητή μου κύριε, θέλετε νά έλθετε άπόψε. Μεταξύ γνωρίμων... Σας είδοποιώ λίγο άργά. Όχι, μόνον με ζακέτα...άπλως. Λοιπόν σας περιμένω, άγαπητή φίλε.

Στά έπτά και μισή οί Μανισουέτ, οί Καμβουίν, οί Τοκασόν και οί Ναγκαρέξ έφθασαν.

—Περιμένουμε ακόμη τήν οικογένεια Ζεράντ, είπε ή κ. Σάσα στήν κ. Τοκασόν. Θα μās παρουσιάσουν και τόν γιό τους πού είναι ούσάρος.

—Είναι ώραία ή στολή τών Ουσάρων, είπε ή κ. Τοκασόν κοιτώντας τόν κεφάλι. Θυμάμαι ότι ο άδελφός μου τόν 1864...

Δεν πρόλαβε νά τελείωση και ή Ουγκέτη άνήγγειλε τόν κ. και τήν κ. Ζεράντ. Η κ. Ζεράντ έτρεξε προς τήν κ. Σάσα.

—Ο! άγαπητή φίλη, είμαι άπελπισμένη. Φαντάσου, ότι ο 'Ονώρε μās τηλεγράφησε ότι μετά τόν πρόγευμα θα έφθανε κατά τάς έξ.

Άνήσυχος, πού δεν τόν βλέπαμε νά έρχεται, τρέξαμε στό σταθμό όταν ο άνδρας μου έλαβε αυτό τόν τηλεγράφημα. Νά! διάβασε μόνη σου.

Αδύνατον νά έλθω. Τέσσερες μέρες κράτηση, έπειδή δεν γέλασα σ' ένσ άστείο τού ύπασπιστού. Λυπούμαι πολύ. Σας φιλώ.

—Πόσο λυπώμαστε, είπε ή κ. Σάσα. Θα είμεθα τόσο εύτυχείς νά τόν δούμε ο σύζυγός μου κι' εγώ.

Έξαφνα ωχρίασε και με τρόπο ψιθύρισε στό αυτί τού συζύγου της:

—Βίγκτωρ... πάλι είμαστε δέκα τρεις με τόν μικρό Σαιντ Άρομάνς.

—Δεν πειράζει, παιδί μου, θα πούμε πως ήλθε άπροσδόκητα. Τί νά γίνη;

Στίς όκτώ, τή στιγμή που ή Ουγκέτη άνοιξε τήν τραπεζαρία, κτύπησε ή έξωπορτα. Ήταν ο Μπλάιζ ντε Σαιντ Άρομάνς, φρεσκοξορισμένος, παρφομαρισμένος, μ' ένα γαρύφαλλο κόκκινο στή μπουτονιέρα του.

—"Α! τόν κύριο ντε Σαιντ Άρομάνς! Καλησπέρα σας, πως είσθε;

—Τί εκπληξίς, είπε ή κ. Σάσα σφίγγοντάς τόν τόν χέρι και κάνοντας οί δεν περίμενε τόν έρχομό του.

Τόν παρουσίασε σ' όλους τούς προσκεκλημένους της, ενώ ο κ. Σάσα έξηγοσε χαμηλοφώνως στούς άλλους, ότι αυτός ο μικρός κύριος είχε τή συνήθεια νά πηγαίνει άπρόσκλητος. Ένώ έτρωγαν τή σούπα σιωπηλά, ή κ. Σάσα άντελήφθη τήν κυρία Καμπουίν άνήσυχη νά μετράη με τόν μάτι τούς προσκεκλημένους. Φοκίσσε, και για νά διακόψη τήν άρίθμηση, γυρίζοντάς προς αυτήν είπε άξαφνα.

—Πήγατε νά ιδήτε κ. Καμπουίν «Τήν τρελήν παρεόνο», τόν νέο συμβολικό δράμα που λένε πως είναι τόσο ώραίο;

—Όχι! Η πρώτη του παίχτηκε Παρασκευή! Έσύ δεν είσαι προληπτική;

(Η συνέχεια στήν σελίδα 517)

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Συνέχεια)

—Σε λίγες μέρες δολέηρος ο κόσμος θα μου κάνει την ίδια ερώτηση, φώναξε. Θα σηκώσω όλο τον κόσμο στο πόδι. Χιλιάδες άνθρωποι θα με ικετεύουν, όπως με ικετεύεις τώρα εσύ! Θα σου πω όμως αυτό που θέλεις να μάθης. Κατά την διάρκεια των επιστημονικών μου ερευνών, ανέκαλψα ότι διάφορα μέλη του ανθρώπινου σώματος μειονεκτούν απέναντι των άλλων. Διάφορα μέλη του σώματός μας πεθαίνουν νωρίτερα από τα άλλα μέλη και παρασύρουν στον θάνατο το υπόλοιπο σώμα. «Νά σου δώσω ένα παράδειγμα. Το σώμα ενός ανθρώπου γεννιέται, ως ποίμε, με πρόθεσμία ζωής 70 ετών. Οι πνεύμονές του, όμως, είναι καρωμένοι για 40 μόνον χρόνια. Τί γίνεται λοιπόν; Μόλις αυτός ο άνθρωπος φθάσει στα 40, οι πνεύμονές του πεθαίνουν και πεθαίνει μαζί τους και το υπόλοιπο του σώματός του. Αν λοιπόν δεν είχε πνεύμονας 40 ετών διαρκείας, θα ζούσε 70 χρόνια. Αρχίζεις να καταλαβαίνεις, μικρέ μου;

Ο Λετρώ γέλασε και ξαναπείραξε την σύριγγα.

—Αν λοιπόν ένας άνθρωπος δεν είχε μέσα στο σώμα του όργανα που μειονεκτούν από απόψεως διαρκείας εν παραβολή με τα άλλα, τί θα γινόταν; Απλούστατα θα ζούσε όσο είναι προσωρινά να ζήσουν τα υπόλοιπα μέλη του! Δεν είναι έτσι; Τώρα, μάθε ένα πράγμα. Κάθε άνθρωπος, έχει κληρονομικώς τουλάχιστον ένα όργανο που μειονεκτεί. Έχει μάλιστα, άσχετως αν δεν το ξέρει. Τί πρέπει λοιπόν να γίνει; Ν' αφήσουμε τον άνθρωπο αυτόν να κληροδοτήσει στους απογόνους του τα αδύνατα όργανα του ή το αδύνατο όργανό του; Όχι! Χίλιες φορές όχι! Με την σύριγγα αυτή είμαι εις θέσιν να σκοτώσω διάφορα κύτταρα μέσα στο σώμα, για να μην αποκτήσουν όμοια οί κληρονόμοι. Και τολμάτε λοιπόν να με αποκαλείτε τρελλό;

Το σώμα του Ντάβιντ Έκαρτ εξακολουθούσε σέρνεται απαράτητο προς τον Λετρώ. Ο Ντάρελ κύτταξε μαγνητισμένος τον Άρχοντα του θανάτου. Χωρίς να γυρίσει το βλέμμα, ο Λετρώ άπλωσε τα χέρια, άρπαξε την Βίρα Έκαρτ και την τράβηξε κοντά του.

Υστερα, έντελως ξαφνικά, έβγαλε τα γάντια της ξεσκεπάζοντας έτσι τα χέρια της νέας που δεν ήταν παρά κόκκαλα—άπαισία γυμνά κόκκαλα.

Ο καθηγητής γέλασε.

—Τό βλέπεις; Ο όρρος μου βοήκει τη γυναίκα αυτή άτελη. Τα αδύνατα κύτταρα του σώματός της ήταν στα χέρια της. Η γυναίκα λοιπόν αυτή ήταν άχρηστη για τα πειράματά μου. Μου χρειάζεται ένα τέλειο δείγμα γυναικός—μία γυναίκα χωρίς αδύνατο σημείο, που θα γίνει νύφη των μισοπεθαμένων μου. Κά τέτοια γυναίκα νομίζω ότι είναι η Ρόντα Μπέννιτ! Κυτώξτε πόσο τέλεια λειτουργούν οί άρμοι αυτοί...

Έδειξε τα σκελετωμένα δάκτυλα της Βίρα.

—...Μολονότι δεν έχουν τώρα ούτε νεύρα, ούτε μυώνες, ούτε σάρκα. Αυτό, επίσης, είναι αποτέλεσμα του όρρου μου. Ο όρρος μου στέλνει ζωογόνες ουσίες στο έσωτερικό των κοκκίων! Έχασα χρόνια, χρόνια δλόκληρα, εργαζόμενος μόνο σε σώματα φειδιών, για να τελειοποιήσω το παρασκευασμά μου. Πιστεύω θα συναντήσατε, ανεβαίνοντας το βουνό, μερικά δείγματα των πειραμάτων μου!

Με μία βάνανση κίνηση, έσπρωξε την Βίρα Έκαρτ μακριά του. Υστερα γύρισε δεξιά κι άριστερά το μακάριο κεφάλι του και άρχισε να γελά.

—Σκότωσα τα αδύνατα ασθενικά κύτταρα των σωμάτων αυτών των ανθρώπων. Τα παιδιά τους θα κληρονο

μήσουν τα δυνατά μόνον και ύγιη κύτταρά τους. Το πείραμά μου θα τελειοποιηθί με μία τέλεια γυναίκα.

Η φρίκη πλημύρισε και πάλι την ψυχή του Ντάρελ. Τα μάτια του καρφώθηκαν στο κάτασπρο πρόσωπο της Ρόντα. Η νέα τον κύτταξε έπιμονα προσπαθώντας πάλι να του κάνει κάποιο νόημα.

Τα μάτια της πήγαιναν επανειλημμένως από το μισόγυμνο στήθος της στο πρόσωπό του.

Ο Ντάρελ όμως άδικα προσπάθησε να καταλάβη. Το μόνο που παρετήρησε ήταν ότι κάτω από το φουστάνι της, στο στήθος, φαινόταν να είναι κρυμμένο κάποιο όγκώδες αντικείμενο.

Ο Λετρώ άρπαξε πάλι την σύριγγα και έσχυψε επάνω από τον λαιμό της Ρόντα.

—Όταν, είπε, ο όρρος αυτός μπή στην καρωτίδα της Ρόντα Μπέννιτ και ύστερα γίνη και μία άλλη ένσεις στην σπονδυλική της στήλη, η Ρόντα θα μετατραπή σε άξιολόγητο μέλος της κοινωνίας των μισοπεθαμένων. Και ύστερα θα γίνη η γυναίκα του Άρχοντος του θανάτου!

Ο Λετρώ γέλασε άγρια, θριαμβευτικά. Υστερα το χέρι του σκροτούσε τη σύριγγα κατέβηκε για να βυθίση την βελόνα στον λάρυγγα της Ρόντα.

Ο Ντάρελ έμπηξε μία κραυγή. Η άπαισία μορφή του έκανε δυό τρεμουλιαστά βήματα κι ύστερα ρίχθηκε επάνω στον Ντάβιντ Έκαρτ είχε σηκωθεί με δυσκολία. Ο δυστυχημένος Άρχοντα του θανάτου.

Ο Λετρώ έκανε απότομα μεταβολή και έχωσε το χέρι του σε μία έσωτερική τσέπη της χειρουργικής μπλούζας του. Η Βίρα χώνοντας τα νύχια της στο λαιμό του. Κάθε ίχνος τρέλλας είχε φύγει από τα μάτια της.

Η γρήγορη κίνησής της από πίσω, συνδυασμένη με την έφοδο του αδελφού της, βέληκαν τον Λετρώ άπροετοίμαστο. Για μία στιγμή κατώρθωσε να αντίσταθί, ύστερα κλονίσθηκε και έπεσε στο δάπεδο, φωνάζοντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Οί απόκληροι που κρατούσαν την Ρόντα στο τραπέζι άφησαν

τη νέα κι έτρεξαν να βοηθήσουν τον Άρχοντα του θανάτου. Οί υπόλοιποι καθόντας στα πέτρινα καθίσματά τους, μαζή που δινόταν γύρω απ' το τραπέζι.

Ο Ντάρελ ένοιωσε το σφίξιμο των φυλάκων του να χαλαρώνει επίσης. Και τότε με ένα απότομο σφίξιμο του σώματός του, προσπάθησε να ελευθερωθί. Σάν άσφαλένιες τανάλλες, τα χέρια των άλλων ξανασφίχθηκαν επάνω του, κρατώντας τον σε ύποχρεωτική άκίνησία.

Είδε τότε την Ρόντα να πηδά απ' το τραπέζι και να όρμα προς αυτόν, χώνοντας το χέρι στον κόρφο της. Είδε τους διαφόρους μισοπεθαμένους που καθόνταν στα πέτρινα καθίσματά τους γύρω απ' τον τοίχο να αρχίζουν να κινούνται και να μουνγκρίζουν άπειλητικά, καρφώνοντας τα άχόρταγα μάτια τους στο μισόγυμνο παρθενικό σώμα της νέας. Ένώ επί τόσο δευτερόλεπτα κύτταξαν με άδιαφορία την άγωνία του Άρχοντος των που πάλευε με δύο όμοιους των, τώρα ξυπνούσαν από τον λήθαργό τους, γιατί μέσα τους είχαν ξαναεπιτηθεί πρωτόγονα αισθήματα. Σηκώθηκαν απότομα από τις θέσεις τους και ρίχθηκαν επάνω στη νέα, την ώρα ακριβώς που αυτή έφθανε κοντά στον Ντάρελ. Τα κοκκαλιάρικα χέρια τους άπλώθηκαν προς αυτόν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

νίσθηκε και έπεσε.

Ο Λετρώ είχε φθάσει ήδη κοντά στην πόρτα,

την, ή Ρόντα όμως κατώρθωσε να τους αποφύγη με δύο πηδήματα.

Ο Άρχων του θανάτου, με τη βοήθεια των τεσσάρων μισοπεθαμένων, είχε κατωρθώσει να ελευθερωθί από τα χέρια του Ντάβιντ Έκαρτ και της Βίρα.

Σηκώθηκε όρθιος και έβγαλε το περιστροφό του.

Ο Ντάβιντ Έκαρτ προσπάθησε επίσης να σηκωθί. Ο Λετρώ όμως πυροβόλησε και ή σφαίρα του βόηκε τον δυστυχημένο στα μάτια. Ο Έκαρτ έμεινε άκίνητος στο δάπεδο.

Η Βίρα Έκαρτ κύτταξε με φρίκη το πρόσωπο του αδελφού της. Υστερα, μπήγοντας ένα κτηνώδες ούρλιαχτό, όρμησε προς τον Άρχοντα του θανάτου. Το περιστροφό του Λετρώ βρόντησε πάλι. Η Βίρα έφερε το χέρι στο στήθος και τα μάτια της κύτταξαν με κατάπληξη το λεπτό σύννεφο του καπνού που έβγαине απ' το όπλο του καθηγητού. Υστερα τα γόνάτα της λύγισαν και έαπλώθηκε κι αυτή στο δάπεδο, χωρίς να βγάλη ούτε μία κραυγή.

Ο Λετρώ γύρισε κι είδε τους νεκροζώντανους που είχαν χυμώσει επάνω στην Ρόντα. Το όπλο του σηκώθηκε πάλι και τα μικρά μάτια του έβγαλαν φλόγες.

—Αφήστε το κορίτσι, ούρλιασε, γιατί άλλωστίκα θα σάς σκοτώσω όλους.

Ήταν ή φωνή του Άρχοντος του θανάτου και όμως ήταν έντελως διαφορετική απ' εκείνην που είχαν άκουσει ως τότε ο Ντάρελ και ή Ρόντα. Θάλεγε κανείς ότι για πρώτη φορά, ο Λετρώ μιλούσε με την πραγματική φωνή του, ότι ή φωνή που είχε χρησιμοποιήσει ως εκείνη την στιγμή ήταν προσποιητή.

Στο άκουσμα της προσαγής του Λετρώ, ή Ρόντα σήκωσε το κεφάλι κατάπληκτη. Την ίδια στιγμή ένα χέρι έτοιμάσθηκε να την έγγίξη. Η νέα πήδησε πλάγια, ξαναβρέθηκε κοντά στον Ντάρελ και έφερε επίδεικτικά το χέρι στον κόρφο της. Και τότε—τότε μόνον—ο Ντάρελ είδε και κατάλαβε τί εσήμαιναν οί τόσες προσπάθειες που είχε κάνει ή Ρόντα να του δόση να ένοιήσει κάτι. Εκεί, στον κόρφο της ή νέα είχε κρυμμένο ένα περιστροφό—το περιστροφό του,—που άγνωστον πώς, κατά την διάρκεια της φασαρίας μετά την έπιδρομή των φειδιών, είχε κατωρθώσει να μαζέψη από το έδαφος. Ο Ντάρελ την είδε να το σφίγγη σπασμωδικά, έτοιμη να του το πετάξη.

Χρησιμοποίησε το έσύ, Ρόντα! βροντοφώνησε. Κτύπα τον! Ο Λετρώ προσπαθούσε ν' άνοίξη τον δρόμο του ανάμεσα στους εξαγριωμένους μισοπεθαμένους, πυροβόλοντας άμείλικτα εκείνους που δεν ήθελαν να άποτραβηχθούν. Τρεις φορές πυροβόλησε και έσάλπισε στο δάπεδο τρία μέλη της σατανικής του Λετρώ. Και όμως ύπηρχον ακόμη μερικά που δεν ήθελαν να συμμορφωθούν, που σφιγογούριζαν άγριεμένοι γύρω από την νέα.

Εκείνοι που κρατούσαν τον Ντάρελ είχαν άπορροφηθί από το θέαμα. Ήσαν έτοιμοι να παρατήσουν τον Ντάρελ και να όρμήσουν κι αυτοί. Με μία απότομη κίνηση, ο Ντάρελ τους παρατήρησε πρώτος, στάθηκε σ' ένα άνοιχτό χώρο και φώναξε.

—Ρόντα! Ρίξε μου το! Ρίξε μου το περιστροφό επάνω απ' τα κεφάλια τους!

Προτού ο Άρχων του θανάτου κατορθώση να επέμβη, ή νέα είχε ρίξει το περιστροφό επάνω απ' τα κεφάλια των μισοπεθαμένων. Ο Ντάρελ δεν κατώρθωσε να το άρπάξη, αλλά το είδε να πέφτη άρκετά κοντά του. Έσχυψε, το άρπαξε και το γύρισε προς τους μισοπεθαμένους. Κοκκαλιάρικα χέρια άρπαξαν το σώμα του, προσπάθησαν να συγκρατήσουν τα χέρια του.

Ο Λετρώ είχε πιάσει ήδη την Ρόντα από τους ώμους και την τραβούσε προς την πόρτα. Με το άλλο χέρι κρατούσε το περιστροφό του, σηκωμένο και περίμενε μία εύκαιρία για να πυροβολήση τον Ντάρελ.

—Ντάβιντ! Ντάβιντ Έκαρτ! ούρλιαζε ή Ρόντα.

Ο Ντάρελ έριξε ένα βλέμμα στο άκίνητο πάντοτε πτώμα του Ντάβιντ Έκαρτ. Για ποιά λόγο ή Ρόντα φώναζε το όνομά του; Ο Έκαρτ ήταν πιά άνίκανος να την βοηθήση.

Ήταν νεκρός.

Ο Ντάρελ διπλώσε το μεγαλοκαμωμένο σώμα του, έκανε άπελπισμένες προσπάθειες και κατώρθωσε να ελευθερωθί από τα χέρια των μισοπεθαμένων. Στριφογύρισε το χέρι του, το έφερε αντίκρυ σ' ένα από τα άπαισία πλάσματα και πυροβόλησε. Το όπλο έκπυρσοκρότησε, Ο μισοπεθαμένος κλο-

εξακολουθώντας να κρατή την Ρόντα με το ένα χέρι. Ο Ντάρελ χύμησε προς αυτόν, προτείνοντας το περιστροφό του. Δίστασε. Φοβόταν μήπως κτυπήση κατά λάθος την Ρόντα. Είδε το όπλο του Λετρώ να τον σημαδεύη. Άκουσε έναν έκκωφαντικό πάταγο κι ένοιωσε ένα μούδιασμα στο κεφάλι. Είδε τα πράγματα να σκοτεινιάζουν γύρω του και εξακολούθησε να βαδίζει προς την πόρτα.

Ο Λετρώ γύρισε και το περιστροφό του έκπυρσοκρότησε πάλι. Ο Ντάρελ ένοιωσε έναν πόνο στον ώμο. Το κεφάλι του έγυρε, τα γόνάτα του λύγισαν...

Με θολό βλέμμα είδε τον Λετρώ να αρχίζει ν' ανεβαίνει τις σκάλες, εξακολουθώντας να παρασύρη μαζί του την Ρόντα. Σάν από μία τεραστία άπόσταση, άκουσε την φωνή της.

—Νίκ! Ο Ντάβιντ Έκαρτ! Ο Ντάβιντ Έκαρτ!...

Ο Ντάρελ ένοιωσε ξαφνικά το όπλο του να γίνεται έξαιρετικά βαρύ μέσα στο δεξί χέρι του. Το κεφάλι του άρχισε να βουίζει άπελπιστικά. Ένοιωσε πολλά χέρια να τον άρπάζουν από πίσω. Χιλιοστό—χιλιοστό είχε προκάνει να σηκώση το χέρι. Με υπεράνθρωπη προσπάθεια πίεσε την σκανδάλη. Θεέ μου! πόση δύναμη χρειάζεται λοιπόν για να πείση κανείς μία σκανδάλη περιστροφού!

Ανεπήδησε ο ίδιος από τον πάταγο του πυροβολισμού του. Είδε τον Λετρώ να λυγίζει το σώμα προς τα πίσω, σάν να είχε φάγει μία τρομακτική γροθιά στην σπονδυλική στήλη. Τον είδε να αιώσεται μία στιγμή στις σκάλες και ύστερα να κατακυλά άνάποδα.

Έπειτα... δεν μπόρεσε να δη τίποτε. Όλα σκοτεινίασαν γύρω του...

Όταν συνήλθε, είδε ένα τριοχαρωμένο κεφαλάκι συμμένο επάνω απ' το πρόσωπό του και ένοιωσε ένα κάτασπρο χέρι να χαϊδεύη το μέτωπό του.

—Πώς είσαι, Νίκ, αγάπη μου;
—Καλά... Ρόντα... Έσύ είσαι καλά;
—Ναί.
—Πού είναι ο Λετρώ;
—Δεξιά σου.

Ο Ντάρελ γύρισε το κεφάλι του που πονούσε και είδε το άξιολύπητο σώμα του Ντάβιντ Έκαρτ εκεί όπου το είχε ξαπλώσει, νεκρό, ο πυροβολισμός του Λετρώ.

—Μα αυτός δεν είναι ο Λετρώ, χρυσή μου. Είναι ο Ντάβιντ Έκαρτ. Ο Λετρώ άνέβανε μαζί σου τις σκάλες.

Η Ρόντα κούνησε το κεφάλι.

—Όχι. Αυτός που βλέπεις έδώ είναι ο Λετρώ. Ο άνθρωπος που σκότωσε ήσαν ο Ντάβιντ Έκαρτ.

—Ο Έκαρτ! Θέλεις να πής ότι ο Ντάβιντ ήταν ο Άρχων του θανάτου;

—Ναί. Έν δώ ήσαν αναισθητός, ή Βίρα Έκαρτ μās τα είπε όλα, προτού πεθάνη. Δεν ήταν τρελλή. Έκανε την τρελλή για να μιλήσει να το σκάση μαζί με τον Λετρώ.

—Για στάσου μία στιγμή, είπε ο Ντάρελ. Περίμενε γιατί δεν κατάλαβαίνο.

Άνασηκώθηκε με δυσκολία και κύτταξε δεξιά κι άριστερά του. Είδε το πτώμα του Λετρώ, που αυτός νόμιζε ως Ντάβιντ Έκαρτ. Είδε άλλα πτώματα των δυστυχημένων αποκλήρων του Άρχοντος του θανάτου. Είδε άρκετους άστυφύλακας που ήσαν συγκεντρωμένοι γύρω του. Τελικώς ξανακύτταξε την Ρόντα.

—Τώρα λέγε. Δεν κατάλαβα καλά.

Ο καθηγητής Λετρώ, άπήντησε ή νέα χαϊδεύοντάς τον, ανέκαλψε αυτά που σου έλεγε ο Ντάβιντ Έκαρτ. Ο Λετρώ άγαπούσε την Βίρα Έκαρτ και τον άγαπούσε κι αυτή. Με αυτήν γνώρισε τ'ν Ντάβιντ. Πρότεινε στον Ντάβιντ να πάη στο καταφύγιο του, επάνω σ'ό βουνό των φειδιών, για να κάνουν μαζί τα πειράματά τους. Ο Ντάβιντ όμως ανέκαλψε έναν όρρο που μπορούσε σκεδόν να συγκρατήση στην ζωή έναν πεθαμένο άνθρωπο. Άρχισε λοιπόν τα πειράματά του επάνω στα φείδια. Είδαμε τα άποτελέσματα. Υστερα άρχισε να κατεβαίνει στην κοιλάδα και να άρπάξη διαφόρους άνυπόπτους χωρικούς, για να κάνει τα πειράματά του. Τα άποτελέσματα τα είδαμε έπίσης...

ΠΑΝΘΕΟΝ

«Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἄφηγε τὸν Λετρώ νὰ φύγῃ. Ὅταν ἡ Βίρα ἔλαρε ἔπαυσε νὰ παίρνῃ εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς ἢ τὸν Λετρώ, ἦλθε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συνέβαινε. Ὁ Ντάβιντ τὴν συνάντησε στὸς πρόποδας τοῦ Βουνοῦ καὶ τὴν πῆρε μαζί του.

Τὴν κράτησε μαζί του γιατί φοβόταν μήπως ἀποκαλύψῃ στὴν ἀστυνομία αὐτὰ ποὺ εἶχε δῆ στὸ φρούριο. Γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ μάλιστα ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ σκάσῃ, τῆς ἔκανε μιά ἐννεση τοῦ τρομεροῦ ὁροῦ.

Ἡ Βίρα τότε προσποιήθηκε ὅτι τρελλάθηκε γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ παραπλανήσῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς καὶ νὰ τὸ σκάσῃ μιά μέρα.

Ὁ Ντάβιντ ἤθελε νὰ νομίζω ὅτι ἦταν ὁ Λετρώ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ τὸ τελευταῖο πείραμά του. Ἦλπιζε νὰ ἀνακαλύψῃ ἕνα παρασχεύασμα μὲ τὸ ὁποῖον κατάρθωνε νὰ διορθώσῃ τὸν ἑαυτὸ του.

Γιὰτὶ μέσα στὸν ἐπιστημονικὸ τοῦ ἐνθουσιασμό, εἶχε κἀνει στὴν ἀρχὴ δοκιμὲς ἐπάνω στὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸν Λετρώ. Δὲν ἤθελε νὰ μάθω ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀρχὼν τοῦ θανάτου. Εὗρισε λοιπὸν τὸ κεφάλι τοῦ Λετρώ καὶ ἔβαψε τὰ δικά του μαλλιά.

«Παραμαρτυρῶμενοι ὅπως ἦσαν κι' αὐτὸς κι' ὁ Λετρώ, δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ τοὺς γνωρίω. Μόνον ὅταν εἶδε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ὁρμῶν ἐπ' αἰῶνα μου, ἔξευσε, μέσα στὸν θυμὸ του, νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν π. ο. σ. ποιητὴ φωνὴ μὲ τὴν ὁποῖαν μᾶς μιλοῦσε ὡς τότε καὶ τὸν ἀνεγνώρισα.

«Τοῦ φώναξα τὸ ὄνομα του, ἀλλὰ δὲν κατάλαβες. Ὁ Ρόξτον προστάθηκε νὰ μᾶς πῇ τὴν ἀλήθεια ὅταν τὸν συναντήσαμε στὸς πρόποδας τοῦ Βουνοῦ. Ὅταν ἔλεγε ὅτι ὁ Ντάβιντ «ἀλλαγμένος».

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Γιὰτὶ ἡ δεσποινὶς Βιργινία Κουλισσὼ ἐπέμενε τόσο στοὺς γονεῖς τῆς νὰ ξανα-

πάθῃ στὸ νιάνισμά; Τὸ πρᾶγμα, ἦταν εὐκόλο νὰ ἐννοηθῇ.

Ἕνας θελκτικὸς νέος μὲ τὸν ὁποῖον ἐχόρευε, ἐθαύμαζε τὸ ὠραῖο τῆς χερί.

— Ἀ! δεσποινίς, τῆς εἶχε πῇ, πόσο μ' ἀρέσει τὸ χεράκι σας! Δὲν παύω νὰ τὸ θαυμάζω.

Ὁμορφες λέξεις, μὲ τίς ὁποῖες ἡ Βιργινία μαγεύτηκε. Ἀλλὰ αὐτὸ—μεταξὺ μας—δὲν θέλει νὰ εἰπῇ: «θὰ σοῦ ζητήσω τὸ χερί».

— Γι' αὐτὸ ἡ Βιργινία ἔφαγε ἀνήσυχη νὰ βρῇ τὸ μελαγχρονὸ νέο ποὺ εἶχε τόσο γούστο. Ἐπὶ τέλους τὸν ἀνεκάλυψε. Χόρευε τσάρλεστον μὲ μιά ξανθή.

Κοκκίνισε ἀπὸ εὐχαρίστηση, βλέποντας ὅτι τὴν παρετήρησε καὶ ψιθύρισε στ' αὐτὴ τῆς μητέρας τῆς.

— Δὲν εἶμαι ξηλιάρη, γιατί εἶναι ἄσχημη ἡ ντάμα του.

— Καὶ ἀκαλαίσθητη.

Ὅταν ἡ ἐξὸς σταμάτησε, ἡ Βιργινία εἶδε μὲ χαρὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ αὐτὸς, ποὺ ἀποκαλοῦσε «θελκτικὸ πρίγκηπα».

Ὁ νεαρὸς κύριος ἔκανε μιά ὑπόκληση μπροστὰ στὴν Δα Κουλισσὼ.

— Δεσποινίς, θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴν νὰ χορέψετε μαζί μου τὸ προσεχὲς φῶξ τρότ;

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἐπέλλισε ἡ Βιργινία κατὰ κόκκινη.

Καὶ ἐγλύστισε τὸ χερί τῆς στὸ χερί τοῦ—Θὰ ἦταν ἀδιακρισία νὰ σὰς ρωτήσω;

— Κάνει ζέστη ἀπόψε, δεσποινίς.

— Πράγματι πολὺ ζέστη.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ στὸν ὠραῖό τῆς χορευτὴ ἡ Βιργινία, ὅτι εἶχε βεντάλια ἀξίας, ἄρχισε νὰ κἀνῃ ἀέρα μὲ τὴν βεντάλια τῆς.

Ἐξαφνὰ ἡ βεντάλια τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χερί. Ὁ θελκτικὸς πρίγκηπ, ἔσκυψε νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ συγχρόνως χαρτιὰ τῆς τράπου-

λας πέρασε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

Γρήγορα, γρήγορα τὰ μάζεψε.

— Μήπως εἶναι χαρτοπαίκτης, ἐσκέφθη ἡ Βιργινία.

Ἀλλὰ πάλι καθήσυχαι.

— Μπα, σκέφθηκε: ἂν μὲ ζητήσῃ θὰ τοῦ τὸ κόψω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

Χορεύοντας ὁ νεαρὸς κύριος τῆς ψιθύρισε.

ἐννοοῦσε ὅτι ὁ Ντάβιντ εἶχε ἀλλάξει! Ὁ Ντάβιντ εἶχε παραμορφώσει τὸν Ρόξτον, ὅταν αὐτὸς θέλησε νὰ τὸ σκάσῃ καὶ νὰ μὲ προειδοποιήσῃ. Ἀλλ' ὁ Ρόξτον τὸ ἔσκασε. Δυὸ φορὲς τὸν νομίσανε νεκρὸ καὶ ὁμως δὲν πέθανε ἀμέσως. Ὅταν τὸν ἀφήσαμε ἔμεινε ξανασυνῆλθε. Μπήκε στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ντάβιντ καὶ τράβηξε στὴν Ράντβελ, ὅπου διηγήθηκε τὴν ἱστορία του στὴν ἀστυνομία.

— Πές μου, Ρόντα, εἶπε ὁ Ντάβελ, πῶς μπόρεσε ἡ ἀστυνομία νὰ βρῇ αὐτὸν τὸν τόπο; Κονεῖς, ἀκόμη κι' οἱ μισοπεθαμένοι, δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν βροῦν χωρὶς τὸν προβολέα καὶ τὴν σειρήνα.

— Τὸ βόηκαν, εἶπε ἡ Ρόντα, γιατί ὁ Ντάβιντ εἶχε ρίξει τὰ περισσότερα ψόφια φεῖδια κοντὰ στὸ φρούριο. Ὁ Ρόξτον εἶπε στὴν ἀστυνομία νὰ ἀνεβῶν τὸ Βουνὸ τῶν φειδιῶν καὶ θὰ ἀνακαλύπταν τὸ φρούριο, ἐκεῖ ποὺ θάταν δυνατότερη ἡ ἄσχημη μυρωδιὰ τῶν πτωμάτων.

— Εὐλογημένα λοιπὸν ἂς εἶναι τὰ πεθαμένα φεῖδια, εἶπε ὁ Ντάβελ.

Ἡ Ρόντα ξάρωσε τὰ φρούδια.

— Σὲ φίλησα τρεῖς φορὲς ἐν ὅσω ἦσουν ἀναίσθητος, Νίκα, εἶπε. Δικαιοῦμαι νὰ μοῦ ἐπιστῇ ψὺς τὸ ἕνα φίλι;

Ὁ Ντάβελ τὴν κύτταξε κατὰ πλῆκτος.

— Ἐγώ;... Νόμιζες... Ἀγαποῦσες τόσο... τὸν Ντάβιντ... νόμιζα...

— Ὅταν κανεὶς νομίζει, ἀγάπη μου, μπερδεύει τὰ πράγματα...

— Καὶ ὁμως, νομίζω ὅτι θὰ σὲ φιλήσω. Καὶ τὴν φίλησε.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΖΩΡΖ ΝΤΥΠΛΕΣ

— Θὰ ἦταν ἀδίακρισία μου, νὰ σὰς ρωτοῦσα, δεσποινίς, ἂν ἔχετε ἀρραβῶν.

— Ὁχι, κύριε, δὲν ἔχω κανένα, εἶπε ζωηρῶς δεσποινίς.

— Τί κρίμα, μ' ἕνα χερί τέτοιο σὰν τῆς δεσποινίδος.

Ἡ Βιργινία ἐσκέφθηκε.

— Εἶνε προφανές. Γιὰ νὰ μοῦ κἀνῃ αὐτὴ τὴν ἀδιάκριτη ἐρώτηση, καὶ θὰ εἶναι στὴ μέση.

Ὅταν ἔπαψε ἡ μουσική, ἡ Βιργινία τρελλάθηκε ἀκούοντας τὸν ὠραῖο νέο νὰ τῆς λέγῃ.

— Μοῦ χρειάζεται τὸ χερί σας, δεσποινίς.

— Ὁ, κύριε, εἶμαι συγκεκινημένη σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ δὲν γνωρίζετε.

Ἐβούρε τὸν θελκτικὸ πρίγκηπά τῆς στὸ βάθος τῆς σάλλας καὶ τὸν παρουσίασε στοὺς γονεῖς τῆς.

— Ὁ κύριος εἶναι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖον σὰς μίλησα.

— Κόρη μου, εἶπε ὁ κ. Κουλισσὼ μὲ ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο, εἶσαι κυρία τῶν πράξε-ών σου.

— Καὶ τοῦ μέλλοντός σου, πρόσθεσε ἡ κυρία Κουλισσὼ.

— Τότε ἂν ὁ κύριος πατέρας σας καὶ ἡ κυρία μητέρα σας δὲν βλέπουν κανένα ἄτοπο, τόνισε ὁ νεαρὸς κύριος, παίρνοντας τὸ χερί τῆς Βιργινίας καὶ κυττάζοντάς το προσεκτικὰ, θὰ σὰς ἀποκαλύψω ἀμέσως τὴν τύχη σας... Γραμμὴ ζωῆς, θαυμάσια, δεσποινίς, καμμιά σοβαρὴ ἀρ-

ρώστεία. Ὅσο γιὰ τὴν γραμμὴ τῆς τύχης, δὲν ἔχετε περισσό-τερα νὰ ἐπιθυμήσετε. Σὰς προλέγει πολλὰ πλούτη. Ἀς ἔλθωμε τώρα στὴ γραμμὴ τῆς καρδιάς. Εἶναι εὐθεῖα καὶ μεγάλη. Αὐτὸ σημαίνει ἀγάπη, ψυχὴ εὐαίσθητη καὶ ἱκανὴ γιὰ μεγάλα αἰσθη-ματά. Καὶ ἡ θαυμασία αὐτὴ γραμμὴ τοῦ ἡλίου, δεσποινίς, προα-ναγγέλλει ἕναν ἔρωτα σοβαρὸ καὶ ἕναν πλούσιο γάμο. Εἰδότε δεσποινίς, ὅτι εἶχα πληρέστατα δίκιο νὰ θαυμάζω αὐτὸ τὸ χερί, ἀφοῦ λέει τόσο ὠραῖα πράγματα.

Ὁ κοσμικὸς αὐτὸς κύριος λοιπὸν, «ὁ θελκτικὸς πρίγκηπ», δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ἕνας χαρτημάντης καὶ χειρομάντης.

Ἐκανε μιά ὑπόκληση τότε μπροστὰ στοὺς Κουλισσὼ καὶ μὲ χάρι εἶπε:

— Πέντε φράγκα κύριοι, γιὰ τὴν μαντεία μου. Ζ. ΝΤΥΠΛΕΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ Παριζιὲν ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γιὰ τὸ χωράφι, ποὺ ἀγόρα-σε εἶχε μιάν ἄβυσσο, μέ-σα στὴν ὁποία εἶχε χαθῇ τὸ ἄλογό του. Ἡ ἄβυσσος αὐτὴ ἦταν ἱστορικὴ.

— Τὸ 1450 στὶς 15 Ἀπριλίου ἀκριβῶς, τοῦ εἶπε κάποιος ποὺ ἤξερε ἀπὸ ἱστορία, οἱ Γάλλοι ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Βουρβάνων, κτύπησαν τοὺς Ἀγγλους, ὅπως γνωρίζετε καὶ ἔλευ-θέρωσαν τὴν ἐπαρχία. Ὁ μικρὸς ποταμὸς, ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὸν ἀ-γρό σας εἶχε, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἐπὶ τὰ μέτρα πλάτους καὶ κυλοῦσαν κύματα αἱμάτων... Στὸ τέλος τῆς ἡμέρας, οἱ Γάλλοι πολὺ πιὸ λί-γιν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἐσκέπτοντο νὰ ὑποχωρήσουν διὰ τὸν ἀρ-χηγὸ τους τὸν Ρισερμόν, ἦλθε ἔξαφνὰ μιά ἐξυπνὴ ιδέα: Μάζεψε ἀπὸ τὰ γύρω χωριά, ὅλες τὶς ἀγελάδες, τοὺς ταύρους καὶ τὰ μο-σχάρ'α, ἔδεσε στὶς οὐρὲς τοὺς δαυλοὺς ἀπὸ ἄχυρα καὶ τὰ ἄφησε νὰ τρέξουν πρὸς τοὺς Ἀγγλους. Ἦταν ἕνα ἀληθινὸ φράγμα κι-νητὸ, τοῖχους ὁλόκληρους ἀπὸ σάρκες, κρέατα καὶ μηχανοὺς. τοὺ ὤρμησαν ἐναντὶ τὸν τοξοτῶν, λογχοφόρων καὶ ἱπποτῶν μὲ τοὺς σιδηροὺς θώρακες Ἡ σκέψις αὐτὴ ἦταν τόσο πρωτότυπη, ὥστε οἱ Ἀγγλοὶ περιφριγόμενοι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη δὲν εἶχαν ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ νὰ ὑποχωρήσουν, παρὰ ἀπὸ τὸν ἀγρό σας, τὸν σημερινό. Μόλις τοὺς εἶδαν τότε οἱ Γάλλοι, νὰ πηγαίνουν πρὸς τὰ ἐκεῖ κέν-τησαν μὲ πιὸ μεγάλη ὁρμὴ τὰ ζῶα ποὺ, παρενοχλούμενα ἔτσι ἀπὸ τοὺς στρατιώτες, ἔτρεχαν μπροστὰ σὰν λυσσασμένα. Ὁ ἀγρὸς λοιπὸν αὐτὸς τελειώνει, σὲ μιάν ἄβυσσο, ὅπου οἱ Ἀγγλοὶ γρε-ρίστηκαν ὅλοι μέσα σ' αὐτήν. Οἱ πρῶτοι ποὺ ἔπασαν χρησίμευ-σαν γιὰ σερῶμα στοὺς ἄλλους κι' εἶται ἡ ἄβυσσος γέμισε σχεδὸν ἀπὸ πτώματα καὶ τρεῖς μέρες καὶ νύκτες ἀκουγόνταν φωνὲς τρο-μερὲς ἀπὸ κείνους ποὺ ζοῦσαν ἀκόμη. Ἐπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἡ ἄβυσσος σκεπάστηκε μὲ χῶμα.

Μέσα στὴν στενοχωρία τοῦ ὁ Παριζιὲν συλλογίστηκε ὅτι, μιά

καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐκμεταλ-λευθῇ τὸ χωράφι τοῦ διαφορετικὰ, νὰ τὸ μεταχειριστῇ γιὰ νὰ διεγερῇ τὴν περιέργειαν τῶν ἐπισιτιζομένων. Μεταξὺ τῶν φίλων του, ἦταν ἕνας πολὺ σοφὸς τερατολόγος, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴν ἀνα-ζήτησιν ἐξαφανισθέντων τεράτων, γιὰ τὰ ἱχνη καὶ τὰ ἀπολιθώματά του, περνοῦσε ὅλη τὴν ζωὴ μέσα σὲ σπηλαιοὺς καὶ δάση ἀκατόκνητα καὶ δὲν αἰσθανόταν ποτὲ ἄλλοτε τὸ σῆ χαρὰ, ὅσην ὅταν ἀνεκάλυπτε μέσα στὴ γῆ κανένα κόκκαλο ἢ κομμιὸ σπασμένη μασσέλα ἢ κανένα ἄλλο μέ-λος τοῦ σώματος ζῶου ἢ τέρατος.

Ἦταν μιά ψυχὴ ἀπλὴ καὶ ἀθά-να. Μόλις ἔλαβε τὸ ρῶμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ φίλος του, τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὸ παράξενο κτήμα του, μάζεψε ἡ-μέσως τὰ ἐρευνητικὰ τοῦ ἐργαλεῖα καὶ σὲ μιά στιγμὴ βρέθηκε ἐτοιμὸς, γιὰ τὴν ἐκστρατεία. Ἐφθα-σε κομίζοντας μαζί του ἕνα μακρὸ σχοινί, μὲ μιά βολίδα στὴν ἄκρη καὶ μιά σχοινένια σκάλα. Ὁ Ἰωάννης—Βασιλάς Μπιστου-ρῆ—εἶται ἦταν τὸ ὄνομά του—παρουσιάστηκε μὲ τὸ ἑξωτερικὸ ἑνὸς μικραθρόπου, χονδρὸς, φαλακρὸς μὲ μεγάλη γυαλιά, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχώριζαν δυὸ μαύρα παράξενα μάτια.

Μόλις ἔφθασε καὶ ἐπεσκέφθη τὸν ἀγρὸ ἐδήλωσε χωρὶς δισταγ-μὸ ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ κατεβῇ ὁ ἴδιος στὸ βάθος τοῦ βαράθρου. Γι' αὐτὸ τηλεγράφησε ἀμέσως στὸ Παρίσι νὰ τοῦ στείλουν γρή-γορα—γρήγορα τὰ ἀπαιτούμενα ὀπλα.

Πέντε μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ τηλεγράφημά του, ἐφθασαν τρεῖς μεγάλες βαρεῖες κάσες.

Μὲ πυρετώδη ταρᾶχ'α ἀδείασε τίς κάσες καὶ τὸ περιεχόμενό τους τὸ ἔφερε στὸν ἀγρὸ. Δὲν ἀνεπαύθη οὔτε στιγμὴ. Σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες του τοποθέτησαν ἕνα τριποδὸ ἀπὸ δοκούς, ἔ-πάνω σὲ μιά ἀρκετὰ μεγάλη σανίδα, στὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἦ-ταν μιά καταπακτὴ. Στὴν κορυφὴ, ἦταν στερεὰ δεμένη μιά τροχα-λία ποὺ περνοῦσε τὸ σχοινὶ κι' εἶπαι τυλιγμένη σ' ἕνα μικρὸ βαροῦλκο ποὺ θὰ τὸ χειρίζονταν τρεῖς ἄνθρωποι. Στὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ ποὺ κρεμόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο, ἔδεσαν μιά μι-κρὴ σανίδα. Ὅταν καὶ οἱ τελευταῖες ἐτοιμασίες ἔγιναν φέρεσε ἕνα φόρεμα χονδρὸ καὶ ἐφοδίσθηκε μ' ἕνα σωρὸ ἐργαλεῖα. Ἐνα μικρὸ σκεπάρνι, σκαπάνη, τσιμπίδα, φτυάρι, μηχανήματα φωτο-γραφικὰ, λάμπες ἀστυλίνης θερμόμετρα κ. τ. λ. κρεμόνταν, γύρω του, σὲ μιά πλατεῖα ζώνη. Στὴν πλάτη του ἦταν ἕνα δοχεῖο μ' ὁ-ξυγόνο τοῦ ὁποίου οἱ σωληνὲς ἐφθάναν σὲ μιά ἀνυπνευστικὴ μᾶ-

E. M. ΑΛΟΥΜΑΝ

Η ΑΒΥΣΣΟΣ

μόνον ὁ Παριζιὲν καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦντο στὴ δουλειά, ἦσαν κοντὰ στὴν τρύπα.

Ἐπὶ τέλους ὁ Μπιστουρῆ κάθισε στὴ σανίδα, ἀφοῦ συμφώνησε μὲ τὸν Παριζιὲν νὰ κρατᾷ στ' αὐτιά του τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλε-φώνου καὶ ἕνα χαρτί στὰ γόνατα γιὰ νὰ σημειώσῃ ὅτι θὰ τοῦ ἔλεγε.

— Κατεβάσατέ με, σιγά—σιγά, εἶπε ὁ Μπιστουρῆ.

Ἀκούστηκε τρίξιμο τοῦ βαροῦλκου καὶ λίγο—λίγο ἄρχισε νὰ γυρίσῃ ἡ τροχαλία, τὸν εἶδαν νὰ κατεβαίνει. Τὸ κεφάλι του κι' ὅλας ἐφθασε σὲ χεῖλος τῆς καταπακτῆς. Ἐκανε ἕνα κίνημα ἀ-ποχαιρετισμοῦ μὲ τὸ χερί καὶ ἐξαφανίστηκε στὸ βάθος τῆς γῆς. Ὁ Παριζιὲν μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί, μὲ τὸ χαρτί στὰ γόνατα περιέμενε μὲ ἀγωνία τίς ἀνακοινώσεις τοῦ Μπιστουρῆ. Ἀρχισὰν καὶ τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παραστήσῃ μὲ πιὸ ζωντανὴ ἐκ-φραση τὸ δρᾶμα ἀπὸ αὐτὲς τίς γραμμὲς ποὺ ἀντιγράφωμε ξερὰ—ξερὰ.

— Ὁλα πᾶνε καλά, ἀφήσετε τὸ σχοινὶ νὰ κατέβῃ σιγά, ἐκεῖ... εἶναι καλά. Ὁ ἀέρας εἶναι πολὺ κρύος Ὁ βυθὸς θὰ καταλήγῃ σὲ κανένα ἄλλο πηγάδι, ἢ σὲ καμμιά σχισμὴ ἀπόκοσμης ἀκτῆς στὸ Γκρανκάμα ἢ στὸ Ἀγκλεοκβίλ.

Ἐδῶ τὰ χῶματα εἶναι κρητιδώδη... αὐτὸ μᾶς ὑπόσχεται ἐν-διαφέρουσες ἀνακαλύψεις. Πρέπει νὰ γράψω αὐριο, μιά εἰδηση στὶς ἐφημερίδες.

Ὑστερα ἀπὸ μιά πολὺωρη σιωπὴ, ἐνῶ τὸ σχοινὶ κατέβαινε πάντοτε, μιά δεύτερη ἀνακοίνωσις ἤρθε:

... Ἡ λάμπα μου φέγγει πολὺ καλὰ... τὰ τοιχώματα τῆς ἄβυσ-

σου εἶναι σκαμμένα ἀπὸ περιεργες τρύπες, ἄλλες μικρὲς καὶ ἄλλες πιὸ βαθεῖς... Μοῦ φαίνεται σὰν καὶ νὰ κινήθῃ, ἀλλ' ἴσως μὲ γέλοσε τὸ φῶς... Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ξα-ναῖδῶ, ἀλλὰ τώρα δὲν κάνω παρὰ μιά γενικήν ἐξερεύνηση.

Νέα σιωπὴ, καὶ τὸ σχοινὶ πάντα κατέβαινε. Τὰ μέτρα, τὸ ἕνα πρὸς ἄλλο τὸ ἄλλο ἐξαράσσοντο μὲ μιά κόκκινη γραμμὴ. Τριάντα λοιπὸν γραμμὲς εἶχαν ἤδη κατέβῃ μέσα στὴ τρύπα. Ἡ συνενόησις ξανάρχισε:

— Ἀφήσετε νὰ κατέβῃ τὸ σχοινί...

Στόπ... Εἶμαι μπροστὰ σ' ἕνα μεγά-λο ἀνοιγμα. Στὸ βάθος ἀντανάκλᾷ ἕνα πράγμα, σὲ δέκα μέτραν ἀπόστα-ση... Εἶναι νερό... αὐτὸ μᾶς ὑπόσχε-ται, ὠραῖους σταλακτίτες... Θαυμά-σια... Ἀφήσετε τὸ σχοινί. Ὁ! Γιὰ

σταθῇ... Τί εἶναι αὐτό! Ἀράχνη τερατώδης! Φεύγει ἀλλὰ, Θεέ μου, πόσο εἶναι μεγάλη... σὰν ἕνα μικρὸ πεπύρι, μὲ φρικτὴν τροχιά πῶδα... Τί ἀνακαλύψις, ἀγαπητέ μου! τί ἀνακαλύψις!... Ἀφήσατε τὸ σχοινί... Ἐκεῖ εἶναι καλὰ...

... Γύρω μου αἰσθάνομαι μιά ἰδιότροπη μυρωδιά... Ἀ! εἶναι νυκτερίδες, κρεμασμένες μὲ τὸ κεφάλι κάτω, εἶναι κολοσσάτες... Θὰ φέρω μία, ἂν ἀνέβω... τί μεγάλες ποὺ εἶναι. Ἀκόμη ἕνα αἰνίγμα... Ἦρθε νὰ δίδετε κίνημα στὸ σχοινὶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φύγω... ὀχι ἀκόμη... στὴν ἐπιστροφή, ἀφήσετε πάλι...

Θεέ μου αὐτὲς οἱ ἀράχνες, τί μεγάλες καὶ ὁλόασπρες, μὲ ὑπερ-μεγέθῃ πῶδα... Μία ἀπεχθὴς ἀσπὴ... σὰν μιά φουσκὰ μὲ πύον ποὺ ἔχει πῶδα...

... Ἀφήσατε τὸ σχοινί. Κουνήσατέ το λιγάκι γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πάρω δείγμα ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ... Καλὰ, εἶναι ἀσκετά.

Ὁ Παριζιὲν ἀκούσε μιά κραυγὴ, ἔπειτα ἡ φωνὴ τρομαγμένη εἶπε:

Στόπ! Στόπ! Ἀκούμπισα πολὺ στὸν τοῖχο... Μιά ἀράχνη πῆγε στὸ κεφάλι μου... τὰ πῶδα τῆς στὸ λαιμὸ μου... εἶναι φρί-κη! Ἀνεβάσατε με γρήγορα. Ἀχ; μούπεσε ἡ λάμπα μου... Μὲ τσιμπᾷ.

... Ἀνεβάσατε με γιὰ τὸ Θεό, ἀνεβάσατε με...

Τρελλανέος ὁ Παριζιὲν ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ, ἔτρεξε στὸ βα-ροῦλκο ἔδωσε διαταγὰς. Ὅλοι ἔτρεξαν γυρίζοντας τὸ σχοινί, ἀλλὰ τὸ ἔργο ἦταν δύσκολο καὶ ἡ τροχαλία ἀρροῦσε νὰ γυρίσῃ. Τότε ὅλοι ἐξέφτηκαν στὸ σχοινί καὶ τραβήσαν. Μ' ὅλον τοῦτο, πέρα-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 515)

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΣΕΛΓΟΥ'Ι'Ν ΓΙΕΠΣΟΝ

Δυο στενοί μου φίλοι κι' η γυναίκα ενός απ' αυτούς, χάρηκαν στη θάλασσα εδώ και λίγα χρόνια. Είχαν βγή να κάνουν ένα γύρο με ένα κότερο και δεν ξαναγύρισαν. Κανείς δεν μπόρεσε να μάθει πώς έγινε αυτό το τραγικό ναυάγιο. Κάποιος ανέβηκε στο μυστήριο φαινόταν να το σκεπάζει και πολλές φήμες κυκλοφορούσαν. Θέλοντας λοιπόν, να μάθω την αλήθεια ξεκίνησα μια μέρα για τον πύργο του πεθανμένου φίλου μου.

Βρήκα εκεί τον γέρο 'Ιάκωβο, τον παλιό υπηρέτη του. Ήταν επιφυλακτικός στα λόγια του. Ύστερα από πολλές ερωτήσεις αποφάσισε να μου διηγηθεί ότι ήξερε για τον θάνατο του κυρίου του.

—Να σάς πω την αλήθεια, αυτό το δυστύχημα δεν με ξάφνιασε καθόλου, μου είπε. Όλα πήγαιναν καλά, κύριε, ως την ημέρα που φάνηκε «εκείνη». Ήταν όμορφη, με στόμα λεπτό και καλοκαμωμένο, με πρόσωπο ωραίο, με μάτια και στόμα που ξετρέλλαν όλους εδώ πέρα. Φρονόταν σαν μεγάλη κυρία κι' έλεγαν μάλιστα ότι εκεί κάτω, στην πρωτεύουσα απ' όπου ερχόταν, συζούσε μ' ένα φίλο της, που ύστερα την παράτησε. Μόλις την είδε ο κύριός μου την αγάπησε τρελλά και δεν άργησε να την παντρευτεί. Ο πρώτος χρόνος πέρασε ευτυχισμένος. Μα ξαφνικά ήρθε το κυρίον μου ή ιδέα να πάνε στο εξωτερικό. Εκείνη του αργήθηκε και κάποια μέρα μάλιστα την άκουσαμε να του λέει:

—Γιώργο, αν γίνη αυτό το ταξίδι, δεν σου εγγυώμαι για τον εαυτό μου.

Μα εκείνος επέμεινε και στο τέλος την ανάγκασε να δεχτεί. Όταν γύρισαν όμως ήταν αλλοιωμένοι. Κάτι είχε συμβη μεταξύ τους.

Μια μέρα ο κύριός μου έλαβε ένα γράμμα. Τον είδα να χαμογελά όταν το διάβαζε.

—Μα βέβαια, είπε κατόπιν. Πρέπει να έλθω. Θα περάσω με ώρα.

Η νέα κυρία όμως δεν έβγαλε ούτε λέξη.

Ύστερα από λίγες εβδομάδες, ήρθε ο «άλλος». Κανένας δεν τον ήξερε, μα τον συμπαθήσαμε άμεσως, γιατί ήταν καλός κι' ευγενικός. Απ' τη πρώτη στιγμή καταλάβαμε ότι κάτι υπήρχε μεταξύ εκείνου και της κυρίας. Φαινόταν τρομαγμένος, όταν καμιά φορά βρισκόταν μόνοι τους. Ο κύριός μου επίσης είχε γίνει πολύ παράξενος στους τρόπους. Μονάχος και σκεπτικός, γυρνούσε ώρες ολόκληρες, αφήνοντας τη γυναίκα του και τον φίλο μόνους.

Τέλος ένα βράδυ, γύρισε σπίτι ξαφνικά, σε μια στιγμή που δεν τον περίμενε κανείς. Δεν ξέρω τι συνέβη τότε. Μα την άλλη μέρα το απόγευμα το παιδί του βαρκάρη ήρθε τρέχοντας και μου είπε ότι οι κύριοι είχαν γρή με το κότερο κι' άκομα δεν γύρισαν. Αν και είχαν περάσει πολλές ώρες. Από τον ίδιο έμαθα πως ο κύριος Γιώργος του ζήτησε τη βάρκα για ένα περίπατο. Η κυρία και ο «άλλος» δεν είχαν όρεξη να πάνε, μα ο κύριος επέμεινε με το συνηθισμένο του χαμόγελο και στο τέλος έφυγαν.

Έφυγαν, αλλά δεν επέστρεψαν. Πώς έγινε το κακό. Δεν είναι δύσκολο να το καταλάβουμε. Τί περιμένεις από έναν άπειλο;

Αυτά μονάχα κατάφερα να μάθω για το δυστύχημα από τον γέρο υπηρέτη. Μα όταν έφυγα από τον πύργο και γύρισα στο σπίτι μου, ύστερα από τριών μηνών απουσία, βρήκα εκεί ένα

γράμμα από τον δεύτερο φίλο του, εκείνον που ο γέρο 'Ιάκωβος τον ονόμαζε ο «άλλος». Το είχε γράψει λίγο πριν από τον θάνατό του.

«Ήρθα να επισκεφθώ, μου έγραψε, τον παλιό μας φίλο τον Γιώργο, εδώ στον πύργο. Μα σου όμολογώ ότι τίποτε δεν μπορώ να νοιώσω από την ήρεμία της εξοχής. Τόσο η ψυχή μου τυραννιέται... Γι' αυτό αισθάνομαι την ανάγκη να σου γράψω.

Δεν ξέρω αν σου μίλησα ποτέ για την Ντόρα. Έμενε πρόπερσι στην πρωτεύουσα με κάποιους συγγενείς της. Την γνώρισα για πρώτη φορά σ' ένα πάρκο, μαζί με μερικές φιληνάδες της κι' ένα παράξενο αίσθημα γέμισε την καρδιά μου από την πρώτη στιγμή που την είδα. Ήταν ξανθή με πρόσωπο ωρό και χείλη δροσερά. Άκόμα θυμάμαι το χαμόγελό της και τη λεπτή σιλουέτα της, με τις απαλές γραμμές της.

Από τότε την συνήθησα πολλές φορές. Συχνά κάναμε μακρινούς περιπάτους σε δρόμους ερημικούς, όπου ήρθε το καλοκαίρι. Όλοι οι φίλοι μας είχαν φύγει και μεις είχαν αφήσει μόλους. Τότε ακριβώς έφυγε να πάσω ένα παλιό σπίτι, σε μια απομακρυσμένη συνοικία. Λέγανε ότι το σπίτι αυτό ήταν στοιχειωμένο. Την νύχτα άκουγα πράγματι, βήματα στους διαδρόμους και κάτι περίεργους κρότους, πίσω από τους τοίχους. Είπα στην Ντόρα να έρθει καμιά μέρα για ν' άκουση κι' αυτή τους θορύβους που έκαναν τα φαντάσματα. Δέχτηκε γελώντας με δυσπιστία.

Και ήρθε. Ημάστε μόνοι μέσα στο παλιό στοιχειωμένο σπίτι και άκούγαμε χωρίς φόβο τους παράξενους ανεξήγητους θορύβους.

Μεθυσμένοι από το κρασί, που ήπιαμε, γνωρίσαμε εκεί, για πρώτη φορά και το πρώτο μας ερωτικό μεθύσι. Η Ντόρα έγινε δική μου. Από εκείνο το βράδυ ζούσαμε μαζί, παραδομένοι στον έρωτά μας, χωρίς ποτέ σκηνιά άλλη σκέψης να μας απασχολή. Μα ήρθε η μέρα του χωρισμού μας. Έπρεπε να πάω στο Βερολίνο, για να τελειώσω τις σπουδές μου. Έφυγα, λοιπόν, με την ανάνηση πάντα ζωντανή της περασμένης ευτυχίας μας. Αλληλογραφούσαμε για κάμποσο καιρό κάνοντας χίλια σχέδια για την προσεχή μας συνάντηση, τον άλλο χρόνο. Ύστερα τα γράμματα άραιώσαν και τέλος δεν μου έμεινε από την Ντόρα, παρά μια γλυκιά ανάμνησις...

Από έναν φίλο μου έμαθα κατόπιν ότι η Ντόρα είχε φύγει κι' εκείνη στο εξωτερικό. Μα δεν μπορούσα να την ξεχάσω. Ένα

βράδυ, ενώ βρισκόμουν στο σπίτι μου, στο Βερολίνο, άκουσα να χτυπούν την πόρτα μου. Μόλις άνοιξα, είδα εμπρός μου τον παλιό μου φίλο, τον Γιώργο, μαζί με την Ντόρα κι' άκουσα σαστισμένος τον φίλο μου να μου λέει:

—Θα γνωρίσετε, βέβαια... Η Ντόρα η γυναίκα μου. Δεν είχαμε βρή την διεύθυνσή σου και δεν μπορούσαμε να σου αναγγείλωμε τους γάμους μας. Είμαστε περαστικοί από το Βερολίνο κι' ήρθαμε να σε ιδούμε. Θέλεις να πάμε το βράδυ στο θέατρο μαζί;

Ετσι ξαναβρήκα την Ντόρα. Δεν είχε αλλάξει καθόλου. Και μου φαινόταν πως μπορούσα πάλι να την τραβήξω στην αγκαλιά μου. Μα τώρα κάποιος άλλος ήταν ανάμεσά μας... Δεν μου άνηκε πια... Κι' απ' αυτή τη στιγμή η ψυχή μου δεν βοήκε πουθενά ησυχία. Το ίδιο βράδυ, στο θέατρο, για μια στιγμή ο Γιώργος, βγήκε, έβλεπε να μόνος, έχω κι' η Ντόρα.

Άκούγαμε παράξενους ανεξήγητους θορύβους.

«Ήταν μια πραγματική έκπληξις για μένα—της είπα—να έρθετε να με βοηθήτε... Δεν με έχασες λοιπόν;

Τότε η Ντόρα σήκωσε τα μάτια της και με κύτταξε καλά. Ποτέ μου δεν είδα τόσο βαθύ βλέμμα. Κατάλαβα πως ήταν πάλι δική μου, σαν και ποτέ. Ένας άμετρητος πόνος με κυριεύει, εντούτοις, όταν σκεπτόμουν τον φίλο μου. Μα ο έρωτας ένιχνε τη φίλια. Και τότε μου ήρθε κάτι σαν λύσσα, στην σκέψη ότι η γυναίκα που αγαπούσα άνηκε σ' εκείνον. Κατάλαβα ότι γνώριζε τις παλιές μας σχέσεις. Μα τότε; γιατί ήρθε να με βοηθή; Μήπως ήθελε να μετρούνη μαζί μου; Από τότε είδα πολλές φορές στο σπίτι μου την Ντόρα μαζί με τον άνδρα της. Και κάθε φορά το μίσος μου για τον Γιώργο γινόταν πιο δυνατό. Μα τις περισσότερες φορές αυτές οι επισκέψεις μ' έρχονταν σε μ' αν απέραντη μελαγχολία. Ένοιωθα τον εαυτό μου εκημενισμένο.

Κατόπιν ο Γιώργος κι' η Ντόρα έφυγαν. Έζησα τρεις μήνες μέσα σε πόθους και όνειρα απραγματοποίητα. Άρχισα να φοβούμαι για τον εαυτό μου. Και τότε πήρα μια τρελή απόφαση. Έγραψα στον Γιώργο ότι ήθελα να περάσω λίγον καιρό στον πύργο του. Μου απήντησε άμεσως ότι με περιμένει με ευχαρίστηση.

Και τώρα είμαι μαζί τους. Νοιώθω το εαυτό μου ανίσχυρο, κάτω από την απειλή της αδυσώπητης μοίρας. Είναι μέρες, που ένας άοριστος φόβος μ' αγκυλωθεί, έμένα και την Ντόρα. Και τώρα ο φόβος μας πέρασε. Ζούμε τρυφισμένοι από μια πυκνή όμιχλη. Δεν ξέρουμε τί μας περιμένει αύριο. Η ευτυχία; Δεν ξέρω. Η στάσις του Γιώργου, οι μυστικές του σκέψεις, μ' αινει τελείως αδιάφορες. Δεν ξέρω πως θα τελειώσουν ό' αυτά, μα ξέρω πως την αγαπώ. Δεν μοιάζει τώρα καθόλου με την παλιά Ντόρα, μ' εκείνη που ερχόταν άκτινοβολώντας από χαρά και

ζωή, στο παλιό μου σπίτι. Είναι πάντα όμορφη, όπως και τότε, μα τώρα το βλέμά της είναι πιο βαθύ, το χαμόγελό της έχει κάποια γλυκιά μελαγχολία.

Κι' ο Γιώργος;

Ετσι μούχεται να του φωνάξω.

—Τώρα είν' άργά. Η Ντόρα είναι δική μου. Αφσέ μ' ας ησυχούς.

Αδίκαια θα δοκίμαζε να με συγκινήσει με την απελπισία του, με τις πονεμένες κραυγές του. Τίποτε πια δεν με συγκινεί, εκτός από την αγάπη μου. Και τα ξέρει όλα. Χθές γύρισε ξαφνικά, εκεί που δεν τον περιμέναμε και μ' ας είδα... Δεν είπα τίποτε. Μα τι μπορούσε να κάνει; Και όμως βρίσκομαι με την ιδέα πως κάτι άπαίσιο μ' ας περιμένει Στο βλέμα του λάμπει μια λάμψη αποφασιστικότητας που δεν την έχω ποτέ ξαναδεί. Σκέφθηκα να φύγω. Μα δεν μπόρεσα. Μου άρχει ότι έχω κοντά μου την Ντόρα. Γύρω μ' ας σκοτάδια γίνονται ολοένα και πιο πυκνά... Κάτι άορατο περιμένει, από στιγμή σε στιγμή... Ποιος ξέρει αν το άπρόοπτο αυτό δεν μ' ας αφήσει και να ζήσω με, να χορεύω τον έρωτά μ' ας μ' ας δλη μ' ας την ψυχή; Η ποιος ξέρει ακόμη...

Δεν έχω πια τίποτε άλλο να σου πω... Περιμένω... Νοιώθω το μοιραίο να πλησιάζει. Χαίρε.

Ο φίλος σου Κάρολος.

Αυτά έγραφε στο γράμμα ο φίλος μου. Και κατάλαβα πια καθαρά τι είχε συμβη μεταξύ των τριών αυτών μοιραίων ανθρώπων. Ο Γιώργος είχε προκαλέσει το ναυάγιο, παίρνοντας μαζί του στον άλλο κόσμο τους δυο έρωτευμένους, τους δυο προδοτές.

ΣΕΛΓΟΥ'Ι'Ν ΓΙΕΠΣΟΝ

ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΚΟΜΕΡ

ψαμί.

Κι' ο Ζασελέν ήταν πολύ ευχαριστημένος με τη νέα του δίαιτα.

Έπρεπε να περισσεύουν χρήματα για να έχη η Ντινιέ όλες τις ανέσεις της, για να ικανοποιούνται όλα τα καπρίτσια της.

Άρχισαν να τον κοροϊδεύουν. Αυτός όμως δεν έδινε προσοχή στα πειράγματά τους. Σκεπτόταν πως ό,τι ξεκινούσε απ' τα δικά του έξοδα θα πήγαινε στην κορούλα που την έβλεπε κάθε μέρα να μεγαλώνει σαν ένα όμορφο λουλούδι θερμοκηπίου.

Τί άλλο του χρειαζόταν για να είναι ευτυχής; Όλες του οι στεφάνες ξεχνιόνταν όταν το βράδυ, ξαναγυρίζοντας σπίτι του έβλεπε την Ντινιέ του να προσπαθεί να ξεφύγει απ' τα χέρια της μητέρας της για να πάει στην αγκαλιά του.

Η ευτυχία του δε βάσταξε πολύ. Η Ντινιέ πέθανε. Όλοι λυπήθηκαν γι' αυτό. Η καίμενη ή μητέρα της ήταν απρηγόρητη.

Αυτή τη φορά ο Ζασελέν έκλαιγε. Ύστερα από λίγο, εμφανίστηκε στο εστιατόριο. Τον άκουσαν ξανά να διατάζει το φαγητό, που του άρεσε πολύ. Όταν άρχισε να τρώει, οι συγγενείς του, που τον παγκοιλούσαν, έστρωσαν ό' έναν τον άλλον με τον άγχ να.

Ο μπαμπάς της Ντινιέ έκλαιγε μέσα στις φωνές. Μ. ΚΟΜΕΡ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

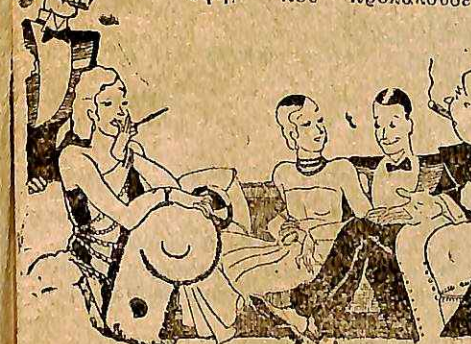
Κάθε μέρα και την ίδια

ώρα ή αποφασιστική φωνή του Κλώντ ντε Ζασελέν παραγγέλνει το ίδιο φαγητό, που ήταν το πιο θρεπτικό φαγητό που μπορούσε να του φέρουν με το σεράμιον φράγκα να διαλέξει ένα χόρτο, ένα τυρί κι' ένα γλυκίσμα. Είχε μάλιστα το δικαίωμα, εκτός απ' αυτό, να πάρει ένα μικρό κοκκινό κρασί, (το άσπρο κρασί έστοιχίζε κάτι περισσότερο) και ψωμί όσο ήθελε.

Το φτωχικό εστιατόριο που σύχναζε βρισκόταν σε μια παράμερη γωνιά μιας ούλης. Όταν το ρολόι μιας γειτονικής τραπεζής, χτυπούσε δώδεκα, μεσημέρι, ένα κύμα υπαλλήλων και μέσα σ' αυτούς κι' ο Κλώντ Ζασελέν, πήγαινε εκεί πέρα. Ήταν ένας ξανθός νέος, με φουσκωμένα μάγουλα, λίγο худάτος και ολωσδιόλου άκακος. Όταν οι φίλοι του τον πείραζαν για το κλώνιό του φαγητό πουλάιρνε—βόδι με φακές—γελοῦσε μ' αυτούς και απαντούσε χωρίς προσποίηση:

—Παναγιά μου! Το βράδυ τρώμε στο πόδι. Το μεσημέρι έχω ανάγκη να πάρω κάτι να βαστάξω το στομάχι μου.

Το φαγητό με το πλούσιο πάχος δεν άλλαζε καθόλου τη ρόδινη του όψη, που προκαλούσε

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

τον πόθο μιας ωραίας γυναίκας. Κι' η αθλιότητα του δεν τον εμπόδιζε να παντρευτεί μια μικρή ξανθή νέα και δροσερή σαν κι' αυτήν.

Το πρωί των γάμων των, η μικρή παντρεμένη, χτυπώντας από τον ήλιο του Απριλίου, έλαμπε κάτω από το πέπλο της.

Σε διάστημα λιγότερο από ένα χρόνο, ύστερ' από τη γιορτή του γάμου, γιορτάστηκε το βάπτισμα ενός μικρού κοριτσιού, που τ' όνομάσανε Ντινιέ και που είχε γραφικότητα βλέφαρα και χρυσά μαλλιά.

Ο Κλώντ αγαπούσε πολύ το κορίτσι του και υπερφανευόταν γι' αυτό. Είχε τρελάσει κυριολεκτικά μ' αυτό το παιδί. Το παρακολουθούσε σ' όλα, στο φαγητό στο μπάνιο παντού και πάντοτε.

«Ω η μικρή της φουσκωμένη κοιλιά! Τα στοργικά της πόδια! Στο εστιατόριο οι φίλοι του ψιθυρίζουν»

«Τό προσέξατε; Ο συνδρομητής του του «βωδιού με φακές» δεν έχεται πια! Τώρα στη θέση του είναι μια κυρία με γυαλιά».

—Και έχω την ιδέα... είπε κάποιος.

Χωρίς να τελειώσει οι άλλοι έκαναν νεύμα πως έννοησαν την ιδέα του.

Ήθελαν να μάθουν περισσότερα. Μετά πολλές προσπάθειες ανακάλυψαν πως ο μπαμπάς της Ντινιέ έτρωγε σ' ένα πάγκο της πλατείας της Τρινιτέ. Έπαιρνε μαζί του, στην τσέπη του, μια φέτα χρεατόπλητη ή κομμάτι τυρί. Πρώ πάντων είχε πολύ

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΠΕΔΡΟ ΝΤΙ ΛΕΚΟΝΤ

Ο ήλιος χάθηκε πίσω από την ψηλή κορφή της Σιέρρα Μαδέρα. Τό σκοτάδι απλωνόταν βαθύ...

Κοντά σε κάτι άθανάτους ήταν άνομμένη μια μικρή φωτιά που μόλις σκόρπιζε τη λάμψη της δυο-τρία μέτρα στα γύρω.

Καθισμένοι σταυροπόδι, σκεπασμένοι με τους πολύχρωμους μανδύες τους τα «σεράπες», δυο άνθρωποι έμεναν άκίνητοι. Κι' οι δυο τους ήταν κουρελιασμένες με το πρόσωπο ρυτιδωμένο, ακάθαρτο. Θά έλεγε κανείς πως ήταν Έρυσθρόδεσμοι κοντά στη χαλύβα τους. Κι' όμως μόνον ο ένας από αυτούς ήταν άσπρος.

Σε λίγο άκούστηκε ή φωνή του:

— Ναί, άρχηγέ μου, είμαι από εκείνους τους όλοιους κατέτρεξε σκληρά ή τύχη, από εκείνους που δεν έχουν πιά καμιά άξια και που εύχαρίστως θά πουλούσαν το σώμα τους και την ψυχή τους για ένα κομμάτι χρυσάφι.

Ο Έρυσθρόδεσμος δεν άπνητσε. Ο άσπρος τον παρατηρούσε καλά. Έξηκολούθησε:

— Εγώ, ο Ζάκ Μπουρώ, που άλλαξα ένα σωρό επαγγέλματα για να μπορέσω να φάω, αν και ήμουν άλλοτε πλούσιος, σήμερα

διέτρεξα την Καλλιφορνία να βρω ένα επάγγελμα που να μου δώσει το καθημερινό μου. Γι' αυτό έγω που τράφηκα ως τώρα με άγριες ρίζες, ακρίδες και μυρμηκία είμαι άποφασισμένος να τα κάνω όλα για το χρυσάφι.

Λέγοντας αυτά, ώρθώθηκε και σήκωσε τα χέρια ψηλά σαν να άπειλούσε τον ούρανό. Η άπαισία έκείνη σιλουέττα στις τελευταίες αναλαμπές της φωτιάς μετακινήθηκε λίγο.

Ο Έρυσθρόδεσμος κούνησε σιγά το κεφάλι και έλεγε:

— Όχι.

— Τι όχι;

— Δεν είσαι άποφασισμένος για όλα. Η μάλλον, νομίζεις πως είσαι γιατί δεν υποθέτεις ότι μπορείς να σουρθούν στη ζωή μεγαλύτερες δυστυχίες.

Ο Ζάκ Μπουρώ γονατίστος τώρα κοντά στα μισοσβυσμένα ξύλα, ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

— Εσύ τό λες αυτό; άπατάσαι όμως. Τα πολλά τα βάσανα δεν μου άφησαν κανένα αίσθημα που να μη μεταβλήθηκε. Έτσι τώρα μ' έχει καταλάβει μιά μανία, μιά τρέλλα να τα επιχειρήσω όλα, να τα κάνω όλα, άφου σε τρεις μέρες περιμένω το θάνατο.

Πώς λοιπόν θέλεις να συμβαίνει αυτό μιά που από τώρα και στο εξής θά έχω διαρκώς τον θάνατο μπροστά μου αν και... Η φωνή του πνίγηκε σ' ένα λυγρό...

—...Είμαι μόλις είκοσι όκτώ χρονών!

— Άκουσέ με, έλεγε ο Έρυσθρόδεσμος, ακόμη δεν σε πιστεύω. Έχω όμως να σου κάνω μιά πρόταση. Βέβαια δεν θά την δεχθείς. Ο σκοπός μου είναι να σου άποδείξω ότι δεν πρέπει ποτέ να λές «είμαι άποφασισμένος για όλα», Άκουσέ με: Είμαι τελευταίος άπόγονος των Κασίκων του Τεχυνταπέη, μπορώ να γιατρέψω όλες τις ασθένειες και να σκορπίσω ένα σωρό επιδημίες γιατί είμαι ίερεύς της θρησκείας μου. Έχω λοιπόν και τη δύναμη να σε κάνω πλούσιο...

Ο Ζάκ χαμογέλασε. Ο Έρυσθρόδεσμος έξακολούθησε με σοβαρότητα:

—...Άπιστε, άμφιβάλλεις;... Χάνεις και την τελευταία σου έλπίδα... Μπορώ να σε κάνω πλούσιο, αλλά πρέπει να ξέρω εάν ή ψυχή σου μπορεί να άνθξει σε μιά όπτασία.

— Ποιά όπτασία, άρχηγέ; ρώτησε ο Ζάκ.

— Μιά όπτασία την όποιαν κάθε φορά που θά βλέπης θά γίνεσαι ακόμη πιά πλούσιος...

— Πές μου, άρχηγέ, πές μου γρήγορα ποιά είναι αυτή ή όπτασία;

— Ο Θάνατος! Συμφωνείς να βλέπης τον θάνατο κάθε φορά που θά γίνεσαι πλούσιος; ρώτησε ο «Κασίκης».

— Γιατί όχι; Νόμιζες, άρχηγέ, πως θά σου άρνιόμουν; Αύ, τό θά ήταν σωστή τρέλλα... έλεγε με πείσμα ο Ζάκ Μπουρώ.

— Σκέψου καλά πριν άποφασίσης, έξακολούθησε ο Έρυσθρόδεσμος.

— Σκέφθηκα!

— Καλά! όρκίσου τώρα.

— Όρκίζομαι στα κόκκαλα των προγόνων μου, ότι δέχομαι την πρότασή σου.

Ο Έρυσθρόδεσμος σηκώθηκε και έλεγε:

— Τετέλεσται!... Κύταξέ με καλά στα μάτια... Έδω... Μην κουνιέσαι... Θά γίνης πλούσιος... αλλά θά δης τον θάνατο... Και τώρα... κοιμήσου.

**

Η πόλις του Χερμοζίλο γιόρταζε. Ένας κόσμος δόκλωνος κατέβηκε από τα χωριά των περιχώρων και πήγε εκεί να διασκεδάσει.

Ο Ζάκ Μπουρώ είχε φθάσει στην πόλη το πρωί της ήμέρας εκείνης. Πεινασμένος και άγουρημένος, κατάκοπος από τον δρόμο τριών ήμερών, πλανιόταν έδω και εκεί. Σχεδόν έξεχασε την προφητεία του Έρυσθρόδεσμου.

Καθώς προχωρούσε είδε κάποιον κύριο με μιά φωτογραφική μηχανή στο χέρι, έτοιμο να τον φωτογραφήσει.

— Αυτό μ'άς έλειπε τώρα, έλεγε ο Ζάκ σαν να μονολογούσε... να με έλλαμβάνουν για Μεξικανό τυχοδιώκτη...

Και άμέσως διευθύνθηκε στον άνθρωπο εκείνον. Όταν τον πλησίασε, τον χαιρέτησε με μιά υπόκληση.

— Αν δεν άπατώμαι, κύριε, θά είσθε δημοσιογράφος. Έπειδή σ'ας είδα να μου νά σ'ας ένοχλήσω, να σ'ας πω

τροβάτε μιά φωτογραφία ήθελα κάτι που ίσως να σ'ας ενδιαφέρει.

— Εύχαρίστως, κύριε, έλεγε ο Ζάκ του περιέγραψε την Όδύσειά του και κατέληξε:

— Και τώρα, εάν θέλετε, είμαι προθυμότατος να γράψω το άληθινό αυτό ρομάντζο της ζωής μου. Πιστεύω να διαβασθί.

Αντί άλλης άπάντησας ο δημοσιογράφος τον έπιασε από το χέρι και τον προσκάλεσε να πάνε να φάνε.

Τό ίδιο βράδυ φεύγανε για το Μεξικό. Έτσι ο Ζάκ Μπουρώ προσελήφθη στην έφημερίδα «Εποχή».

Έπειτα από μιά εβδομάδα, έχοντας άνάγκη από χρήματα, θέλησε να δη τον διευθυντή του και να συνεννοηθί μαζί του ως προς το ζήτημα αυτό. Συνεζήτησαν άρχετα κι' όταν έφθασαν στο ζήτημα του μισθού ο διευθυντής σηκώθηκε άπ' τη θέση του και του έλεγε:

— Φίλε μου, δεν θά μαλώσω με στο ζήτημα αυτό. Τούδωσε το χέρι και έπρόσθεσε χαμογελώντας:

— Σ'ας προσφέρω 240 δολάρια τον μήνα.

Τήν ίδια όμως στιγμή ο Ζάκ Μπουρώ αισθάνθηκε να παγώνει το χέρι του διευθυντού. Όταν τον κύταξε το φάνηκε πως οι μύς του προσώπου του συσπάσθηκαν, τα μάτια του γύρισαν στις κόγχες των και τα χείλη του άφρισαν.

(Η συνέχεια στην σελίδα 516)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΚΛ. ΜΠΡΑΓΚΑΤΤΟ

αναγκάστηκε να ξαναπέση στο χαλί της.

Ο άλήτης γέλασε δυνατώτερα αλλά αγαθότερα.

Ο σκύλος γαυγίζει. Τάνο, πήγαινε να δης, μ'ην είναι κανείς.

Η γρηά σκυμμένη έπάνω στο τζάκι μαγείρευε. Ο Τάνο βγήκε στην αυλή και πλησίασε στον έξοχικό δρομάκο, σκιάζοντας με το χέρι τα μάτια του, στη μεσημεριάντικη εκείνη ώρα που ο ήλιος έκαιγε. Κανείς δεν φαινόταν.

Γύρισε στο κατώφλι κουνώντας άρνητικά το κεφάλι του.

Η Κυρά—Βίτζια φοβότανε πολύ τους άλήτες που συχνά, όταν ήταν μόνη της στο σπίτι, μπαίνανε στην αυλή και της ζήτησαν λίγο φαί και ύστερα λίγο τόπο να κοιμηθούν. Ήξερε ότι πολλοί άπ' αυτούς ήταν κλέφτες.

Κατέβηκε ή ίδια το χαλασμένο σκαλοπάτι και έπλησίασε στο δρομάκο.

Έπειτα γυρίζοντας μουρμούρισε:

—Κανείς. Αυτό το σκυλί θέλει σκότωμα.

Και όμως ένας άλήτης γύριζε την ήμέρα εκείνη στα μέρη αυτά. Ο Τάνο τον είχε δει άπ' το πρωί να γυρίζει εκεί κοντά. Άλλά τί τον ένοιαζε; Μήπως στη γή δεν ύπαρχε θέσις για όλους;

Η κυρά—Βίτζια τράβηξε άπότομα το πιάτο του Τάνο, του έβαλε λίγο κρέας άπ' το σουκάκι και έπειτα του τό έβαλε μπροστά του λέγοντας:

—Κάνε γρήγορα. Ύστερα θά π'ας φαί και σ'όν άφέντη.

Ο Τάνο, όπως συνήθιζε, δεν της έδωσε άπάντηση. Άρχισε να τρώη ήσυχα, με μεγάλες μπουκιές, σκυμμένος μέσα στο πιάτο του.

Καθισμένη σ' ένα σκαμνάκι κοντά στο τζάκι ή κυρά—Βίτζια μισοκοιμότανε, σαλεύοντας πότε—πότε το κοντό και παχύ κορμί της. Τό πρόσωπό της ήταν κόκκινο κι' από τα χοντά χείλη της έβγαине ένα σιγανό ροχάλισμα.

Τό πηγούνι της άκουμπούσε στο στήθος και τα χέρια της ήσαν σταυρωμένα έπάνω στην στρογγυλή κοιλιά της.

Η ώρα ήταν δύο μετά το μεσημέρι. Έτσι άπελάμβανε πάντα την ώρα της άναπαύσεώς της, άκουμπισμένη στον τοίχο. Η μισόκλειστη πόρτα άφηνε να μπαίνει μιά κυλινδρά ήλιου που καθρεφτιζότανε στο λίγο νεράκι που ήταν σε μιά λεκάνη κάτω από τό τραπέζι.

Τό σπίτι ήταν παλιό, όπως κι' όλα τα περιεχόμενά του. Μαύρο τό ταβάνι, μαύροι και γδαρμένοι οι τοίχοι, άγιώριστες οι ζωγραφίες που ήσαν κρεμασμένες, ποιός ξέρει από πόσον καιρό. Σε όλα ήταν άπλωμένος ένας πέπλος μελαγχολίας, μιάς βαρειάς και άγιάστρευτης μελαγχολίας. Ένα παλιό και μακρύ τουφέκι κρεμότανε από ένα καρφί δίπλα στην πόρτα.

**

—Έπιτρέπεται;

Η μισόκλειστη πόρτα άνοιξε άργά μ' ένα θλιβερό τριξίμο και έσπρινε χωρίς να κάνει κρότο, με τα πόδια του που ήταν ξεπόλυτα, ο άλήτης μπήκε μέσα. Είχε ένα ψάθινο καπέλλο μαυρισμένο από τον ήλιο και τό ροχάλο του άφηναν τον άέρα να μπαίνει έλευθερά από τις τρύπες τους. Τό πρόσωπό του ήταν κρυμμένο από την άφθονη βλάστηση της γειτιάδας του.

—Κανείς; Κανείς στο σπίτι; Ό, μά τότε είμαι έδω άφέντης...

Μιλούσε με φωνή καθαρή και σταθερή και άφήνοντας να πέση χάμω τό δέμα που κρατούσε, έξέταζε με πεπεισμένο μάτι την κομαρούλα που ήταν βυθισμένη στο στυνηθισμένο ήμίφως της.

Γέλασε μονομιῶς, όταν έδε την κυρά—Βίτζια που με τό στομάχι γεμάτο από την όρνιθόσουπα ροχάλιζε δυνατά. Τό γέλιο του την έύπνησε και ή γρηά άφου κύταξε όλόγυρα κοιμισμένη ακόμα, δοκίμασε να σηκωθί, αλλά

Παραμέρισε τα κλαριά και κύταξε

ρα βλέποντας τη γυναίκα που έμεινε κατάπληκτη και άφωνη, με τό στόμα άνοιχτό που μόνο μιά συλλαβή μόρεσε να προφέρει.

—Μά!.

—Ε, έ! Τί μά και μά; Έγώ είμαι.

Και στο μεταξύ έβγολε τό σακκάκι του και τό έρριξε χάμω. Έπ'όνω στο δέμα του.

—Τί θέλεις έδω; ρώτησε ή γυναίκα άνήσυχη κάπως κυττάζοντας προς τό μέρος που ήταν ή πόρτα.

Δεν έρχόταν κανείς. Ο Τάνο, τό παληόπαιδο αυτό, σίγουρα θά κοιμότανε κάτω άπ' τις μπουριές κι' ο άντρας της ήταν δυο δόκλωνες χιλιόμετρα μακριά.

Ο άλήτης κύταξε για μιά στιγμή τα χέρια του και σηκώνοντας γρήγορα τό κεφάλι του ρώτησε άτάραχος την κυρά—Βίτζια:

—Εσύ... εσύ είσαι ή Βίτζια; Η Βίτζια εσύ είσαι; Έύπνα καλά και κύταξέ με. Ό, πως μούρχεσαι να γελάσω τώρα!

Δεν γέλασε όμως. Κύταξε τό χονδρό κορμί της γυναίκας και έμόρφαζε με άηδία. Η γυναίκα σηκώθηκε τότε, πήγε κοντά στην πόρτα και στάθηκε άναποφάσιστη αν έπρεπε να βγή ή να μείνη μέσα στην κάμαρα. Έπειτα με τα χέρια στη μέση ρώτησε πάλι:

—Τί θέλεις λοιπόν έδω; τί περιμένεις;

—Ό, μά εσύ είσαι λοιπόν ή ξανθή Βίτσια που είχα γνωρίσει; Που όλη μου ή σκέψις ήταν γεμάτη έρωτα για σένα; Που χαμογελούσε τόσο γλυκά; Εσύ! Μα είσαι άλήθεια εσύ; Είχες δυο ώμους που τό δέμα τους έμοιαζε με τό πιά όραιο βελούδο... Θυμάσαι; Σ' έλεγα «Βίτζια μου». Πές μου λοιπόν κάτι είμαστε μόνον.

Μά ή γυναίκα δεν ήξερε τί ν' άπάντησε. Έπαιξε μηχανικά με την ποδιά της χωρίς να βρούη λέξη να πη.

—Αυτό είναι τό σπίτι σου; Κι' ο άντρας σου; Και τα παιδιά σου; Πέσ'μου λοιπόν μιά λέξη. Θυμάσαι που θέλαμε και μες να παντρευτούμε; Είτε μέρα ήταν, είτε νύχτα, είτε ξεμερώματα, ήθελα να σε βλέπω κι' αυτό μου έφτανε. Και μου άρεσε τόσο να σου μιλώ και να σε φιλάω πότε—πότε! Όταν νύχτανε ένοιαθι στην καρδιά μου μιά θλίψη, μιά θλίψη... χωρίς καμιά αιτία.

Άλλά, τί λέω! Άκουσες άλλων γέρο, να μιλάη έτσι; Και όμως αυτή είναι ή άλήθεια. Θυμάσαι πως τραγουδούσα τότε; Μια νύχτα έύπνησες από τις σερενάτες μου και μιά στιγμήούλα βγήκες στο παραθύρο. Σε είδα όλόλευκη. Έπειτα δεν τραγουδούσα πιά.

Η κιθάρα μου έγινε θρύψαλα έπάνω στο μάσμαρο της βρύσης, έκείνη τη νύχτα. Και συ γύριες ά κοιμηθής ή όχι;

Δεν έρχότανε κανείς κι' ή κυρά—Βίτζια άποφάσισε να φωνάξη τό παιδί.

Τό φώναξε δυο φορές με τρεμουλιαστή φωνή. Κανείς δεν άποκρίθηκε. Ο άλήτης την έπλησίασε ένα βήμα, άπλώνοντας τα χέρια του.

—Μά, γιατί φωνάζεις έτσι; Δεν είναι καμιά άνάγκη να φωνάζης. Έπειδή είσαι μόνη... μαζί μου; Ό, μη φοβάσαι. Είσαι μόνη, αλλά είσαι στο σπίτι σου. Άλήθεια, δεν θά μου άρεσε να καθώμε σ' αυτό τό σπίτι που είναι τόσο μαύρο και γεμάτο από μιά μυρωδιά, μιά μυρωδιά που την καταλαβαίνω έγω και κολλάει στα ρουθούνια και δεν θέλει να φύγη. Είναι ή μυρωδιά του σταύλου. Τόν έχετε έδω κοντά τό σταύλο, τον θησαυρό σας! Κι' έμένα; Που είναι ο θησαυρός μου; Ε, έ! Άνάφελα λόγια. Έγώ έζησα μέσα στον κόσμο, έκοιμήθηκα στις ξένες πόρτες και κάτω από τα δένδρα, μά δεν παραπονιέμαι καθόλου, γιατί πολλές φορές ο θάνατος πέρασε δίπλα μου... κι' έγώ ακόμη είμαι έδω. Έχω δοκιμάσει τόσα και τόσα γυρίζοντας έτσι στον κόσμο... Και τώρα... έ! είναι να γε-

λή κανείς !

Από τα σκοτεινότερα βάθη της μνήμης της, η κυρά—Βίτζια έβγαλε λίγο—λίγο με κόπο μιάν ανάμνηση μιάν ανάμνηση που ύστερα πήρε ανθρώπινο σχήμα. Τα πόδια της άρχισαν να τρέμουν. Ο αλήτης είχε τώρα μία μελαγχολία στα μάτια του και μιλούσε, σαν να μιλούσε με τόν έαυτό του :

—Το στόμα... το στόμα τουλάχιστον ! έμοιαζε σαν μαχαιριά μέσα στο κρέας. Και τώρα ; Είναι τόσο γερασμένο ! Μά μπορώ να καθίσω μία στιγμή κοντά σου ; Θα πρεπε όμως να μου δώσεις μία κουπα γάλα.

Η Βίτζια φάνηκε σαν να ξανανιώνει.

—Γαϊόττο ! Θεέ μου... μά δέν πέθανες στην 'Αμερική ; 'Ολοι τότε...

—'Οχι, όχι. Βασανίστηκα, γέρασα, μά είμαι ζωντανός. Τώρα που σ' είδα φεύγω. Κάποτε είχαμε αγαπηθή. Ναί, ήθελα να σε πάω γυναίκα μου, θυμάσαι ;

Η κυρά—Βίτζια, κυττάζοντας άλλοι, του απάντησε :

—Ναί, μά έσύ ήσουν πολύ άγιος. 'Υστερα δέν ήξερες τίποτ' άλλο παρά το τραγούδι και το γλέντι. Σκέψου λοιπόν. Και δέν ήσουν ούτε πλούσιος. ένώ έγώ ήμουν.

—'Α, ά ! Πλούσια έσύ ; Και τί τάκανες τα λεπτά σου ; 'Εκανες παιδιά και δούλεues σαν άλλογο. 'Ωραίος πλούτος, μά την όληθεια !

Έπειτα από λίγο η κυρά—Βίτζια τόν ρώτησε :

—Και τώρα που θά πάς ;

—Ποιός έέρει ! 'Ολη ή ζωή μου βρίσκεται στα πόδια μου.

Όπου με πάνε πάω. 'Ετσι έκανα πάντα.

Από την σύλη φάνηκε νόρχεται στο σπίτι ένας άντρας ψηλός και σκυμμένος. Μόλις έφθασε κοντά στο φράχτη διέκρινε τόν αλήτη που κουβέντιαζε με τη γριά. Παραμέρισε τα κλαδιά καβάλλησε το φράχτη και κύταξε με περιέργεια. 'Υστερα μπήκε στην αύλη. Ο σκύλος τόν υποδέχτηκε σιωπηλά, σφιγγογυρίζοντας στα πόδια του. Φθάνοντας κοντά στον τοίχο ο άντρας άκούμπισε εκεί το άστραφτερό δρεπάνι και σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του με το χέρι κύταξε μία στιγμή τόν ξένο που στεκόταν στην πόρτα σαν άφέντης και γυρίζοντας στην γυναίκα του ρώτησε άπότομα :

—Ποιός είναι ;

—Είναι ένας ζητιάνος. Πεινούσε.

—Δός' του λοιπόν να φάη. Είπε ο χωριάτης.

—Τελείωσες το θέρισμα ; ρώτησε τόν άντρα της ή κυρά—Βίτζια, με ταραγμένη λίγο φωνή.

Ο άντρας είχε καθίσει κοντά στο τραπέζι χωρίς να της άπαντήση, γυρίζοντας πρὸς τόν άγνωστο.

Ο αλήτης δέν εσάλεψε και δέν άποκρίθηκε. Έπειτα, ένώ ή γυναίκα του γέμιζε το πιάτο, αυτός κάθισε στο κατώφλι και παίρνοντας το πιάτο από τα χέρια της της έάγγιξε με τα δάχτυλά του. Έκείνη τα άποτράβηξε βιαστικά. Αυτός ένοιωσε στο στήθος του κάτι σόν λυγμό, σαν βλαστήμια. Και βλέποντας τόν χωριάτη που ήσαν άπό πίσω τους, είπε δυνατά :

—Θά καθίσω στο κατώφλι, θά παίρνω άέρα και θά φάω καλλίτερα.

ΚΑ. ΜΠΡΑΓΚΑΤΤΟ

ΜΑΞ & ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

—Κυρία... έφεραν ένα δέμα ! είπε ή κομοριέρα μπαίνοντας στο δωμάτιο της κυρίας της.

—Θά είναι κουφέτα δίχως άλλο, είπε ή κυρία Φρανσουά που τεντωνό-

ταν με χάρη ανάμεσα στα χιονόλευκα σεντόνια του κρεβατιού.

—Μά όχι, κυρία... κουνιέται.

Μία παραπονιάρικη φωνή, άκούσθηκε σάν μία φωνή μωρού που μόλις γεννήθηκε που, έκα ε τις δυο γυναίκες να σαστίσουν.

—Θεέ μου ! Τι είναι ;, 'Ανοιξε γρήγορα, Σοφία.

Η Σοφία άνοιξε το σκέπασμα του καλαθιού και ξαφνικά το κεφάλι ενός μικρού σκυλού προβάλε έξω άπ' τα άχυρα. Ήσαν ένα μικρό Δανέζικο γκρι—πέρλι, ηλικίας ενός—δυο μηνών το πολύ—πολύ, που έκδήλωνε την κατάπληξη του κυττάζοντας διαδοχικά την Σοφία και την κ. Φρανσουά.

—'Ω τί όμορφο σκυλάκι !... φώναξε ή κυρία χειροκροτώντας άπ' τη χαρά της... Σωστή κούκλα !... Σοφία, βάλτο επάνω στη κουβέρτα.

Η Σοφία τοποθέτησε το σκυλάκι επάνω στο κρεβάτι και για λίγη ώρα το τρελλά τους γέλια συνόδεσαν τα παιχνίδια του. Το μικρό ζώο με τα άδύνατα ποδαράκια του, σκόνταφτε στην κουβέρτα, τρίκλιζε δεξιά—άριστερά, μισούλιζε σάν γάτα και ροκάριζε με το δοντάκια του τα ρόδινα και παρφουρισμένα χεράκια της κ. Φρανσουά.

Όταν επέστρεψε ο άντρας της—που διηύθυνε μαζί με τόν συνάιτερό του, τόν κύριο Ντυπόν, ένα μεγάλο εργοστάσιο τσιρότου—ή κυρία Φρανσουά του έδειξε γελώντας το νεοαφίχθέν.

—Είναι δώρο του θείου Νάρκισσου. Γράφει άπ' το Σατώ—Πιερόν ότι μάς στέλνει αυτό το σκυλάκι για να μάς διασκεδάση. Νά, διάβασε το γράμμα του.

—Μά, άγάπη μου... Τι θέλεις να το κάνωμε αυτό το σκυλί μέ, σα στο Παρίσι ;

—'Ω ! όχι, Ρομπέρ, πρέπει να το κρατήσωμε... Είναι τόσο άστείο ! Θά το βαπτίσω Σατανά, αυτό το διαβολάκι... Νά ! με κα-ταλαβαίνει κιόλας. Με κυττάζει χωρίς να κουνιέται.

—Φυσικά ! Για την ώρα καταβρέχει την κουβέρτα...

Βιαστικά, ή κυρία Φρανσουά σήκωσε το σκυλάκι άπ' το σβέρκο. Έστάξε σταλαγματιά—σταλαγματιά, σάν τρυπημένο άγγελο.

—'Ω ! το συχαμερό, το βρωμιάρικο ! είπε που ένοιωθε να λι-

γοστεύη, ο ένθουσιασμός της.

—'Ακουσε, άγάπη μου ! πρέπει να

άπαλλαγώμε από αυτό το σκυλάκι.

Θά το βαρεθής σε όκτώ μέρες... Θά

τηλεφωνήσω στον φίλο μου Ταπί

είναι ένα γεροντοπαλλήκαρο που τρελλαινεται για

σκυλιά.

—'Αλλό 588 62... Έσύ είσαι Φερδινάνδε ;, Πώς ! 'Οχι, δέν

χρειάζομαι πετροκαρβουνό ! Ποιός είναι στο τηλέφωνο ;

—'Η καρ- νάνδε ; έσύ είσαι ; Ναί, πολύ καλή, εύχαριστώ. 'Ακουσε, έχω να

γάμω. 'Απλούστατα για ένα σκυλάκι. Το θέλεις ;, Ναί, είναι

πρώτης τάξεως μαντρόσκυλο. Δανέζικο. γενοιά ράτσα. Σύμφωνα

λοιπόν. Σου το στέλνω το άπόγευμα...

—Καλά το ξεφορτωθήκαμε ! είπε ο κύριος Φρανσουά κλει-

νοντας το τηλέφωνο.

Όταν ο κύριος Ταπί έλαβε το μικρό Δανέζικο, του κακο-φάνηκε πολύ. Περίμενε να δει ένα πελώριο μαντρόσκυλο και στη θέση του λάβαινε ένα μικροσκοπικό σκυλάκι, που θά ε-πρεπε να το θρέψη με το μπιμπερόν μήνες ολόκληρους προτού θά αναθρέψη.

Ζήτησε να το ξεφορτωθή αυτό το ένοχλητικό ζώάριον και ά-πεφάσισε να το προσφέρει σε μία γνωστή του θεατρινούλα, τη δε-σποινίδα Ζελί.

Η δεσποινίς Ζελί δέχτηκε με τρελλή χαρά το δώρο του κυ-ρίου Ταπί.

Το όνειρό της ήταν να έχη ένα σκυλάκι και άμέσως το βάπτι-σε «Μπράβο» κι άφωσιώθηκε σ' αυτό σάν μητέρα.

Κάθε βράδυ το έπαιρνε στο καμαρίνι της και το έάπλωνε σ' ένα ντιβάνι, το τάιζε, ε το κουταλάκι, του έβαζε πούδρα στη μυ-τίστια του ή κοκκινάδι στα χείλια του.

Δυστυχώς ο ιδιοκτήτης της μιά μέρα, ανέβηκε κι' άπέιλησε άυστη-ρότατα τη δεσποινίδα Ζελί—που χροστούσε κάμποσα νοίκια—να τη στείλη στο διάβολο άν δέν ξεφορτωνόταν στη στιγμή το βρωμιόσκυλο που κατάβρεχε το χαλί της σκάλας.

Κατασυγχισμένη ή θεατρινούλα άποχωρίστηκε άπ' το σκυ-

λάκι και το χάρισε σε μιά ταξιδέτρια του θεάτρου, την κυρία Φουίτ.

Η κυρία Φουίτ ήταν ταξιδέτρια από άπό τις έννιά ως τα με-σάνυχτα και χατορρίχτρα από τις δυο ως τις πέντε. Έρχοινε τα χαρτιά, διάβαζε στην παλάμη κι' έζέταζε τα πνεύματα στο έκτο πάτωμα της ρυ Μοντόρ. Δεχόταν κάθε άπόγευμα τις δυστυχισμέ-νες έρωτευμένες που έγκατελείφθηκαν από το ταίρι τους και, άν-τι τριών φράγκων, έχανε βύλαμο στις καρδιές τους με το αισιό-δοξα προμηνυμάτα της.

Έρωτεύθηκε τόν Σατανά—Μπράβο και τόν μεταβάπτισε Κάλχα.

Αλλά ο Σατανάς—Μπράβο—Κάλχας της έδινε πολλές έγνοιες. Ήταν ύποχρεωμένη να τόν σέρνει διαρκώς μαζί της, γιατί όταν τόν άφηνε μόνο του στο δωμάτιό της, γκρίνιαζε κι' άνησυχούσε τους άλλους ένοικιαστές. Μιά δυο φορές που συνέβη αυτό, οι γείτονες της κας Φουίτ έχασαν την ύπομνη τους και παραπινέθηκαν στον ιδιοκτήτη, άπειλώντας ότι άν ή κα Φουίτ δέν τούς άφηνε ήσυχους με το σκύλο της θά έγκατέλειπαν το σπίτι του και θά έφευγαν.

Ο ιδιοκτήτης, που φυσικά προτιμούσε να 'υπαρδείση μιάν—όχι και τ' σο εύχάριστη—ένοικιαστριά του, παρά να δει τούς ύπο-λοιπούς ένοικιαστές του να φεύγουν, έκανε, στην κα Φουίτ, δρυμί-τατες παρατηρήσεις και της δήλωσε ότι άν το σκυλί της έξακο-λουθούσε να διαταράσση τη γαλήνη του σπιτιού του θά της έκανε έξωση.

Μπροστά σ' αυτόν τόν κίνδυνο ή κα Φουίτ άναγκάστηκε να κα-ταφύγη στη μόνη λύση που ύπληχε και ή όποια ήταν να παίρνη το σκυλί μαζί της όταν έφευγε.

Βλέποντας όμως ή κα Φουίτ ότι το σκυλί αυτό θά κατέληγε να γίνη ή καταστοφή της, σπ'φάσισε να το ξεφορτωθή μιά ώρα γρηγορώτερα. Το λυόταν όμως να το πετάξη στους δρόμους.

Μιά μέρα, μιά πελατισσα της, ή κυρία Φουίτ ήρθε ξετρελλαμέ-νη και της είπε :

—Κυλή μου, κυρία Φουίτ,

είδα χθές ένα φορικό όνειρο !..

Ένας μαύρος άνθρωπος μου προ-

φήτευσε τις χειρότερες συμφο-

ρές άν δέν είχαν σκύλο σπίτι...

Τί να κάνω Θεέ μου ;

Η ταξιδέτρια κύταξε το

φλυτζάνι του καφέ και είπε :

—Πραγματικά, σ'άς χρειάζεται

ένα σκυλί για μασκοκίτσα ; Θά

σ'άς δώσω το δικό μου.

—'Ω ! καλή μου κυρία Φουίτ,

μου σώζετε την ζωή !..

Ο Σατανάς—Μπράβα μεταβα-πίστηκε «Κοκό» κατόπιν ώρι-μου σκέψους, από την κυρία Φουίτ. Τόν έπεριποιείτο με την φρον-τίδα που είχαν οι Έστιάδες παρ-θένες για να μη σβύση ή φω-τιά του ναού των, ως την ήμέ-ρα που ο άντρας της βυρέθηκε αυτό το άνοιονόμητο ζώο και δωροδόκησε μιόν άλλη χαρτο-ρίχτρα για να συμβουλευθή την γυναίκα του να ξεφορτωθή τόν Κοκό.

Η κυρία Φουίτ, εύπιστη, πεπει-σμένη από την χατορρίχτρα, ότι θά πέθανε πριν βγη ο χρόνος, δέν δίστασε ούτε στιγμή να θυ-σίαση τόν Κοκό της. Τόν έδοσε στην μασσέξ της, δεσποινίδα Νόρα 'Ιξεν.

Η Νόρα 'Ιξεν για να την ευ-χαριστήση, δέχτηκε τόν Σατανά—Μπράβο—Κάλχα—Κοκό και τόν βάπτισε άμέσως Γιόρικ.

Διπλωματούχος μασσέξ άπ' το πανεπιστήμιο της Γάνδης ε-κανε μασσέξ στα έπιφανέστερα νεφρά του Παρισιού και είχε με-

ταξύ των πελατισσών της την κυρία Ντυπόν, σύζυγο του συνεταί-ρου του κ. Φρανσουά.

Μιά μέρα που ή κυρία Ντυπόν άναπαύοταν, ύστερα από το μασσάζ, επάνω στο ντιβάνι, είδε τόν Γιόρικ και φώναξε κα-τενθουσιασμένη :

—'Ω ! το χαριτωμένο μικρούλικο ! Είναι ένα λουλού, δέν εί-ναι έτσι ;

—Μάλιστα κυρία, καθαρόαιμο, γνήσιο.

—Θά ήθελα ένα τέτοιο για να βάζω μέσα στο μανσόν μου...

Μου το πουλάτε ;

—Μά, κυρία μου...

—Σ'ας δίνω διακόσια φράγκα...

Η δεσποινίς 'Ιξεν δέν δίστασε.

Όταν ή κυρία Ντυπόν επέστρεψε σπίτι της, ο Σατανάς—Μπράβο—Κάλχας—Κοκό—Γιόρικ είχε βαπτισθή κι' όλας Μι-κρόβιο.

Τόν έδειξε καταχαρούμενη στον άντρα της που έσκασε στα γέλια.

—Αυτό το σκυλί για μανσόν ! Μά, άγαπητή μου, δέν νοιώθει γρη από σκυλί και σε έκλεψαν... Είναι ένα Δανέζικο που σε έξη μήνες θά ψηλώση ένα μετρο.

—Φοική !.. Μά δέν το θέλω τώρα πιά... Δόσε το στο σκου-πιδιάρη...

—'Οχι είναι σκυλί ράτσας που αξίζει κάτι παραπάνω. Στο τε-λετοίο της τσάι, ή κυρία Φρανσουά δέν σούλεγε ότι χρειάζεται ένα σκυλί :

—Ναί, καλή ιδέα... Αύριο θά της το στείλω.

Όταν, έκείνο το πρωί, ο θεός Νάρκισσος ήρθε να γευματίση σ'της κυρίας Φρανσουά, ρώτησε για το δώρο του.

Κεραμίδα !

Ευκολώτερα θά μπορούσες ν' άπαντήση στη γλώσσά του σ' έ-ναν Κινέζο παρά στην άφελέστα-τη έρώτηση του θείου Νάρ-κισσου.

Η κυρία Φρανσουά στενο-χωρημέν η'ψέλλισε κάτι άόριστες έξηγήσεις κι'ένω ο θεός Νάρκισ-σος έπλ'νε τα χέρια του, είπε στον άντρα της που έμπαινε :

—Ξέρεις, ο θεός Νάρκισσος ζήτησε είδησεις για το σκυλάκι.

—Του είπες ότι το δώσαμε...

—Τρελλάθηκε !.. για ν'ός άποκληρώση... Θά ήταν μεγάλη προσβολή γι' αυτόν... Τι ε ά γίνη ;

Θεέ μου ! Τι να κάνω ;

Την ίδια στιγμή χτύπησε το κουδούνι και σε λίγο παρουσιά-σθηκε ή κομοριέρα της κυρίας Ντυπόν με τόν Σατανά—Μπρά-βο—Κάλχα—Κοκό—Γιόρικ—Μι-κρόβιο.

—Σατανά ! 'Ομορφη Σατα-νούλη μου !.. είπε κατενθουσια-σμένη ή κυρία Φρανσουά χωρίς να ζητήση να μάθη με ποιά θαυ-μα το σκυλάκι που δόθηκε στον κυριο Ταπί το επέστρεψε ή κυ-ρία Ντυπόν.

Συλλογιζόταν μονάχα ότι μ' αυτόν τόν τρόπο έβαζαν και πά-λι χέρι στην κληρονομιά τουθείου Νάρκισσου, που παρ'όληγον να κά-νη φτερά με τήνάπερισκεψία τους.

—Πού ήταν λοιπόν, ρώτησε ο θεός Νάρκισσος.

—'Ο Ρομπέρ το είχε παει στον κτηνίατρο, άπάντησε ή κυ-ρία Φρανσουά. Το καύμενούλικο, του πονούσε ή κοιλίτσα του !

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Το πρώτο άστρο στα ψηλά
Τρεμουλιαστό προβάλλει
το κήμα ήμερο κυλά
και πέφτει στ' άκρογαλί.

Το άγεράκι χαρωπό
Το κύμα άνακατώνει
και με χαρούμενο σκοπό
γλυκολαλεί τ' άηδόνι.

Γύρω τριγύρω σιγαλιά
άπλώνεται με χάρη
και στ' ούρανό την άγκαλιά
κυλιέται το φεγγάρι.

Για σένα, άγάπη μου, γελά
τ' άγέρι στα πλατάνια,
για σένα' άκτινοβολά
το άστρο στα σφάνια.

Για σέν, άφρό στην άμμουδιά
το κάθε κύμα άπλώνει,
για σένα μέσα στα κλαδιά,
γλυκολαλεί τ' άηδόνι.

Για σένα πίσω άπ' το βουνό
το φεγγαράκι βγαίνει,
για σένα κλαίω και πονώ,
μικρή μου χαϊδεμένη.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο Α Ν Θ Ε Ο Ν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΠΥΡΓΟ

ΥΠΟ DANIEL POIRIÉ

Κοντά στην ύψηλή σιδερένια πόρτα που έκλεινε την είσοδο του πύργου Λυζενέ—σὺρ—Λοάρ, ἐπερίμεναν καμμιὰ εἰκοσαριά άτομα. Μερικοὶ γελοῦσαν χαρούμενα, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται ἀν βρισκόνταν μπροστά σ' ἕνα ἱστορικὸ κτίριο, ὅπου ἐπῆγαν γιὰτὶ συμπεριλαμβάμετο στὸ πρόγραμμά τους. Οἱ ἄλλοι σιωποῦσαν καὶ ἐξήταζαν μὲ προσοχή τὴν ἐπιβλητικὴ πρόσοψή του, ποὺ εἶχε στὴν ἄναγεννήσεως. Καμμιὰ φορὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ξέφυγε καὶ πήγαινε νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν ξύλινο πίνακα στὸν ὁποῖον ἦσαν γραμμένες οἱ ὥρες τῶν ἐπισκέψεων. Τὸ ρολοὶ χτύπησε τεμπέλικα δυὸ φορές. Τὸ ρολοὶ ἐκεῖνο τοῦ χωριοῦ ἦταν παλιὸ καὶ ταίριαζε θαυμάσια μὲ τὸ ὁμορφὸ τοπίον, τὰ μικρὰ καὶ κάτασπρα σπιτία ἐπάνω στὰ ὅποια ὁ χρόνος εἶχε περάσει ἀργά, ὅπως ἕνα ἡσυχὸ νερὸ.

Ἀπὸ συνήθεια ὁ φύλαξ βγήκε ἀπὸ ἕνα περίπτερο καὶ ἀνοίξε τὴν καγκελόπορτα.

—Εἰσέλθετε, παρακαλῶ, κυρίες καὶ κύριοι...

Ἀπ' ἐδῶ καὶ 4 χρόνια ποὺ ὁ Πιέρ Μωζουὰ ἐξασκοῦσε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, δὲν κατώρθωσε νὰ πάρῃ τὴ συνήθεια νὰ λήνῃ «Κύριοι καὶ κυρίες». Δὲν μπορούσε ἀκόμη νὰ ξεσυνηθίσῃ τὴν εὐγενειὰ τοῦ ἐκφωσῆς ποὺ προκαλοῦσε μάλιστα κάποτε μ' αὐτὴν χαμόγελο στὰ χεῖλη τῶν περιηγητῶν. Δὲν εἶχε συνηθίσει ἀκόμη ὅταν ἐκεῖνοι ἐφευγαν νὰ τείνῃ τὸ χέρι γιὰ νὰ τοῦ δώσουν κάποιο πούρο-μπουάρ. Εἶχε σκεφθῇ καὶ βγήκε ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ θέση κρεμώντας σ' ἕναν τοῖχο ἕνα κιβώτιο καὶ μιὰ πινακίδα ἣ ὁποία εἶπε «Γιὰ τὶς ὑπηρεσίες τοῦ φύλακος». Καὶ δὲν ἔπερνε τὸ περιεχόμενόν του παρὰ ὅταν ἐφευγε καὶ ὁ τελευταῖος ἐπισκέπτης.

Ὁ Πιέρ Μωζουὰ εἶχε γνωρίσει τὴν οἰκονομικὴ ἀνέση στὸ παρελθόν ὅταν κληρονόμησε τὸν πατέρα του ποὺ ἦταν βιομήχανος στὸ Βορρά. Ὁρατοὶ παλληκάρια, μὲ φυσιογνωμία ἀριστοκρατικὴ, γνώρισες κάθε εἶδους ἀνέση καὶ πολυτέλεια. Μακρυνὰ ταξείδια, χαρτιά καὶ πλούσια δῶρα, ὅλα τὰ εἶχε γευθῇ. Σ' αὐτὰ κατὰσπατάλησε ἐκεῖνα ποὺ εἶχε κερδίσει μὲ κόπο ὁ γέρο-πατέρας του. Μιὰ μέρα ἔλαβε ἕνα σημεῖο ματοῦ τραπέζι τοῦ ποὺ τὸν πληροφόροῦσε πῶς δὲν ἔμεναν πιά στὸ λογαριασμὸ του παρὰ μερικὲς δεκάδες χιλιάδων φράγκων... Πῶς ἔγινε τότε καὶ βρόδῃκε κοντά του ἡ Ζανὶν Σεμπλόν. Δὲν ἦταν ὅποια ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔξι μῆνες εἶχε συνδεθῇ—τὴν ὥρα ἐκεῖνη ποὺ πῆρε αὐτὸ τὸ ἀδύο γράμμα. Βλέποντάς τον μ' ὄψη σκοτεινὴ τὸν ρώτησε:

—Κανένα ἀσχημὸ νεό;

—Κύττα! ἀπήντησε, ἀπλώνοντάς της τὸ γράμμα.

Χωρὶς κανένα μορφασμὸ διάβασε κ' ὕστερα ἔμεινε σκεπτικὴ.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὴ στιγμή ποὺ ἐβγαίνουν, τοῦ ζήτησε ἐν λευκῷ μιὰ ἐπιταγή γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ λογορρισμὸ τῆς τῆς τὸν ἔδωσε χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἡ Ζανὶν ὅμως δὲν ξαναγύρισε. Χάθηκε ἀφοῦ πῆρε μαζί της ὅλο τὸ ποσὸν ποὺ ἔμενε στὴν τράπεζα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πιέρ Μωζουὰ.

Ἐν τούτοις αὐτὸς δὲν λυπόταν γιὰ τίποτε ἀπ' ὅ,τι ἔγινε σ' ἐκεῖνη, τὴ μακρινὴν πιά ἐποχὴ. Μιὰ πίκρα ὅμως ἔμενε στὸ βάθος τῆς καρδιάς του, ἀλλ' ἐφευγε κ' αὐτὴ σιγὰ σιγὰ. Ἦταν τὸ ὅτι εἶχε ξεπέσει τόσο πολὺ. Φίλοι τοῦ συνδιόκχητῃ τοῦ πύργου τοῦ Λίζε-νέ τοῦ εἶχαν δώσει αὐτὴ τὴ θέση τοῦ φύλακος τὴν ὁποίαν εἶχε δεχθῇ ἀπ' ἀνάγκη κ' ἀπ' ἀγάπη στὰ ὥρα τὰ πράγματα. Ἐτοί ἡ ζωὴ του περνοῦσε ἡσυχὰ κ' οἱ μέρες του ἦσαν ὅλες ὁμοιες σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ.

Τώρα ὠδηγοῦσε τὴν δμάδα τῶν περιηγητῶν ἀπ' τὴν μεγάλην ἀλλεῖαν τὴν τριγυρισμένην ἀπὸ ὑπερύψηλες καστανιές, ποὺ ἔφερνε στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου, ὅταν, τὸ μοτὲρ ἐνὸς αὐτοκινήτου, τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ πίσω. Ἀπὸ ἕνα ὁλοκαίνουργιο ἀμάξι βγήκε ἕνα

ζευγάρι καὶ ὁ Πιέρ Μωζουὰ ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ ν' ἀφήσῃ νὰ περάσουν οἱ καθυστερημένοι περιηγηταί.

Σαφνικὰ αἰσθάνθηκε τὴν ἐντύπωση πῶς κάποιο κενὸ ἀνοιγόταν μέσα του καὶ ὅλα τὰ παλιά, ὅλη ἡ προηγούμενη ἐποχὴ, ἡ γλυκεῖα καὶ σκληρὴ, ἀνωρθωνόταν μπροστά του. Στὴ γυναῖκα ποὺ συναντοῦσε συνοδευομένη ἀπὸ κάποιον πενηντάρη κύριο, ἀνεγνώρισε τὴ Ζανὶν Σεμπλόν.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ποὺ τὸν τριγύριζαν. Ὅλα εἶχαν σβῶσει. Δὲν ἔβλεπε πιά παρὰ ἕνα χλωμὸ πρόσωπο μὲ κόκκινα βαμμένα χεῖλη καὶ πελώρια μάτια ποὺ προχωροῦσε διαρκῶς βιαστικῶς. Τραβηγμένη ἀπ' τὸ βλέμμα του καὺ δὲν τὴν ἀφῆνε οὔτε στιγμή ἡ νέα γυναῖκα γύρισε καὶ τὸν κύ-ταξε. Μὲ τὴ σειρά της ἔγινε κ' αὐτὴ κατάχλωμη. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ ἔμεινε ἀκίνητη μὲ τρεμάμενα πό-δις, μὲ κρεμασμένα τὰ χεῖρια, διστακτικὴ ἂν ἔπρεπε νὰ ἀγγίξῃ ἀπ' ἐκεῖ ἡ νὰ τείνῃ τὸ χέρι στὸν Μωζουὰ.

Ἐκεῖνος ὅμως γύρισε τὴν πλάτη κ' ἐξακολούθησε νὰ ὀδηγῇ τὸ καραβάνι.

—Ἐάν εὐαρεστηθῇτε, ἀκολουθεῖτέ με, κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε.

Ἡ ἐπίσκεψις ἄρχισε. Εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτη του συγκίνηση κ' ἄρχισε μ' ἐπιτηδεσιότητα νὰ ἐξηγῇ τὰ ἀρχαιολογικὰ ἐκεῖνα ἀριστοτεχνήματα τοῦ πύργου, τὰ ὡραῖα τοῦ μάρμαρου καὶ τὰ σκαλισμένα σὰν δαντέλα, τὴν πολυτέλεια ἐνὸς τζακιῦ, ποὺ ἦταν διακοσμημένο γιὰ τὸν Φραγκίσκο τὸν 1ον.

Αἰσθανόταν εὐχαρίστηση νὰ παρατείνῃ τὸ μαρτύριον νὰ παλῆς τὸν ἐρωμένης. Ἐκεῖνη χλωμὴ δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνη-ση τοῦ φύλακος. Ὅταν ἔ-κεινος στρεφόμενος καμμιὰ φορὰ πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν συ-νώδεε, τὸ αἷμα πάγωνε στὶς φλέβες της. Ἦξερε καλὰ ἐκεῖ-νο τὸ φευγαλέο βλέμμα του. Ἀναπολοῦσε ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς παλῆς τους ἀγάπης ὅταν τὴν χάριδε μ' αὐτό. Ὑστερα φοβόταν τρομερὰ τὸ σκάνδαλο. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ξανάρχισε μὲ ἥρεμο ὕφος τὸ ἐπάγγελ-μα του.

—Εἰστε ἐδῶ, κύριοι, στὸ δωμάτιο ποὺ κατοικοῦσε ἀρχετὲς ἐβδομάδες ὁ διάσημος δηλητηριστὴς Ρον-τζίρι. Λένε ὅτι παρεσκεύασε ἕνα ζευγάρι γάντια...

Ἐκεῖνη δὲν ἄκουε πιά. Τὴν ἐνδιέφεραν ὅλες αὐτὲς οἱ ἱστο-ρίες; Τὶ σημασία εἶχαν γι' αὐτήν, ἀφοῦ ἡ δικὴ της ἀγάπη εἶχε ξυπνήσει μέσα της τόσο δυνατὰ, τόσο ἔμμενα καὶ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὰ περασμένα; Ἄν τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ;

Ὁ ὀδηγὸς τώρα εἰδείνε δυὸ βιτρίνες ποὺ εἶχαν διάφορα ἐν-διαφέροντα χειρόγραφα. Κι' οἱ περιηγηταὶ μαζεμμένοι σὰν μυ-γες στὸ γλυκὸ τὸν εἶχαν περικυκλώσει. Ἐκεῖνη τότε μὲ μιὰ ὑσιὰ τῇ προσπάθειά τὸν πλησίασε καὶ λαχανιασμένη τοῦ εἶπε:

—Ἀκουστέ με. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ...

Χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσῃ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση της, τὴ ρώτη-σε μὲ φωνὴ ἀπαθῆ ποὺ ἔκανε νὰ σηκωθοῦν ὅλων τὰ βλέμματα καὶ νὰ τὸν κυττάξουν.

—Θέλετε νὰ σὰς ἐξηγήσω τίποτε, κυρία;

Ἐκεῖνη μ' ἕνα πονεμένο ὕφος ἀπάντησε:

—Ὁχι, τίποτε...

Μιὰ ὥρα περὶ τοῦ τὴν κράτησε σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, ἀργώντας ἐπιτήδες τὴν ἐπίσκεψιν σ' ἀξιοθέατα σημεῖα τοῦ πύργου. Ἐντοῦ-τοις ἡ ὥρα πλησίασε ποὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσῃ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἕνα ἄλλο καραβάνι ποὺ περίμενε.

Ἐνας ἕνας οἱ περιηγηταὶ ἀπομακρύνονταν, βάζοντας στὸ μικρὸ καὺτὶ ἀπὸ ἕνα πούρο-μπουάρ γιὰ τὸν ὀδηγὸ. Προσεκτικὸς ὁ Πιέρ Μωζουὰ ἐπιτηροῦσε τὸν φίλο της Ζανὶν. Καθὼς λοιπὸν αὐτὸς ἐ-βγαζε ἀπὸ τὸ πορτοφῶλό του 5 φράγκα γιὰ νὰ τὰ ρίξῃ στὸ κιβώ-τιο ὁ Πιέρ τὸν σταμάτησε. Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε μ' ἀπορία.

—Ὁχι, εἶπε, φυλάξτε τὰ χρήματά σας. Μιὰ μέρα ἡ κυρία μπο-ρεῖ νὰ τὰ χρειασθῇ.

DANIEL POIRIÉ

Ἀπὸ μακρυνὰ φαινόταν ἡ ἐπιβλητικὴ πρόσοψις τοῦ κτιρίου.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

ΥΠΟ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Τὶ ὑπέροχο ποὺ ἦταν τὸ τοπίο ἐκεῖνο ποὺ τόσῃ ὥρᾳ θαυ-μάζομε. Γύρω μας οἱ γυμνοὶ λόφοι εἶχαν μιὰ ἐξαιρετικὴ μεγαλο-πρέπεια. Κοντὰ μας μιὰ μικρὴ λίμνη συμπλήρωνε τὸ ὑπέροχο ἐ-κεῖνο θέαμα. Ἐκεῖ στὴν ὄχθη της ἦταν ἕνα χαμόσυτο ποὺ ζοῦ-σε ἕνας γέρος βαρκάρης, 5 μπάρμπα Ἰωσήφ. Κάθε ἐβδομάδα με-τέφερε τὰ ψάρια στὰ γειτονικὰ χωριά καὶ ὅταν τὰ πουλοῦσε γύριζε στὸ σπιτάκι του μὲ τὰ ψώνια ποὺ ἀγόραζε. Ὅταν πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ μὲ δέχθηκε προθυμότητα καὶ μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύω ὅταν θὰ πῆγαινε νὰ σηκώσῃ τὰ παραγάδια του. Δὲν τοῦ ἀρνήθηκα.

Ἡ βάρκα του ἦταν παλιὰ, ξεθωριασμένη χονδροκοιμμένη. Κι' ἐκεῖνος κοκκαλιάρης κ' ἀδύνατος. Καθὼς τραβοῦσε τὰ κου-τιά, σιγὰ—σιγὰ μιὰ μελαγχολία μὲ κατέλαβε, χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιὰτί.

Ὁ ἥλιος ἔρχιγε τώρα τὶς τελευταῖες τοῦ ἀκτίνες. Ὁ γέρο βαρκάρης σταυροκοπήθηκε καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια.

—Ἐδῶ πέθανε ὁ Ἰούδας μὲ εἶπε ἀπλᾶ δείχνοντάς μου ἕνα ἐρείπιον ἀνάμεσα σὲ κάτι θάμνους ἐπάνω στὸ ὁποῖον βρισκόταν ἕνας μεγάλος κόκκινος σταυρὸς.

Δὲν παρῶξενοῦθηκα. Σὰν νὰ περίμενα τὴν ἐξήγησιν ἐκεῖνη ἐ-ξακολούθησα νὰ κυττάζω τὸ ἐρείπιον.

—Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, κύριε, ἐξήγησε συμπληρωμα-τικὰ ὁ γέρος.

Τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ διηγηθῇ τὸν μῦθο ἐ-κεῖνο. Τὸν ὤθο; μιὰ ἱστορία μᾶλλον τῶν τελευ-ταίων χρόνων γιὰτί ὁ μπάρμπα Ἰωσήφ τὸν γνῶ-ρισε τὸν ἄνθρωπο ἐ-κεῖνο.

Τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀκατάστατον αὐτὴ ζοῦσε ἕνα ψηλὴ γυναῖκα μιὰ ζητιάνη στὴν ὁποίαν ὁ κόσμος εἶδεν ἐλεημοσύνη. Ἐνα βράδυ ἕνας γέρος μὲ κάτασπρα μακρὰ γένεια ποὺ φαίνό-ταν χιλιοχρονίτης καὶ ποὺ μάλιστα σερόνταν στὰ πόδια του, πέρα-σε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ζήτησε ἐ-λεημοσύνη ἀπ' τὴν γυναῖκα ἐκεῖνη.

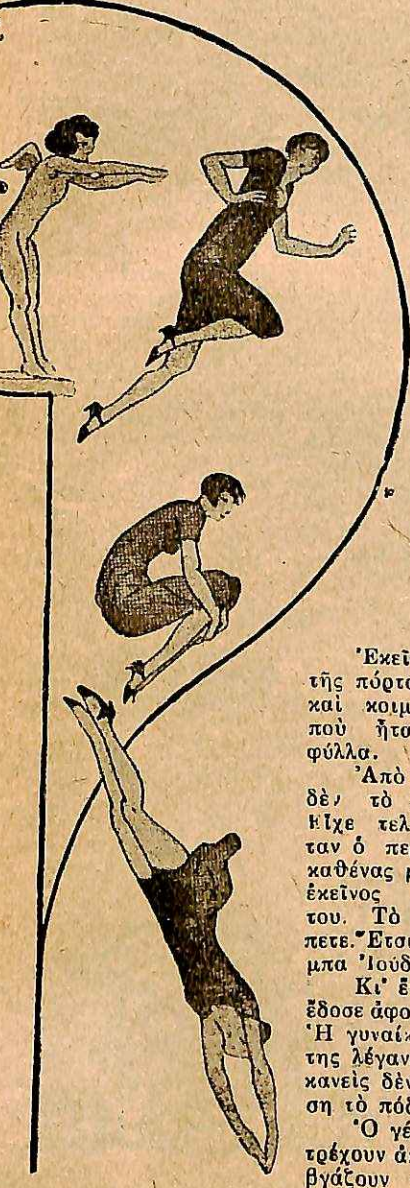
—Κάθισε, πατέρα, τοῦ εἶπε αὐτὴ. Ξεκουράσου λί-γ'. Ὅτι καὶ ἂν βρῆς ἐδῶ εἶναι δικό σου γιὰτί ὁ κό-σμος μὲ τὰ χεῖρες καὶ ἐμένα.

Ἐκεῖνος κάθισε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Μοιράσθηκαν τὸ ψωμί καὶ κοιμήθηκαν στὸ ἴδιο στρώμα ποὺ ἦταν καμωμένο ἀπὸ ξερὰ φύλλα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ γέρος δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ κοντὰ της. Εἶχε τελειώσει τὰ ταξείδια του. Ἦ-ταν ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος. Ὁ καθένας μας τόμαθε γιὰτί ὁ γέρος ἐκεῖνος ξανάρχισε τοὺς δρόμους του. Τὸ εἶχε πάρει συνήθεια, βλέ-πετε. Ἐτοί, ὅλοι τὸν φώναζαν «Μπάρ-μπα Ἰούδα».

Κι' ἕνας ἄλλος λόγος ὑπῆρχε ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ γεννηθῶν ὑπόνοιες. Ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν κρατοῦσε σπῆτι-της λέγανε πῶς ἦταν Ἐβραῖα γιὰτί κανεὶς δὲν τὴν εἶχε δῆ ποτὲ νὰ πατή-σῃ τὸ πόδι της στὴν ἐκκλησία.

Ὁ γέρος κ' αὐτὴ ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι γιὰ νὰ βγάλουν τὸ καθημερινὸ τους καὶ

καθόναν στὴν ρίζα ἐνὸς μεγάλου δένδρου καὶ τρώγανε τὰ ξεροκόμματα ποὺ τοὺς δίνανε οἱ ψυχόπονοι ἄνθρωποι.

Μιὰ μέρα κάποια γυναῖκα ἀρρώστησε. Ὁ γέρος τὴν ἐπεσκέ-φθηκε καὶ τὴν ἔκανε καλὰ κ' ὁ ἄνδρας της ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τοῦ χάρισε δυὸ μικρὰ ξωκτανὰ γουρουνία.

Ἀπὸ τότε ὁ «μπάρμπα Ἰούδας» ἔπαυσε νὰ ζητιανεύῃ. Περ-νοῦσε τὴν ὥρα του μαζί μὲ τὰ ζῶα. Τὰ πήγαινε στὴν βοσκὴ σὲ μακρινὰ χωριά ποὺ ὑπῆρχαν πράσινα λιβάδια. Ἡ γυναῖκα ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὴν δουλειὰ της. Ὅλη τὴν ἡμέρα ψωμιζοῦσε καὶ τὸ βράδυ πῆγαινε νὰ τὸν ἀνταμώσῃ.

Κι' ὁ γέρος δὲν πῆγαινε ποτὲ στὴν ἐκκλησία. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ κἀν τὸν σταυρὸ τοῦ ἡ καμμιὰ μετάνοια ὅταν περνοῦσε ἀπ' τὰ εἰκονοστάσια. Κι' ὅλα αὐτὰ δίνανε ἀφορμὴ σὲ χίλια δυὸ λόγια γιὰ τοὺς δυὸ ἐκεῖνους συντρόφους στὴν δυστυχία.

Μιὰ νύκτα ἡ γυναῖκα ἀρρώστησε. Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκεῖνη ὁ γέρος δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ σπῆτι.

Ὁ πυρετὸς τὴν ἔκανε τὴν δυστυχισμένην νὰ τρέμῃ σὰν ἕνα πανὶ στὸν ἀνεμὸ πρὶν ἀκόμα καλοφουσκάσῃ. Τὴν ἔκτε μέρᾳ τῆς ἀρρώστειας της ὁ γέρος πῆγε στὴν πόλιν γιὰ νὰ τῆς φέρῃ φάρ-μακα. Ξαναγύρισε νύκτα στὴν καλύβα καὶ κλείσθηκε μέσα μαζί μὲ τὴν ἀρρώστη κ' ἀπὸ τότε δὲν ξαναβγήκε πιά.

Ὁ παπὰς μας σὺν ἑμασε πῶς ἡ «Ἐβραῖα» ξεψυχοῦσε, ξεκί-νησε γιὰ τὴν καλύβα παίροντας μαζί του τὰ ἅγια Μυστήρια.

Ἦταν ἄραγε Ἐβραῖα;

Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τὸ βεβαιώσῃ. Ἐξὸν γὰρ ὅσα σὰς εἶπα τίποτ' ἄλλο δὲν ἤξεραν γι' αὐτὴν οἱ χωριάτες. Ὁ παπὰς ἄ-κουγε κ' αὐτὸς ὅσα λεγόταν γιὰ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ζητιάνους μὰ ἐκεῖνος ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἔδινε σημασία στὰ λό-για τοῦ κόσμου. Ἐπρεπε νὰ κἀν τὸ καθήκον του ποὺ ἦταν νὰ βρῖσκειται στὸ προσκέφαλο τῶν ἀρρώστων καὶ τῶν δυστυχι-σμένων.

Μόλις χτύπησε τὴν πόρτα παρουσιάσθηκε στὸ κατῶφλι ὁ «μπάρμπα Ἰούδας» λαχανιασμένος, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα ποὺ βγάzan φωτιές... κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ. Σὲ γλῶσσα ἄγνω-στη ἔβριζε, βλαστημοῦσε ἀπειλοῦσε καὶ ἀ σίγοντας τὰ χεῖρια του ἔκλεισε τὴν εἴσοδο τῆς καλύβας γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν παπὰ νὰ μπῇ. Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος δὲν ἐπέμεινε πολὺ. Ἐκανε μιὰ μεταβο-λὴ καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐκκλησία, ἐνῶ ὁ «μπάρμπα Ἰού-δας» ἐξακολουθοῦσε νὰ καταρριεῖται.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ συντροφιστὴς τοῦ πέθανε. Ὁ ἴδιος τὴν ἐ-θαψε μπρὸς τὴν πόρτα τοῦ κ' ὕστερα ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ τὰ ζῶα τοῦ σπῆ βοσκῇ. Καμμιὰ φορὰ ψωμιζοῦσε μὰ τώρα κανεὶς δὲν τοῦδινε τίποτε γιὰτί ὅλοι ἤξεραν πόσο ἀσχημὰ εἶχε ὑποδεχθῇ τὸν παπὰ.

Μιὰ μέρα ἐξαφανίσθηκε κ' αὐτός. Ἦταν μεγάλη ἐβδομάδα. Κανεὶς δὲν ἀνησῆχσε.

Τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα κατὶ παιδιὰ καὶ κατὶ κορίτσια πῆ-γαν ἐκεῖ κάτω στὴν λίμνη. Ἀκουσαν νὰ γίνεται φασαρία μεσ' στὴν καλύβα. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ. Τὰ παιδιὰ τὴν ἔσπασαν καὶ μπῆκαν μέσα.

Τὰ δυὸ γουρουνία ποὺ ἦσαν κλεισμένα μέσα ξεπετάχθηκαν καὶ πῆραν δρόμο [πληδώντας σὰν τραγιά. Κανεὶς δὲν τὰ ξα-ναεῖδε.

Τότε τὰ παιδιὰ παρατήρησαν σὲ μιὰ γωνιά, σκτισμένα φορέ-ματα, τὸ καπέλλο τοῦ ζήτητοῦ, λίγα κόκκαλα, ξερὸ αἷμα καὶ ὁ-πολεῖματα κρέατος μεσ' στὴ κουφάλα μιᾶς νεκροκεφαλῆς. Τὰ γουρουνία τὸν εἶχαν φάει.

—Αὐτό, κύριε, ἔγινε τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ, στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

—Πῶς τὸ ξέρετε; τὸν ρώτησε.

—Ὅλοι τὸ λένε.

Δὲν προσπάθησα νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ πῶς ἦταν φου-κὸ τὰ περνασμένα ζῶα νὰ κατασπαράξουν τὸν κύριό τους, ποὺ εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ, μεσ' στὴν καλύβα του.

Ὅσο γιὰ τὸν σταυρὸ μιὰ μέρα ξαφνικὰ τὸν εἶδε ὅλο τὸ χωριὸ χωρὶς νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ μάρθῃ ποῖο χέρι τὸν ἔστησε ἐκεῖ καὶ μὲ τέτοιο χρώμα. Ἀπὸ τότε πιστεύεται πῶς ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος πέθανε στὸ μέρος αὐτό.

Τόσο πειστικὴ ἦταν ἄλλωστε ἡ διήγησις τοῦ γέρου ὥστε κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω γιὰ μιὰ στιγμή.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Πολλοί από τους μεγάλους αστέρες της οθόνης, ως γνωστόν, ήταν

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ 'ΑΣΤΕΡΕΣ',

διάσημοι πιά καλλιτέχναι του θεάτρου, όταν πρωτοεμφανίστηκαν στον κινηματογράφο, πρὸς χάριν τοῦ ὁποῦ ἐγκατέλειψαν ὀριστικῶς τὴν σκηνή. Ἄλλοι πάλι ἦσαν γνωστοὶ «αστέρες» τῆς Εὐρώπης, ὅταν πῆγαν στὸ Χόλλυγουντ μὲ ἕνα δελεαστικὸ συμβόλαιο ὅπως ἡ Αἰλίαν Χάρβεϋ, ὁ Μωρίς Σεβαλιέ, ὁ Σαρλ Μπουαγιέ κ' ἄλλοι.

Μερικὲς ἐπίσης ἀπὸ τὶς σημερινὲς «γόησσες» ποὺ παίζουν στὸν κινηματογράφο, ἦσαν μεγάλες χορεύτριες τῶν ἀμερικανικῶν μουζικ-Χάλλ. Ἡ Μάριον Νταϊντς π. χ. ἦταν μιά ἀπὸ τὶς δώδεκα περιφημὲς χορεύτριες τοῦ Μπροντγουάι, ἕνα ἀπὸ τὰ «Ζίγκ-φίλντ Γκέρλς».

Ἄλλοι πάλι ἀστέρες, ὅπως ἡ Ἑλέν Χέιζ, ἡ Μαίη Ρόμψον, ὁ Λιόνελ καὶ ὁ Τζῶν Μπάρρυμορ κ' ὁ Λούις Στόν. πού εἶναι σήμερα ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἡθοιοποιοὺς τῆς οἰκονομίας, ἔκαναν τὴν καριέρα τους στὸ θέατρο, στὸ ὁποῖον ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν κάθε τόσο.

Ἐκτὸς τώρα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀστέρας ποὺ δὲν κοπίασαν καὶ τόσο γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν κινηματογραφικὴ φήμη τους, ὑπάρχει κ' ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἡθοιοπῶν ποὺ ἀνέβηκαν σκαλοπάτι μὲ σκαλοπάτι ὡς τὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ. Σὲ μιά στατιστικὴ, λοιπόν, βλέπουμε πολὺ περιέργως κ' ἀγνωστες πληροφορίες γιὰ τὰ πρῶτα βήματα πολλῶν ἀπὸ τοὺς πρῶτους διάσημους γόητες καὶ τὶς μοιραῖες γυναῖκες τοῦ σινεμά. Οἱ βεντέτες αὐτὲς ποὺ πληρώνονται σήμερα μὲ πολλὰς χιλιάδες δολλάρια καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες μιλάει ὁ κόσμος, ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν κατηγορίαν τῶν «φιγκυράν», δηλαδὴ τῶν ἀπλῶν κομπάρσων.

Ἡ Τζῶν Κράουφορντ

Ἡ Τζῶν Κράουφορντ π. χ. ἦταν χορεύτρια τῶν καμπαρέ τῆς Ν. Ὑόρκης κ' ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισή της στὸν κινηματογράφο ὡς κομπάρσα, μὲ τὸν ἀκολουθοῦν τρόπο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῆς «Μέτρο» εἶχε πάει στὴν Ν. Ὑόρκη γιὰ ν' ἀνακαλύψει καλὸν χορεύτριας. Μιὰ νύχτα τὸν παρέσυραν μερικὸι φίλοι του σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ καμπαρέ ὅπου κατὰ σύμπτωση χόρευε ἡ Κράουφορντ. Ὁ διευθυντὴς τῆς «Μέτρο» ἐνθουσιάσθηκε τόσο ἀπὸ τοὺς χοροὺς της καὶ τὸ μῦθό της, ὥστε στὸ διάλειμμα τὴν ἐπεσκέφθηκε στὸ καμαρίνι της. Κι' ἐκεῖ τῆς εἶπε χωρὶς πολλὰς περιστροφὰς ὅτι θὰ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία στὸν κινηματογράφο καὶ τῆς ἐπρότεινε ἕνα δελεαστικὸ συμβόλαιο.

Ἡ Τζῶν Κράουφορντ τὸ εἶχε χαμένα κ' ἐνόμιζε ὅτι ὄνειρευόταν, γιὰτὶ ἔβλεπε νὰ πραγματοποιηθῇ τόσος εὐκόλος, ὁ μοναδικὸς πόθος της νὰ γίνῃ ἀστὴρ τῆς οἰκονομίας! Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ ὁμορφὴ χορεύτρια τοῦ Μπροντγουάι, ἔφυγε μαζί μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς «Μέτρο» γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ Τζῶν Κράουφορντ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ πίστευε ὅτι ἀρκοῦσε ἕνα συμβόλαιο μὲς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς διάσημος ἡθοιοποιός. Μὰ μόλις πάτησε τὸ πόδι της στὸ Χόλλυγουντ, ὅλα τῆς φάνηκαν πολὺ διαφορετικὰ ἀπ' ὅ, τι φανταζόταν. Ἡ παραμυθένια πόλις τῶν ἀστέρων οὐτε κἀν πρόσεξε τὴν ἀφίξή της. Ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἔχασε, πρὶν ἀκόμη τὴν γνωρίσῃ. Ἀπογοητευμένη τότε ποὺ ἔβλεπε νὰ διαλύεται τὸ μοναδικὸ ὄνειρό της, ἐτοιμαζόταν πάλι νὰ ξαναγορίσῃ στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ χορεύῃ στὰ καμπαρέ, ὅταν ξαφνικὰ τῆς χαμογέλασε ἡ τύχη. Τῆς προέτειναν νὰ παίξῃ ὡς κομπάρσα σ' ἕνα φιλμ. Ἡ Τζῶν θεωρῆσε ὅτι ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν ἦταν καθόλου κολακευτικὴ γιὰ τὴν ἀξία της. Ἐπειτα ὅμως ἔκανε τὴν σκέψη ὅτι εἶχε γίνει ἡ ἀρχὴ κ' ὅτι θὰ ἔπαιζε ἐπὶ τέλους στὸν κινηματογράφο ἔστω καὶ ὡς κομπάρσα. Καὶ δέχτηκε! Ὑστερα ἀπὸ λίγο, τῆς ἔδωσαν πάλι ἕνα ρολάκι σ' ἕνα φιλμ τοῦ Τζέκυ Κούγκαν. Ἀπ' αὐτὸ δὲ τὸ φιλμ ἀρχισαν νὰ τὴν προσέχουν στὸ Χόλλυγουντ. Κατόπιν, μὲ τὴν ἐπιμονὴ της καὶ τὴν ἀδιάκοπη δουλειά της, κατάρθωσε νὰ ἐξελεχθῇ στὴν σημερινὴ γόησσα τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ Νόρμα Σήρερ

Ἡ Νόρμα Σήρερ, ἐπίσης, ἀπὸ μικρή, εἶχε τὸν πόθο νὰ βγῇ μιά

μέρα στὴν σκηνή, ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν μαθήτρια στὸν Καναδά. Οἱ γονεῖς της ἤσαν ἀρκετὰ πλούσιοι κ' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Νόρμα εἶχε ἀρχίσει τὶς λαμπρὲς καλλιτεχνικὲς σπουδὲς της. Ξαφνικὰ, ἀπὸ μιὰ ἀπρόοπτη ἀναποδιά τῆς τύχης, ὁ πατέρας της κατεστράφη οικονομικῶς καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ μιὰ θέσιν ποὺ τοῦ πρότειναν στὴν Νέα Ὑόρκη. Ἡ μικρούλα Νόρμα, παρ' ὅλη τὴν συμφορὰ τους, ἦταν γεμάτη χαρὰ. Εἶχε πάει, ἀδιάφορο πῶς, στὴν πόλιν ποὺ ὀνειρευόταν. Μολονότι ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ βγῇ στὸ θέατρο, εἶχε ὡστόσο τὸ θάρρος νὰ πᾶ γιὰ νὰ βρῇ τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων καὶ νὰ τοὺς ζητήσῃ νὰ τὴν προσλάβουν στὸν θίασό τους. Μὰ οὔτε χόρευε, οὔτε ἤξερε νὰ τραγουδᾷ καὶ τὸ μικρὸ ἀνάστημά της δὲν ἦταν κατάλληλο γιὰ τὴν σκηνή.

Ἐτσι ὅλες οἱ προσπάθειές της ἀπέτυχαν πανηγυρικά. Μὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της. Ἐγραψε θερμὰ γράμματα σ' ὅλες τὶς κινηματογραφικὲς ἐταιρίες τῆς Ν. Ὑόρκης, ζητώντας νὰ προσληφθῇ ὡς «κομπάρσα» καὶ τέλος, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ, ἐγίνε δεκτὴ σ' ἕνα στούντιο κ' ἀρχισε νὰ παίξῃ παιδικούς ρόλους. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ φιλμ ἔτυχε νὰ τὴν ἰδῇ ὁ ἱρβηγικὸς Τάλμπεργκ. Τόση ἐντύπωση τοῦ ἔκανε τὸ πλῆθος της, ὥστε ἀμέσως τὴν πῆρε μαζί του στὸ Χόλλυγουντ καὶ τὴν βοήθησε στὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐνδοξοῦς καριέρας της.

Ἡ Νόρμα Σήρερ, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἔγινε μιά ἀπὸ τὶς πρῶτες μεγάλες βεντέτες τῆς οἰκονομίας καὶ... σύζυγος τοῦ ἱρβηγικοῦ Τάλμπεργκ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῆς «Μέτρο».

Ἡ Τζὶν Χάρλοου

Ἡ Τζὶν Χάρλοου ἀφίλει τὸ «ντεμποῦτο» της στὸν κινηματογράφο σ' ἕνα στοίχημα. Μὰ σὰς φαίνεται περίεργο. Ἀκούστε τὴν παραξενὴ ἱστορίαν της.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ πλατινένια μαλλιά, εἶχε πάει μιά μέρα στὴν πόλιν τοῦ κινηματογράφου μὲ μερικὸν φίλον της γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Ἐνα βράδυ, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ, τῆς εἶπε ὅτι δὲν τὴν θεωροῦσε ἱκανὴ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο, οὔτε ὡς «κομπάρσα»! Ἡ Τζὶν Χάρλοου θύμωσε καὶ στοίχημά της μὲ τὸν ἀνόητο αὐτὸν φίλον της χίλια δολλάρια! Ἐπειτα κάθισε κ' ἔγραψε στὸ «Κεντρικὸ γραφεῖο τῶν Κομπάρσων». Μετὰ δύο ἡμέρες ἔλαβε κατὰπληκτὴ μιά πρόσκληση ἀπὸ ἕνα μεγάλο κινηματογραφικὸ στούντιο. Κι' ἔτσι κέρδισε τὸ στοίχημα. Μὰ συγχρόνως ἀρχισε γιὰ τὴν Τζὶν Χάρλοου μιά καινούργια καριέρα ποὺ δὲν τὴν εἶχε ὀνειρευθῇ ποτέ της. Ὑστερα ἀπὸ μιὰν ἐβδομάδα, ἡ παραξενὴ ὁμορφιά της κίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ σκηνοθέτου της ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ τῆς ἀναθέτῃ μικροὺς ρόλους. Τότε τὴν εἶδε ὁ Χέρβερ Χιούς καὶ τὴν θεωρῆσε ὡς τὴν κατάλληλὴ βεντέτα γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ τοὺς «Ἀγγέλους τῆς Κολάσεως». Τῆς πρότεινε, λοιπόν, ἕνα συμβόλαιο κ' ἔτσι ἡ Τζὶν Χάρλοου, χάρις σ' ἕνα στοίχημα, ἐγίνε «αστὴρ» τοῦ κινηματογράφου.

Ὁ Κλάρκ Γκαϊνμπλ

Μὰ καὶ πολλοὶ γόητες τῆς οἰκονομίας στὰ πρῶτα βήματά τους, ἦσαν ἀγνωστοὶ κ' ἀσήμαντοι ἡθοιοποιοί. Ὁ Κλάρκ Γκαϊνμπλ, π. χ. πρὶν παίξῃ στὸν κινηματογράφο ἦταν ἡθοιοποιὸς ἐνὸς θιάσου ποικιλιῶν.

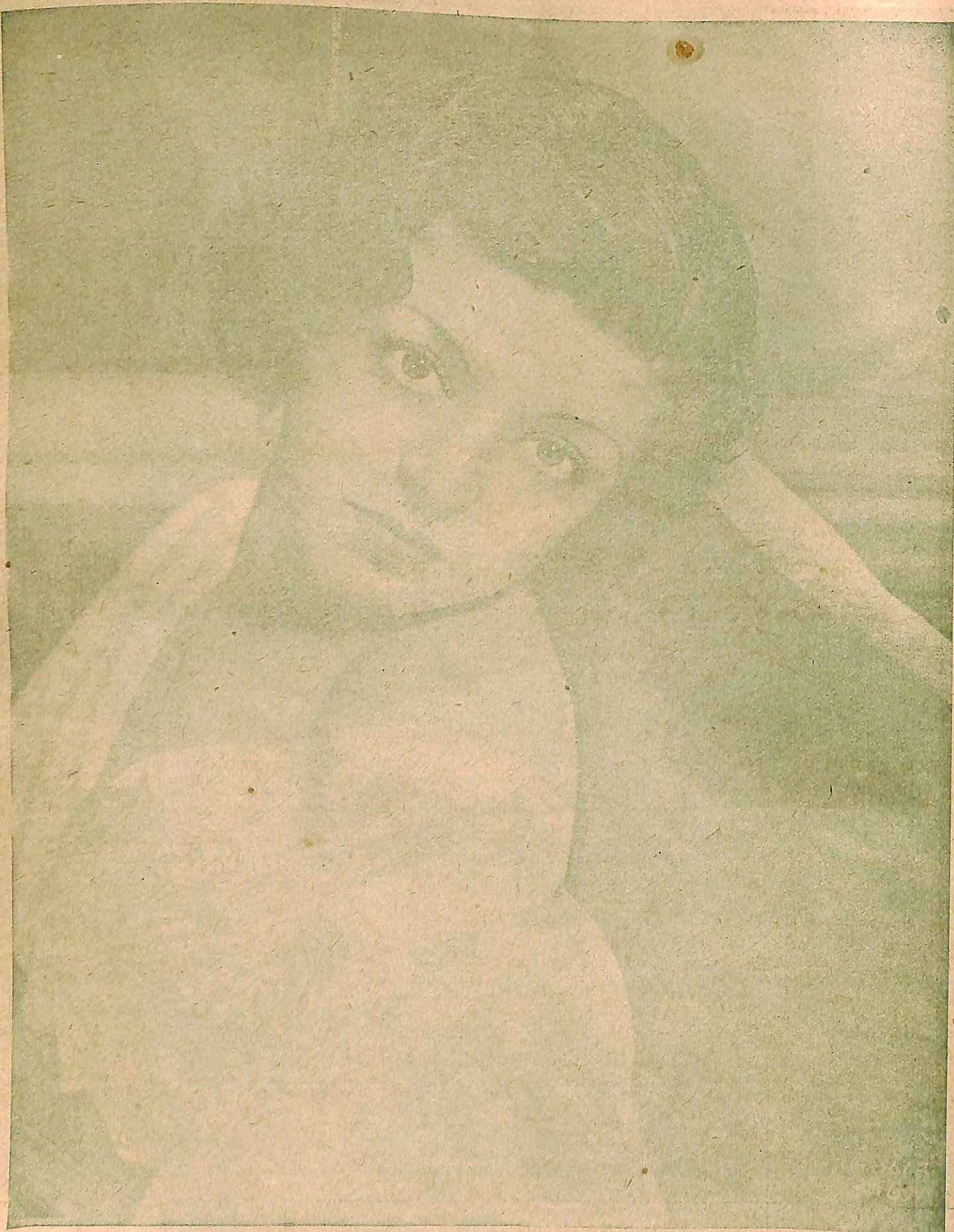
Ξέρετε δὲ πῶς πρωτόπαιξε στὸν κινηματογράφο; Ντυμένος ὅπως κ' ἄλλοι ἐνδεκα «κομπάρσοι», ὡς γρανιαδέρος! Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον γύρισε τὸ πρῶτό του φιλμ στὸ Λὸς Ἀντζελες. Κι' ὅλα τ' ἄλλα κατόπιν ἤρθαν μὲ τὴν εὐνοία τῆς τύχης καὶ τὴν ἐπιμονὴ δουλειᾶς του.

Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο

Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο, ὅταν πῆγε στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὸν ἀδελφὸ του, δὲν ἤξερε καν' Ἀγγλικά. Τὴν ἡμέραν ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος σ' ἕνα μεγάλο μπακάλικο καὶ τὸ βράδυ τραγουδοῦσε σὲ διάφορα κέντρα παληὰ Μεξικανικὰ τραγούδια. Ὑστερα ἀρχισε νὰ «γυρῇ» ὡς «κομπάρσος» σὲ βουβὰ φιλμ καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἐγίνε διάσημος.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΤΖΟΑΝ ΓΚΕΛΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΕΛΑΜΑ ΤΟΝΤ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΓΡΟΣ

Τρεις μέρες τώρα, απ' τον καιρό που έκανε την ανακάλυψη αυτή, η καλή και ήσυχη Μαίρη

Βάνς υπέφερε τρομερά. Παρ' όλο τον καλό καιρό, οι μέρες φαινόταν μαυρές και τις νύκτες έβλεπε διαρκώς φαντάσματα.

Τι διάβολο είχε πάθει ο Τζαίημς Βάνς, εκείνος που ήταν άλλοτε τόσο καλός απέναντί της; Μήπως ακόμη δεν τον είχε γνωρίσει απ' την κακή του; Τρεις μέρες τώρα κι' είχε αλλάξει πολύ. Απ' τους βαθείς συλλογισμούς του έπεφτε σε μιά μανία, μιά τρέλλα άχαρη, βλαστημούσε, έβριζε όλους τους άνδρες του πληρώματός του. Και όμως η Μαίρη Βάνς τον είχε πάντα συνοδεύσει στα ταξίδια του. Έπρεπε να τον είχε γνωρίσει να τον είχε ψυχολογήσει.

Από την ημέρα που φύγανε απ' την Βοστώνη, ήταν διαρκώς μελαγχολικός. Ορθιος στην πλώρα του «Σέραπι», ακίνητος με τα χέρια σταυρωμένα, κύτταζε τον ορίζοντα.

Όταν ο καπετάνιος βρισκότα, μπρός στην γυναίκα του έπαιρνε άλλο ύψος. Ο θυμός του έπαινε. Αλλά όταν βρισκόταν μόνος με τους ναυτές του τον ξανάπιανε η τρέλλα του. Οι άνδρες του είχαν τελείως απελπισθή. Η Μαίρη Βάνς, γιατί ήταν γυναίκα και επί πλέον γυναίκα του καπετάνιου, δεν μπορούσε να έμπιστευθί σε κανένα τον πόνο της. Γιατί οι άνθρωποι εκείνοι κάποια πρόφαση ζητούσαν να κακολογήσουν τον καπετάνιο τους.

Ο «Σέραπις» φορτωμένος με ασβέστη και τσιμέντο πήγαινε στο Καλλάρ.

Η Μαίρη ήταν Σκωτσέζα. Ο Βάνς την είχε γνωρίσει πέντε χρόνια πριν στο Νιούτον κι' έπειτα από λίγο την παντρεύθηκε. Η γυναίκα αυτή ήταν πολύ θρησκα. Τρεις μέρες πριν, μιά τριχυμία τους είχε πιάσει. Γιατί άραγε ο καπετάνιος έκρινε καλό να έχη έτοιμες τις βάρκες, τους χάρτες και τ' αναγκαία όργανα; Μήπως ήταν η πρώτη φορά που ο «Σέραπις» κινδύνευε επάνω στη θάλασσα.

Την νύκτα της ημέρας εκείνης η Μαίρη είδε τον άνδρα της να πηγαίνει κάτω στ' άμπάρι. Τί να γύρευε εκεί την ώρα εκείνη;... Πόσο άργούσε! Γιατί άργούσε;

Κακές προαισθήσεις την έκαναν να υποφέρει τρομερά. Σηκώθηκε και σαν φάντασμα κατέβηκε τα σκαλιά. Έπειτα πέρασε το μικρό στενό διάδρομο που ώδηγούσε στ' άμπάρι. Εκεί ανάμεσα από τα τόσα βαρέλια είδε το κεφάλι του συζύγου της. Προχώρησε λίγο ακόμη ανήσυχη παίρνοντας χίλιες προφυλάξεις και έφθασε στο μέρος όπου πολεμούσε ο άνδρας της. Ναι, έβαζε το ένα πάνω στ' άλλο, κάσες, σχοινιά, ένα μικρό κατάρτι και πισσωμένα πανιά.

—Τζαίημς! Τζαίημς! για τ' όνομα του Θεού, τί κάνεις εκεί;

Ο καπετάνιος στο άκουσμα της φωνής αυτής, εκπληκτος γιατί συνελήφθη επ' αυτοφόρω σε μιά δουλειά που δεν ήθελε να την μάθαινε κανείς, ωρθώθηκε βλαστήμησε και σήκωσε απειλητικά την γροθιά του επάνω στο κεφάλι της γυναίκας του. Η Μαίρη έτρεμε. Εκείνος την έπιασε απ' τα μαλλιά και, κυττάζοντάς την άγρια στα μάτια, της είπε με βραχνή φωνή:

—Μαίρη! Μαίρη. Λίγο ακόμη και θά σε σκότωνα! Τί κάνεις εδώ; Γρήγορα στην καμπίνα!

Εκείνη τρομαγμένη, έφυγε βιαστικά. Την άλλη μέρα δεν της μίλησε. Ο Μονρόε, ο δεύτερος καπετάνιος, είπε να βάλουν τις βάρκες στην θέση τους. Ο πρώτος όμως του κακομίλησε κι' εναντιώθηκε στην γνώμη του. Θα περνούσαν σε λίγο τον πορθμό του Μαγελλάνου αντί να στρίψουν τον κάβο «Ξέρω καλά, έλεγε, πώς ο «Σέραπις» ήταν ένα παλιοκάραβο που δεν μπορούσε πια να βαστάξει». Έτσι μιλώντας ο Βάνς έλεγε κακό για το καράβι του, ένα καράβι στερεό, καμωμένο με το καλύτερο Νορβηγικό ξύλο. Δώδεκα χρόνια τώρα θαλάσσο· δεννόταν χωρίς την παραμικρή αβασία.

**

Όταν πέρασαν στον Ειρηνικό, η Μαίρη Βάνς ήλπιζε πως ο σύζυγός της θά ησυχάζε. Οι έλπίδες της διεψεύσθησαν. Ορθια στην πρύμνη του πλοίου κυτού·

ράκτης φλόγες και καπνός βγήκαν.

—Κλείστε τον καταρράκτη! διέταξε.

Από μιά μικρή σχισμάδα έβαλαν τον σωλή·

ΥΠΟ ΧΕΡΜΑΝ ΣΕΦΑΟΥΕΡ
ΤΑΦΟΣ

σε άνυπόμονα τον ορίζοντα σαν να περίμενε κάποιο θαύμα. Η γυναίκα αυτή υπέφερε πιά πολύ

απ' όλους. Πρώτα—πρώτα γιατί ήταν ευαίσθητη κι' έπειτα γιατί έβλεπε πως κι' ο άνδρας της βασανιζόταν. Έλεγε πως όλο το πλήρωμα έπηρεαζόταν απ' τον άνθρωπο αυτό. Όλοι ήταν κατσοφισμένοι... Το καράβι εξακολουθούσε το δρόμο του... Τώρα μακριά ξεχώριζαν οι χιονισμένες κορυφές της όροσειρας των Άνδεων.

—Πού βρισκόμαστε, κύριε Μονρόε; ρώτησε η γυναίκα του καπετάνιου, τον δεύτερο πλοίαρχο.

—Με τον αέρα που πύμε σε καμιά είκοσαριά ώρες θά φθάσωμε στο «Δόντι της Τίγρεως».

Ένας βράχος πρόβαλε ανάμεσα απ' το άφρισμένα κύματα. Ήταν το «Δόντι της Τίγρεως». Η Μίρη γονατιστή κοντά στο θωρακείο του καραβιού κρατούσε κάτι λουλούδια τεχνητά ξεθωριασμένα.

Σαν πέρασαν απ' το βράχο, τα τρεμουλιαστά της κοντά δάκτυλα άφησαν τα λουλούδια εκείνα που τα πήρε ο άνεμος. Έπειτα σταύρωσε τα χέρια και προσευχήθηκε. Γύρω της οι ναύτες συγκινημένοι πηγαινοερχόνταν πατώντας στις μύτες των ποδιών τους.

* * *

Εκείνο το βράδυ, ενώ ο Βάνς ξαπλωμένος στην κοκέττα του με τα μάτια ορθάνοικτα στο σκοτάδι, εις μάτην προσπαθούσε να κοιμηθί, είδε την γυναίκα του να τιν πλησιάζει. Του πέρασε τα χέρια στο λαιμό και ενώ τα δάκρυά της έτρεχαν από τα μάτια της του είπε:

—Τζοίημς, θυμάσαι προς τριών-έτών που ρίξαμε το μικρό σώμα του Ρομπέν μας, του παιδιού μας στην θάλασσα, έδω σ' αυτό το μέρος; Έγώ δεν το ξέχασα. Σήμερα ξαναπεράσαμε απ' εκεί. Μου φάνηκε πως μέσα απ' τα κύματα πρόβαλε η μορφή του και τα γαλανά του ματια με κύτταζαν ίκετευτικά. Στ' όνομα της άγνης του ψυχής σ' εξορκίζω, Τζαίημς, μη βάλεις φωτιά στο πλοίο. Δόσ' μου την υπόσχεσή σου Τζαίημς.

Ο πλοίαρχος Βάνς απώθησε σιγά την γυναίκα του και με φωνή κουρασμένη της είπε:

—Αφού με γυναίκα, άφησέ με στην συλλογή μου... στο ύποπτο.

Η Μαίρη πλημμυρισμένη απ' την χαρά, απέθεσε ένα φιλί στο ήλιοκαρμένο μάγουλο του ναυτικού και έφυγε γρήγορα από κοντά του.

Ο καπετάνιος δεν έκλεισε μάτι. Μιά τρομερή δίτασία τον κατέδρακε από την στιγμή που είχε μπαρκάρει.

Ξανάβλεπε τώρα μπρός του το άκαθαρτο γραφείο όπου ο Μήρκος Χούντ στην Βαστώνη, ο έφοπλιστής του «Σέραπι», θρονιασμένος ανάμεσα 'πὸ τα βιβλία του και τα διάφορα έγγραφα μελετούσε το σατανικό του σχέδιο. Στ' ουσία του άντηχούσαν τα λόγια: «Κατάφερέτε να πάρετε φωτιά το καράβι ή να βουλιάξει πριν φθάση στο Καλλό κι' έτσι θά πάρετε κι' εσύ γερή μπάτσα απ' την Ασφάλεια.Θά μπορέσης ν' αποκτήσης κι' εσύ ένα πλοίο.

Νά χωρίς δυσκολία θ' αγοράσες την «Ίζάντουλα». Αυτό ήταν το όνειρο του καπετάνιου. Πριν τρεις μέρες τώρα είχε κάνει αυτή την συμφωνία με τον έφοπλιστή του. Την στιγμή που έτοιμαζόταν να εφαρμόσει το καταχθόνιο σχέδιό του τον είχε έμποδίσει η γυναίκα του. Ακόμη και τώρα του είχε πάρει την υπόσχεσή του.

Βαρεία βήματα άντήχησαν στον διάδρομο. Χτύπησαν στην πόρτα. Ο Μονρόε κρατώντας ένα φανάρι στο χέρι μπήκε στην καμπίνα.

—Κάτι συμβαίνει καπετάνιο, του είπε. Έχετε την καλωσύνη νάρθετε στο κατάστρωμα...

Ο Βάνς πήδησε απ' την κοκέττα του και βγήκε απ' την καμπίνα του συνοδευόμενος από τον δεύτερο καπετάνιο. Το κατάστρωμα καιγόταν. Μόλις άνοιχθηκε ο καταρ-

να της άντλίας και άρχισαν την έργασία. Κι' όμως τὸ νερό δὲν έφθανε στὴν έστία τῆς φωτιάς. Τὰ βαρέλια μὲ τὸν ἀσβέστη καὶ τὴν πίσσα ἀνοίγαν. Τέλος οἱ θυρίδες τῶν καταρρακτῶν τινάχθη-
καν. Τὸ έσωτερικὸ τοῦ καραβιοῦ καιγόταν. Οἱ φλόγες ἐ-
βγαίναν τώρα ἀπὸ παντοῦ. Σὲ λίγο τὸ «Σέραπις» θὰ ἐξηφανίζετο
τελείως.

—Σαραματώστε! φώναξε δυνατὰ ὁ καπετάνιος Βάνς. Τίς βάρ-
κες στὴ θάλασσα!

* * *

Μισοτυφλωμένοι ἀπὸ τὸν καπνὸ κατέβηκε ἔως τὴν καμπίνα
του. Βρέθηκε μπρὸς στὴν γυναίκα του ποὺ τὸν κύταξε ἀχρὴ σὰν
αὐτόματο τὸν ἀκολούθησε.

—Ἀς μὴ ἦ κ. Βάνς σὲ μιὰ βάρκα, διέταξε τὸν δευτέρο.
Ξανγύρισε στὴν καμπίνα του, τῆρε κατὶ χαρτιά, ἀνέβηκε πάνω στὸ
κατάστρωμα κι' ἀπ' ἐκεῖ, πιάνοντας τὴν σκοινένια σκάλα, πῆδησε
στὴν βάρκα.

—Στ' ἀνοικτὰ ! τώρα παιδιὰ, διέταξε ὁ καπετάνιος.
Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βρισκόνταν μακριὰ ἀπὸ τὸ καράβι, ποὺ ἀ-
φηνέτο στὴν τύχη του, ἀνοίγονταν στὸ πέλαγος. Τὰ πανιά του φοῦ-
σκωσαν καὶ τράβηξε γιὰ τὸν βορρᾶ.

—Ποῦ εἶναι ἡ γυναίκα μου ; ρώτησε ὁ Βάνς.
—Στὴν βάρκα τοῦ δευτέρου, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες.
—Μαίρη, Μαίρη ! φώναξε δυνατὰ ὁ καπετάνιος.
Καρμιά ἀπάντησε. Ὁ «Σέραπις» τώρα ἀπομακρύνονταν μὲ με-
γάλη ταχύτητα.

—Μαίρη ! φώναξε ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Βίνς.
—Δὲν εἶναι μαζί μας, καπετάνιο, ἀπάντησε μιὰ φωνή.
Τὴν ἴδια στιγμή σὰν γιὰ ν' ἀπάντησεν στὴ φωνή τοῦ συζύγου
της, ἡ ἀσπρη σιλουέττα τῆς Μαίρης Βίνς φάνηκε στὴ πρὶμνη τοῦ
πλοίου ποὺ καιγόταν. Ἀπὸ ὅλες τίς βάρκες χίλιες δυὸ βρισιές ἀ-
κούστηκαν.

—Πέσε στὴ θάλασσα ! φώναξε, οὐρλιασε σχεδόν, ὁ καπετά-
νιος. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Μαίρη, πέσε στὴ θάλασσα.

Ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε. Ὁρθὴ, ἀπουμισμένη στὸ μεσαῖο
κατάρτι, σὰν ἕνας μάρτυς δεμένος στὸν μαρτυρικὸ στυλοῦ, ἡ Μαίρη
Βίνς φωτιζόταν ἀπ' τίς τριμερές φλόγες ποὺ ὑψονόνταν γύρω της.
Ἀπὸ τὴν στάση της μπορούσε κανεὶς ν' ἀντιληφθῇ ἀμέσως πὼς ἡ
γυναίκα ἐκείνη προσευχόταν.

Στὴν ἀρχὴ τὸ καράβι φαινόταν σὰν ἕνα φωτεινὸ σημεῖο
στὸν ὀρίζοντα. Σιγὰ—σιγὰ κρύφθηκε πίσω ἀπ' τὰ μαῦρα σύννεφα
καὶ τέλους χάθηκε.

Ἀνὸ μέρες ἀργότερα οἱ βάρκες ἀράξανε στίς ἀκτὲς τῆς
Χιλής.

* * *

Ἐκεῖ στὰ νότια τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Νταράν ἀπέναντι
ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ ὑψονόνταν κατὶ πελώρια βάρκα ποὺ σχημάτιζαν
ἕνα τεῖχος. Ἐκεῖ πῆγε κι' ἀράξε ὁ «Σέραπις» ἡ μάλλον ἐκεῖ τὸν
ἐρριξε ὁ ἄνεμος. Σιγὰ—σιγὰ τὸ χῶμα ποὺ ἔφερε κάτω τὸ πο-
τὰμὶ συσσωρεύθηκε μέσα στὸ καράβι καὶ μὲ τὸν καιρὸ μιὰ τροπι-
κὴ βλάστησις γέμισε ὅλο ἐκεῖνο τὸν ἔρημο τόπο. Τὰ ρεύματα τῶ-
ρα τὸ ἀρέσαναν πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ.

Ἀργότερα βρέθηκε στὴν κοίτη ἐνὸς ποταμοῦ. Γύρω ἀπὸ
τὸ ψηλὸ μαυρισμένο ἀπὸ τὸν καπνὸ κατάρτι εἶχαν πλεχθῇ λυγαριές
σὰν πράσινα φεῖδια. Νὰ καὶ κατὶ ἄλλο περίεργο! Μερικὰ δένδρα
φύτρωναν στὸ μέρος ποὺ τὸ χῶμα ἦταν περισσότερο.

Ἐτσι, ἑπτὰ χρόνια ὁ «Σέραπις» ἔμεινε χωμένος μέσα στὸ ἀ-
οὐ μνησμένο χεῖμαρροί τοῦ μετεκίνησαν ἀπὸ τὴν θέσιν του.
Τὸ ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ τὸ παρέσυρε σιγὰ—σιγὰ καὶ τὸρριξε στὴν
θάλασσα.

Ἀπ' ἐκείνη τὴν στιγμή, σὰν βασιλικὴ γαλέρα, στολισμένο, τὸ
καράβι ἐκείνο πλανιόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὰ πουλιὰ ποὺ εἶχαν κάνει
τὸ συναντοῦσαν στὸ δρόμῳ πῆγαιναν καὶ ξεκουραζόνταν ἐπάνω στὰ
δάσος, τὸ πλωτὸ νησί.

Παρασυρόμενο ἀπὸ τὰ κύματα τὸ στοιχειωμένο αὐτὸ καρά-
βι ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ναυτικῶν. Μιὰ νύκτα παρὰ λί-
θνευ, τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας καὶ οἱ ναῦτες
περιέλασε, κύταξε τοὺς χάστες, δὲν εἶδε κανένα νησί στὴν μοί-
ρα ἐκείνη καὶ τοὺς εἶπε μεθυσμένους. Ὅταν ὁμως ἀμέβηκε στὸ

κατάστρωμα καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε μὲ τὰ μάτια του, συνάταξε τὴν
ἀναφορά.

* * *

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Βανκουβέρ γιὰ τὸ Κούγιστον στὴν Ζαμάι-
κα, ἕνα καράβι ἔπλεε τὴ νύκτα μὲ μεγάλη ταχύτητα. Τὰ πανιά
τοῦ ἦσαν φουσκωμένα. Στὴ πλώρη ἀκίνητος ὁ καπετάνιος κύταζε
τὴ σιλουέττα τοῦ τιμονιέρη. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἔλαμπαν δυὸ φῶτα.
Ἦσαν τὰ μάτια τοῦ καραβιοῦ, μάτια ποὺ δὲν ἔβλεπαν, τάρβλεπαν
ὁμως ἄλλοι. Μάσα ἀκίνητη, τρομακτικὴ τὸ «στοιχειωμένο καράβι»
βρέθηκε στὸ δρόμῳ του. Μιὰ τρομερὴ σύγκρουσις ἐγινε κι' ἦταν
τόσο δυνατὴ ποὺ ὁ «Σέραπις» ἔχασε τὸ κατάρτι του, τοῦ ὁποῖου
τὸ ξύλο εἶχε σαπίσει στὴ βάση. Καὶ σὰν νάταν μοιραῖο τὸ κατάρ-
τι ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ καραβιοῦ ποὺ εἶχε πέσει χά-
μω. Τόσο τὸ τράνταγμα ἦταν δυνατὸ. Τὸ καράβι γέμισε νερὸ καὶ
δὲν ἄργησε νὰ βουλιάξῃ. Εὐτυχῶς οἱ ναῦτες εἶχαν προφθάσει νὰ
κατεβάσουν τίς βάρκες.

Οἱ ναυαγοὶ ἐκκληκτοὶ ἀπὸ τοὺς κρωγμοὺς τῶν θαλασσοπου-
λιῶν ποὺ ὑψονόνταν γύρω τους, ἀρχισαν τὸ κουπὶ μὲ τὴ σκέψη
νὰ καταφύγουν ἐπάνω στὸ πλωτὸ ἐκεῖνο νησί ποὺ ἦσαν ἡ κατα-
στροφὴ τους καὶ ποὺ, πρᾶγμα περίεργο, εἶχε σχηματῖ ἐνὸς πλοίου.
Ἐπειτα ἀπὸ λίγο πηγαινοερχόμενοι ἐκεῖ ἐπάνω ἔδιναν κάποια ζωὴ
στὸν ἔρημο ἐκεῖνο πλωτὸ κῆπο.

Οἱ ναῦτες ἔφεραν τὸν καπετάνιο τους σ' ἕνα μέρος ἐκεῖ κον-
τὰ στὴ πρὶμνη. Εὐτυχῶς εἶχαν κατορθώσει, διαφεύγοντας τὸν θά-
νατο, νὰ πάρουν μαζί τους ἕνα φανάρι.

—Ποῦ εἰμαι; ρώτησε ὁ ἐτοιμοθάνατος καπετάνιος.
—Ἐπάνω σ' ἕνα ναυάγιο σκεπασμένο μὲ χῶμα καὶ δένδρα, ἀ-
πῆντησε ὁ δευτέρος.

—Καὶ τὸ καράβι μου... ποῦ εἶναι τὸ καράβι μου;
—Βούλιαξε καπετάνιο μου, εἶπε ὁ δευτέρος μὲ λύπη.

Ὁ καπετάνιος ἔκλεισε τὰ μάτια. Τὸ πρόσωπο του χλώμια-
ξε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Μιὰ σπασμωδικὴ κίνηση τοῦ κάτω χεί-
λους τὸ παραμόρφωσε λίγο.

Ἐνῆς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος πῆρε τὸ φανάρι καὶ
παραμερίζοντας κατὶ θάμνους, φώτισε ἕνα μέρος. Μιθοσβυμένα
φάνηκαν τὰ ἐξῆς χρυσὰ γράμματα. «ΣΕΡΑΠΙΣ».

—Ὁ «Σέραπις» εἶπε
Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ καπετάνιος αἰσθάνθηκε ἕνα ρι-
γος νὰ διαπερνᾷ ὅλο του τὸ σῶμα.

—Μονρόε, ψιθύρισε σ' αὐτὸ τοῦ δευτέρου. Τί εἶπες; Ὁ
«Σέραπις»;

—Ναί, καπετάνιο μου, ὁ «Σέραπις» τὸ παλὸ μας καράβι.
Ὁ καπετάνιος σηκώθηκε μὲ κόπο. Τὰ μάτια του προσηλό-
θησαν σ' ἕνα ἄστρο.

—Τὸ «Ἰζαντούλα» βούλιαξε... Ὁ «Σέραπις» ἀκόμη πλέει.
Ἐπτά χρόνια πᾶνε τώρα, ἀπὸ τὴν νύκτα ποὺ τὸ εἶδα νὰ καιεῖται
σὰν δαδί ! Θεέ μου !

Τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του τοῦ φάνηκε τοῦ
Τζαίμς Βάνς πὼς ξανάβλεπε τὴν τρομερὴ ἐκείνη ὀπτασία. Ὁ
θάνατος εἶχε ἀπλώσει γύρω τὰ φτερά του καταδοκῶντας τὸ θῦ-
μά του. Μαῦρη νύκτα.

—Μονρόε, εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή στὸν δευτέρο καπετάνιο,
ποὺ ἦταν σκυμμένος ἐπάνω του, νοιώθω πὼς δὲν θὰ ζήσω. Σὲ
μιὰ δυὸ ὄρες εἰμαι χαμένος. Πρὶν πεθᾶν θὰ σοῦ πῶ κάτι... Ἐ-
χω τὴν ἐντύπωση... τὴν βεβαιότητα πὼς ἐκείνη... ἡ Μαίρη... εἶναι
ἀκόμη ἐδῶ. Στὸ ζῆτῳ γιὰ χάρε Μονρόε. Ἄμα πεθᾶν νὰ μὲ
θάψετε κοντὰ τῆς ἐπάνω στὸ παλὸ αὐτὸ καράβι ὅπου πρωτο-
νεβήκαμε σὰν παντρευθῆκαμε καὶ ποῦ ὑπῆρχε ἡ κοῖνὴ τοῦ παι-
διοῦ μου καὶ ὁ τάφος της. Στὸ ζῆτῳ γιὰ χάρε αὐτὸ. Σὺ μοῦ εἶ-
μεις ὁ μόνος πιστὸς μου φίλος. Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ ἔως τὴν ἡ-
μέρα ποὺ ἡ θάλασσα θὰ μᾶς δεχθῇ στοὺς κόλπους της.

Σώπασε. Τὰ βλέφαρά του ἐκλείσαν καὶ ἤσυχα παρέδωσε τὸ
πνεῦμα. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ναῦτες ἔσκαψαν τὸ χῶμα στὴ πρὶμνη
τοῦ «Σέραπις». Ἀγγίζαν τὰ ξύλα τοῦ καταστρώματος παραμέρι-
σαν τίς εἱρές.

Ἐκεῖ βρῆκαν μερικὰ ἀνθρώπινα λείψανα ποὺ ἀνῆκαν ἄλλοτε
στὸ σῶμα τῆς Μαίρης Βάνς. Ἄνδρας καὶ γυναίκα τώρα βρι-
σκόνταν σιμὰ—σιμὰ. Οἱ ναῦτες ξανάρριξαν ἐπάνω τους τὸ χῶμα
κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐμπηξε ἕνα πρόχειρο σταυρὸ. Δυὸ μέρες ἀργό-
τερα, ἕνα ἀγγλικὸ ἀτμόπλοιο εἶδε τὰ σινιάλα τῶν ναυαγῶν καὶ ἐ-
σπευσε εἰς βοήθειάν τους.

Ὁ «Σέραπις» ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη τὸν μοιραῖο δρό-
μο του.

Ἀργότερα ἐπειδὴ πολλοὶ ἐφοπλιστὰι παραπονέθηκαν στὸ ὁ-
πουργεῖο τῶν Ναυτικῶν πὼς τὸ «στοιχειωμένο νησί» ἦταν ἕνας

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 512)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐνῶς ἡ ἐπανάστασις μαίνεται στὸ Παρίσι, δυὸ νέοι ἡ Φλώρα Μερσερό καὶ ὁ ἱππότης Μιλὸν τοῦ Ταλαζάρ, συναντῶνται καὶ συμφωνοῦν νὰ ζη-
τήσουν ἀπὸ τὸν πατέρα ἐκείνης νὰ πανθρευθοῦν. Ἡ Φλώρα ἀναθέτει
στὴν ἀκόλουθὴ τῆς γυναικὸς Σιμόνη, νὰ διαβάσῃ αὐτὴ τὴν παράκλησίν της.
Ἄλλ' ὅταν τὸ εἶπε στὸν Μερσερό, παρὰ λίγο ἐκείνος θὰ τὴν ἐπνιγε
καὶ ἡ Σιμόνη δέχεται νὰ τὸν ὑπερετίσῃ σὲ μιὰ ἐπιχείρησιν, ἀπὸ
τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκέρδιζε καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Μερσερό, ὁ ὁποῖος δὲν
ἦταν πατέρας τῆς Φλώρας—ὅπως ἐνόμιζε ἐκείνη ἡ ὁποία ἦταν κό-
μισσα τοῦ Σομπενόν, τῆς Βουργῶνης. Τὸ ἀπογευμα τῆς Ἰδίας ἡ-
μέρας, ὁ ἱππότης Πασσαβάν κοντὰ στὴν Γέφυρα κύταξε τὸν ὁ-
χλὸ ποὺ διαπρόκειτο τὸ πτώμα τοῦ Ἀρμανιάν, ὅταν τὸν ἐπλησίασε
ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐκρυβε τὸ πρόσωπό του, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τοῦ ὑπενώ-
θησε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Γιάννην Ἀτρόμητον καὶ τὴν Ἰζαμπά,
ποὺ δολοφονήσαν τὴν ἀγαπημένην του Ροζελίς, τοῦ εἶπε σὲ ποῖο μέρος
μποροῦσε νὰ τὸν ζητήσῃ μὲ τὸ ὄνομα «ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ματωμένο μά-
γουλο» κι' ἔφυγε. Ἡ Ροζελίς κυρὰ Σομπενόν, ἡ μητέρα τῆς Φλώρας,
προκαλεῖ τὸν κόσμον νὰ σκοτώσῃ τὴν νέα. Ὁ Δουξ τῆς Βουργῶνης ἐπιχει-
ρεῖ νὰ ἐπέμβῃ, ἀλλ' ἡ Ἰζαμπά τὸν ἐμποδίζει. Ὁ Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ
σπεύδει νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀγαπημένην του, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Πασ-
σαβάν καὶ τὸν Μπρανκαγιὸν. Ἐνῶ προσπαθοῦν νὰ διαφύγουν ἀπὸ
τὸν ποταμὸ ἐμφανίζεται ὁ Μερσερό μὲ μιὰ βάρκα στὴν ὁποῖαν ἐπιβίβ-
αζοντα ὅλοι καὶ πηγαίνουν στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου ὅπου αὐτὸς ἀντὶ
νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς κόρης του τοὺς φέρει τὴν ψυχρά.
Ὁ Πασσαβάν μέσα στὸν κῆπο τῶν ἀνακτόρων ἀκούει τὸν Ἀτρόμητον
καὶ τὴν Ἰζαμπά νὰ σχεδιάζουν τὴν ἐξόντωση τοῦ βασιλέως ὅταν
ὁ τελευταῖος ἐμφανίζεται, ἐμφανίζοντα διὰ τὸν ἐξόντωση τοῦ βασιλέως ὅταν
καὶ ἂν ἀναθέτει στὸν Πασσαβάν νὰ δολοφονήσῃ τὴν Ἰζαμπά ὡς κρατοῦμε-
νὴν σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Μπαρμπετ. Ἐκεῖ ἡ Ἰζαμπά τοῦ προτείνει νὰ
γίνῃ ἐραστὴς τῆς καὶ ἐνῶ ἐκείνος φεύγει ἀρνούμενος πέφτει ἀπὸ μιὰ μυ-
στικὴ καταπηλὴ ἕνα ὑπόγειο ὅπου ἡ Ἰζαμπά διατάσσει νὰ τὸν ἀφάνουν
ἔξω. Ὁ Πασσαβάν ὁμως διαφεύγει καὶ ἐνῶ τὸν νομίζουν νεκρὸν συ-
ναντᾷται μὲ τοὺς Ταλαζάρ, Μπρανκαγιὸν καὶ Ναρκιό. Ὁ τελευταῖος τοὺς
ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Μερσερό ποὺ ἔχει ἀναθέσει νὰ δολοφονήσῃ τὸν Ταλα-
ζάρ, κατόπιν ὑποδείξεώς τους ὁ Ναρκιό πηγαίνει στὸν Μερσερό καὶ τὸν
βεβαιώνει ὅτι ἔσπευσε τὴν ἐντολήν του, ἐξηγεῖ ὁμως ἰδιαιτέρως στὴν
Φλώρα τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ ὅτι δὲν εἶναι κόρη τοῦ ἐμπόρου. Ὁ
Μερσερό γὰρ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐκβιασμὸ τοῦ Ρομπενὸν ποὺ θέλει νὰ τοῦ
ἀπῇ τὴν Φλώρα τὸν παραδίδει στοὺς ἄνθρωπους τοῦ Ἀτρόμητου οἱ ὁ-
ποιοὶ τὸν συλλαμβάνουν. Ὁ Πασσαβάν κι' ὁ Ταλαζάρ κλεισμένοι στὸ
πανδοχεῖο ἡ Ἐρεμασμένη Γουρδύνα ἀφηγοῦνται τὴν ἱστορίαν τους.

(Συνέχεια)

—Ἀλλὰ πὼς ; Ἀσφαλῶς ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος θὰ κατέβαι-
νε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος ἂν μὲ εἶχαν ἐκτελέσει. Μ' ἔβαλαν
λοιπόν, σ' ἕνα σάκκο καὶ μοῦ συνέστησαν νὰ κάνω τὸν πεθαμένο.

—Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος δὲν κατάλαβε τὸ τέχνασμα ;

—Ὅχι. Δὲν τόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὸν σάκκο. Οἱ τρεῖς καλοὶ
ἄνθρωποι μὲ σήκωσαν. Φαντάσθηκα πὼς εἶχα σωθῇ. Κι' αὐτοὶ
τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ ὁ φρουρὸς ἀξιωματικὸς δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀνοίξουν
τὴν πόρτα ἂν δὲν πιστοποιοῦσε ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια του πὼς ἡ-
μοῦν πεθμῶνους. Ἀναγκάσθηκαν λοιπόν ν' ἀνοίξουν τὸν σάκκο
καὶ τότε ὅλοι εἶδαν ὅτι ἤμοῦν νεκροί.

—Θὰ εἶχαιτε πάλι τὴν συνηθισμένη σας κρίσιν ;

—Ναί ! οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ πῆραν νὰ μὲ πετάξουν
στὸ ποτάμι. Ἦσαν ὁμως πραγματικὰ λυπημένοι καὶ δὲν ἀπεφά-
σιζαν νὰ μὲ ρίξουν στὸ νερὸ. Ἀργοποροῦσαν λοιπόν ὅσο μπορού-
σαν αὐτὴ τὴν δύσκολη στιγμή. Αὐτὸ μ' ἔσωσε ἀκόμη μιὰ φορὰ.
Χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν μ' ἄφησαν τὸν ἀναγκαῖο καιρὸ γιὰ νὰ συνελ-
θω. Ἦταν πλέον καιρὸς, γιατί μόλις ἔσχιση τὸν σάκκο μὲ μιὰ
μου γροθιά καὶ βγήκα ἔξω, ἐκείνοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ μαζελοῦν
πέτρες τίς ὁποῖες θὰ ἔδεναν στὸ σάκκο γιὰ νὰ πάω γρηγορώτερα
στὰ βᾶθθ τοῦ νεροῦ.

Ο ΒΡΕΤΤΑΝΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Ἐχομε ξεχάσει νὰ ποῦμε πὼς ὁ Μπρανκαγιὸν τοὺς εἶχε ἀφή-
σει πρὸ δύο ἡμερῶν μὲ κάποια μυστηριώδη ἀποστολή.

Τὸ πρῶτὸ λοιπὸν αὐτὸ καθὼς ὁ Πασσαβάν τελειώνει τὴν ἀφή-
γησιν τῶν περιπετειῶν του ἡ πόρτα τῆς μικρῆς τους κατοικίας
ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ γίγας ἀκόλουθος ποὺ παραμέριζε διακριτι-
κὰ γιὰ νὰ περάσῃ κάποιος ψηλὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶχε σχε-

δὸν χωμένο τὸ πρόσωπό του μέσα στὸν γιακά τοῦ πανωφο-
ριοῦ του.

Ὁ νεοαφίχθεις ἀφήκε νὰ πέσῃ τὸ παλτό του καὶ τότε φάνη-
κε τὸ σκληρὸ πρόσωπο ἐνὸς ἀνθρώπου καμμιά πενήνταρδι ἡχο-
νῶν, στολισμένο μ' ἕνα μεγάλο μουστάκι. Ἡ ὄψις τοῦ ἀνθρώπου
αὐτοῦ ἦσαν σχεδὸν ἄγρια, ἡ φωνὴ του τραχεῖα καὶ οἱ τρόποι του
ἀπότομοι, ὅπως τῶν ἀνθρώπων τοῦ βουνοῦ.

Μόλις μπῆκε μέσα ἔτρεξε πρὸς τὸν Πασσαβάν καὶ τὸν ἐ-
σφιξε στὴν ἀγκυλιά του μέχρι ἀσφυξίας.

—Ὡ, διάβολοι ! φώναξε, χίλιοι διάβολοι ! Ἰππῶτα, εἰμαι
πραγματικὰ εὐτυχὴς ποὺ σὰς ξαναβλέπω. Πέρασαν πολλὰ χρόνια
ἀπὸ τότε ποὺ ἔχομε νὰ συναντηθῶμε, παλῆ μὲ μου σύντροφε. Καί
φανταζόμουν πὼς εἶχατε πλέον ξεχάσει τὸν παλιὸ σας φίλο Τά-
νεγκυ ντὲ Σατέλ.

Ὁ Πασσαβάν ὑπέστη τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Τάνεγκυ χωρὶς νὰ
δεῖξῃ ἀδυναμία καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸν ἐγκάρδιον γαϊρετισμό,
χωρὶς αὐτὸν νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ πῇ δῆθεν ἀφελῶς, ἀλλὰ μὲ ἀρκε-
τὰ τσουχτερὸ ὕφος.

—Μὲ βλέπετε πάρα πολὺ συγκινημένο γιὰ τὴν εὖνοια ποὺ
μοῦ κάνετε, κ. στρατηγέ.

—Τὴν εὖνοια ;... «Κύριε στρατηγέ» ;... φώναξε ὁ Τά-
νεγκυ ζυρώνοντας τὰ φρύδια. Ἐτσι λοιπόν μοῦ μιλάτε τώρα,
ἱππῶτα ;

—Ἀναμφιβόλως. Μήπως δὲν εἴσατε στρατηγὸς καὶ ἄρχων,
γενικὸς διοικητὴς τῆς Καμπανίας, τῆς Μπρί καὶ ὅλων τῶν
χωρῶν πέραν τοῦ Σηκουάνα ; Ἀνώτερος ἀρχηγὸς τῶν Ἀρμανιάν,
τοὺς ὁποῖους τώρα ὀνομάζουν διαδοχικούς ;

—Διάβολο ! Ἄν ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σὰς μοῦ μι-
λοῦσε μὲ παρόμοια γλῶσσα θὰ ἔλεγα : Νὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ
μὲ ζῆλευσε καὶ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ξεφορτωθῶ... Ὅλα πηγαίνα-
με λοιπόν νὰ ἐξηγηθῶμε κάπου μονάχοι μὲ μερικὲς καλὲς σπα-
θιές. Ἀλλ' ἔσας, ἱππῶτα, σὰς ἔξερω γιὰ πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τέτοια
παταὰ αἰσθήματα ποὺ ἔχομε σχεδὸν ὅλοι μας. Καὶ νομίζω, διά-
βολε πὼς μὲ κοροϊδεύετε. Κι' αὐτὸ ὁμως θὰ στοίχιζε ἀκριβὰ ἂν
τὸ ἔκανε ὁποιοσδήποτε ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ σὰς.

Μὲ μεγάλη συγκίνηση καὶ σοβαρότητα ποὺ ἦσαν τόσο ἀντίθε-
τα μὲ τοὺς ἀπότομους τρόπους του συνέχισε :

—Σὲ σὰς ὁμως λέω τὸ ἐξῆς. Γιατί μὲ ἐπιλήττετε ; Ἐπειδὴ
θέλησα νὰ κάνω περιουσία ; Μὰ τί διάβολο δὲν μοιάζω μὲ σὰς,
μὲ τὸν τέλειο τύπο τοῦ ἱππότη τοῦ παλαιοῦ ἡρωικοῦ καιροῦ, ποὺ
θυσιάζονταν γιὰ νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίες στοὺς ἀδυνάτους καὶ πε-
ριφρονώντας κάθε ἀμοιβὴ νὰ μὲν μὲ τὴν εὐχαρίστηση πὼς ἔκα-
νε τὸ καθῆκόν του. Ὅχι, αὐτὸ δὲν τὸ κάνει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀ-
πὸ σὰς ποὺ ἤλθατε στὸν κόσμο ἕναν αἰῶνα ἀργότερα ἀπ' ὅτι ἔ-
πρεπε. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα εἰμαι καὶ θὰ μείνω ἕνας τυχοδιώκτης.
Ἦλθα ἀπὸ τὰ βᾶθθ τῆς Βρετανίας τῆς πατρίδας μου μὲ μεγά-
λα κοφτερά δόντια, μὲ ἀδειανὴ κοιλιά καὶ ἀδειανὸ πορτοφόλι.
Καὶ ἂν ἀρχίσω νὰ γερῶ καὶ τὴν μιὰ καὶ τὸ ἄλλο, μοῦ μένουν
πάντα τὰ κοφτερά μου δόντια τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εὐχαριστιώμηναι.
Ἀλλὰ νὰ ξέρετε πὼς Στρατηγός, διοικητὴς, ἀρχηγός, ὑπουργός,
δουξ ἢ πρίγκιψ ὅσο ψηλά κι' ἂν πρόκειται ν' ἀνέβω ἀκόμη, γιὰ
σὰς θὰ μείνω πάντα ὁ Τάνεγκυ ποὺ κάποτε εἶχε τὴν τιμὴ νὰ
εἶναι σύντροφός σας στὴν μάχην ἐναντίον τῶν Βουργῶνων.

Ὁ ἱππότης τοῦ πῆρε τὸ χεῖρ καὶ τοῦ τὸ ἐσφίξε.

—Τὸ ξέρω, εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος. Καὶ σοῦ ζητῶ συγγνώμη,
φίλε μου. Ἀστεϊεύθηκα ὀχρημα.

—Μάλιστα ! Μάλιστα ! εἶπε ἐνθουσιασμένος ὁ Τάνεγκυ.
Ἐλεγα κι' ἐγὼ ! Τί διάβολο, μήπως μ' ἄλλαξαν τὸν Πασ-
σαβάν μου ;

Ὁ Πασσαβάν ἔκανε νόημα στὸν Μπρανκαγιὸν ποὺ μὲ πρό-
σωπο ποὺ ἀστράφτε ἀπὸ χαρὰ κατέβηκε τρέχοντας τὴν σκάλα.
Ἐπὶ τῆς ἐκείνης τὴν παρουσίᾳ τοῦ Τάνεγκυ στὸν Ταλαζάρ.

Ὁ βαρὺνός Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ... Μπορεῖτε νὰ μιλάτε τε-
λείως ἐλεύθερα μπροστά του, φίλε μου ; Εἶναι ἐτοιμὸς νὰ μὲ

βοηθήση στην δουλειά για την οποία σ' έμεινε κι' ο άκο-
λουθός μου ;... 'Ο λοχαγός Τάνεγκυ ντ'ε Σατέλ. 'Ενας άπ' τούς
παιδιά που βρισκόμουν στο Ικρίωμα σχεδόν. Σ'αυ διηγήθηκα αυτήν την
παριπέτεια ;

—'Η γενναιότης και τ'ό θάρρος του έξοχάτου Τάνεγκυ
ντ'ε Σατέλ, μου είναι πολύ γνωστά πράγματα, έκανε ο Ταλαξός υ
ποκλινομένος με χάρη. 'Εν τούτοις βλέπω ότι υπερβαίνουν κάθε
φαντασία.

—Γιατί αυτό, νεαρό μου ; 'Εκανε κολακευμένος ο Τάνεγ-
κυ ντ'ε Σατέλ.

—Γιατί πρέπει να είναι κανείς πολύ θαρραλέος και τολμη-
ρός για να πηγαίνει μέρα μεσημέρι σε μιά πόλη έχθρική στην ό-
ποιαν μάλιστα τόν έχουν επικηρύξει.

—'Αγαπητέ μου ! είπε ευχριστιμένος ο Τάνεγκυ, έχετε υ
φος που μου άρέσει πολύ. 'Αφού είσθε φίλος του Ιππότη είσθε
και δικός μου άπ' αυτήν την στιγμή.

Και στρεφόμενος πρὸς τὸν Πασσαβάν

—'Ιππότη δεν έχω παρά μιά ώρα καιρό. Μ'επιμένουν στίς
ἐννιά για μιά πολύ ενδιαφέρουσα υπόθεση. Φαντασθήτε ότι πρό-
κειται νὰ πάρω χρήματα.

—Καλά. Νά τώρα μπαίνει κι' ο μπάρισμα Τριμπώ.

—'Ο Τριμπώ, πού ο Μπρανκαγιόν πῆγε νὰ ζητήσει ἔμπαινε
πράγματι τὴ στιγμή ἐκείνη σὶδ δωμάτιο. Εἶχε ὕψος μισογελα-
σίου βρισκόταν ἀντίκρου σὶδν ἱππότη ἀπὸ τότε πού ἐκείνος κρυβό-
ταν σὶδ ξενοδοχεῖο του. 'Ο Πασσαβάν τὸ κατὸλάβαινε πολὺ κα-
λά, ἀλλὰ ἔκανε πὼς δὲν προσέχει.

—Μπάρισμα Τριμπώ, είπε ἡσυχά, νὰ μὰς σερβίρετε πολὺ γρή-
γορα ἕνα γεῦμα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ περίφημα πού μόνον ἐσεῖς ξέρετε
νὰ φτιάχνετε.

—Καὶ μὴν παραλείψετε νὰ φέρετε καὶ λίγη ἀντζούγια
για τὸν ὁποῖον εἶναι φημισμένο τὸ ξενοδοχεῖο σας, πρόσθεσε ὁ
Τάνεγκυ.

—'Ω, ἄρχοντα, συγχωρεστὲ με, δὲν εἶχα τὴν τιμὴν νὰ σὰς
δῶ ἑνωρίτερα.

—Μὰ τί ἔχεις λοιπόν, χριστιανέ μου καὶ κάνεις ἐτσι ; Νομί-
ζει κανεὶς πὼς σοῦ ἔκλεψαν τὴν περιουσία σου. Γιατί αὐτὸ τὸ
κλαψιάρικο ὕψος ;

—Εἶναι ἀπὸ τὴν χαρὰ
μου, ἀφέντη ! μουρούρισε
ὁ Τριμπώ, μὲ ἀπειρη χαρὰ,
βλέποντας νὰ τιμᾷ ἕνα τόσο
ὕψηλὸ πρόσωπο, σὰν ἑσὰς
το φτωχὸ μου μαγαζί.

—Μπᾶ ! Δὲν βαρύνει, εἶ-
πε ἀδιάφορος ὁ Τά-
νεγκυ.

—'Ο Πασσαβάν σήκωσε
τούς ὤμους καὶ πλησιάζ-
οντας τὸν Τριμπώ καὶ
κυττάζοντάς τον κατὰματα
τοῦ εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ἡσυχὸ
ὕψος.

—Τριμπώ, σὲ συμβου-
λεύω νὰ κάνης ὅσο μπορείς
πύ γρήγορα, γιατί ὁ στρα-
τηγὸς δὲν θὰ τιμῇ πύ
πολὺ ἀπὸ μιά ὥρα τὴν τα-
βέρνα σου.

Στὸ χονδρὸ πρόσωπο
τοῦ Τριμπώ ἀπλώθηκε
ἕνα χαμόγελο εὐχαριστή-
σεως.

—Πᾶω ἀμέσως, εἶπε
κι' ἔσπευσε νὰ φύγῃ.

—Περίμενε, τοῦ εἶπε
σὶδν ἴδιο τόνο ὁ Πασσαβάν.
'Ὅσον ἀφορᾷ ἔμένα θὰ μὲ
ἐμπνήσης αὐριο στίς τέσ-
σερες τὸ πρωῒ, γιατί φεύ-
γω γιά ταξίδι. Τώρα πῆ-
γαινε.

—Πετῶ, κύριε ! φώ-
ναξε ὁ Τριμπώ πού ἔφυγε
ἀστραποβολώντ'απὸ χαρὰ.

—Μὰ τί ἔχει ὁ ξενο-
δόχος μὰς, ρώτησε μὲ
ἀπορία ὁ Τάνεγκυ ντ'ε

Σατέλ.

—'Απ' τὴν ἡμέρα πού κρύβομαι σὶτὶ του εἶπε ὁ Πασσαβάν,
ὁ ἀνόητος αὐτὸς νομίζει πὼς οἱ Βουργῶνοι θὰ καταστρέψουν τὸ
ξενοδοχεῖο του καὶ κείνον τὸν ἴδιο ἀν κατὰ τὴν μάθουν πὼς μέ-
νω ἐδῶ.

—Καὶ πράγματι ἀν τὸ ἤξεραν πὼς μένετε ἐδῶ...

—Καλά ! ἀλλὰ νομίζουν πὼς πέθαναν... Λοιπόν...

—'Ασφαλισμένος τώρα πιά πὼς οἱ ἐνοικοὶ πού τὸν ἀνηνοχοῦ-
σαν θάφηναν, ὁ Τριμπώ τούς σερβίρισε ἐξαιρετικὰ καὶ οἱ τρεῖς
φίλοι μὰς κατεβρόχθιζαν τὴν ἐξαιρετικὰ φαγητὰ του.

—'Ο Μπρανκαγιόν ἦταν τρυφὰ τῆς ὑπηρεσίας. 'Ετρωγε σὶδ
τραπέζι τῶν κυρίων του. Δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα τότε ἡ συνήθεια νὰ
στελνοῦν τούς ὑπηρετὲς νὰ τρῶνε σὶτὴν κουζίνα. 'Ο ὑπηρετὴς ἀπο-
τελοῦσε μέλος τῆς οἰκογενείας. 'Απόδειξις εἶναι πὼς δὲν ἔλεγαν
σὲ πιά οἰκογένεια ὑπηρετοῦσαν, ἀλλὰ πὼς εἶναι «μέλος τῆς οἰκο-
γενείας» τοῦ τάδε ἡ τοῦ δεινα ἄρχοντος.

—Δὲν μπορείτε νὰ φαντασθῆτε, ἱππότη, πόσο μ' εὐχαρίστησε
ἡ σκέψις πὼς θὰ ἐρχόσαστε μαζί μὰς. Καθὼς βλέπετε δὲν ἀνέ-
θεσα σὲ κανένα νὰ κανονίσῃ αὐτὴ τὴν δουλειά. 'Ηρθα μόνος
μου νὰ σὰς δῶ καὶ νὰ σὰς πῶ. Θέσατε τούς δροῦς σας μόνος φί-
λε μου. 'Ὅποιοιδήποτε κι' ἀν εἶναι θὰ ὑπογράψω ἐν λευκῷ ἐν ὁ-
νόματι τοῦ ἄρχοντός μου τοῦ διαδόχου.

—'Αλλά, ἀγαπητέ μου, φίλε ποιὸς σὰς εἶπε πὼς ἐπιθυμῶ νὰ
μῶ σὶτὴν ὑπηρεσία τοῦ διαδόχου.

—'Αλλά, ἔκανε μ' ἀπορία ὁ Τάνεγκυ.

—Μπρανκαγιόν, ἔκανε σοβαρὸς ὁ Πασσαβάν, τί εἶπες ζῶν
σὶδν ἐξοχώτατο ;

—'Εγώ ;... Μὰ τὴν ἀλήθεια... διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπραν-
καγιόν.

—'Επιτρέπατέ μου, διέκοψε ὁ Τάνεγκυ. 'Ο ἀκόλουθός σας
ἤρθε καὶ μού ζήτησε μιά ταυτότητα γιά σὰς. Φαντάστηκα πὼς
θέλατε ναρθῆτε μαζί μὰς. Βλέπω ὅμως ὅτι γελᾶσθηκα.

—Μάλιστα, δήλωσε σταθερὰ ὁ Πασσαβάν.

—'Ο Τάνεγκυ ἄρχισε νὰ βρίζῃ γιά τὸ λάθος του μ' ὅλα τὰ ἐ-
πίθετα σὰ ὅποια τὸ ὄνομα τοῦ διαβόλου εἶχε τὸν πρωτεύον-
τα ρόλο.

—Τέλος πάντων εἶπε στεναζόντας ἀφού δὲν ὑπάρχει τρόπος
νὰ σὰς πείσω, ἄς μὴ μιλάμε πλέον γι' αὐτὸ. Πέστε μου μόνον τί
μὲ θέλετε.

—'Αλλά, ἔκανε ὁ Πασ-
σαβάν ἐνῶ συγχρόνως σερ-
βίριζε μ' ἕνα πελώριο
κομμάτι χοιρινὸ τὸν φιλο-
ξενούμενό του, ὁ ἀκόλου-
θός μου θὰ σὰς εἶπε. Θέλω
μιά διαταγή, μὲ τὴν ὁποί-
αν θὰ μού ἐπιτρέψετε νὰ
κυκλοφορῶ ἐλεύθερα σὶδ
κτῆματα τοῦ διαδόχου.

—'Ο Τάνεγκυ ἔψαξε
τὸν σάκκο του, ἔβγαλε μιά
περγαμηνή καὶ τὴν ἔδωσε
σὶδν Πασσαβάν λέγον-
τας :

—Πάρτετε αὐτὸ πού
θέλετε.

—'Ο Πασσαβάν τὴν διά-
βασε προσεκτικὰ καὶ τὴν
ἔβαλε σὶδ στήθός του.

—Μάλιστα, εἶπε ἀπλᾶ,
ἐν τάξει !

—'Ο Τάνεγκυ περίμενε
λίγο, ἀλλὰ μὴ βλέποντας
νὰ τοῦ δύνῃ καμμιά ἐξή-
γηση εἶπε :

—Μὰ τὴν ἀλήθεια,
δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω
πὼς γιά προσωπική σας
ἐξυπηρέτηση μού ζητήσατε
τὸ χαρτί αὐτό.

—'Οχι, εἶπε χαμογε-
λαστὰ ὁ Πασσαβάν, εἶ-
ναι γιά ἐξυπηρέτηση τοῦ
διαδόχου.

—'Αφού εἶναι ἐτσι,
εἶπε σοβαρὸς ὁ Τάνεγκυ,
ἐξηγήστε μου τότε τὸν
λόγο πού ἀρνεῖσθε νὰ μπι-
τε σὶτὴν ὑπηρεσία τοῦ δια-

δόχου, ἐνῶ... μόνος σας ζητεῖτε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσετε.

—'Αλλά δὲν μπαίνει σὶτὴν ὑπηρεσία του, εἶπε ὁ Πασσαβάν.
Δὲν ξέρω καὶ τὸ παδί αὐτὸ καὶ δὲν θέλω οὔτε νὰ τὸ δῶ ἐφ' ὅσον
τουλάχιστον δὲν ἔχει... τὴν ἀνάγκη μου. 'Ο βαρὼνος Ταλαξός κι'
ἐγώ θὰ ἐπιχειρήσωμε κάτι. Θὰ βαστάξῃ ἀρκετὸ καιρὸ. Δὲν θέλω
με ὅμως νὰ δεθῶμε πουθενά ἀπὸ πρὶν, ἀφού ἐννοεῖται ἔχομε ἄλ-
λο πρᾶγμα νὰ τελειώσωμε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Δὲν θέλωμε νὰ μὰς
ἐνοχλήσῃ ἡ νὰ μὰς ἐμποδίσῃ τὰ σχέδιά μὰς ἕνας δεσμός μὲ τὸν
πρίγκηπα.

—Φαίνεται, εἶπε δύσθυμα ὁ Τάνεγκυ, πὼς κάποιος κίνδυνος
ἀπειλεῖ τὸν ἀφέντη μου. Δὲν θὰ ἦταν ἀπλούστερο καὶ φρονιμότε-
ρο νὰ μού τὸν πῆτε ;

—Πολὺ σωστὸ αὐτὸ πού λέτε, λοχαγέ, εἶπε ὁ Πασσαβάν. 'Αλ-
λὰ δυστυχῶς δὲν γνωρίζω ἀκόμα τίποτε ἄλλο ἀπ' ὅ,τι σὰς ἔ-
χω πῆ.

—'Εστω, ἀπήντησε ὁ Τάνεγκυ θὰ μείνωμε σὰ σκοτεινά,
ἀφού δὲν ξέρετε τίποτε. Δὲν σὰς εἶμαι ὅμως λιγώτερο εὐνῶμων
ἀφού μὲ προειδοποιήσατε. 'Εν τούτοις σὰς ξέρω πολὺ καλά, ἀγα-
πητέ μου φίλε καὶ καταλαβαίνω πὼς ὁ κίνδυνος εἶναι ἄμεσος γιά
ν' ὑποφασίσετε ἐσεῖς ἐτσι. 'Επομένως δὲν βρισκω ἄσκοπο νὰ πάρω
ὠρισμένους προφυλάξεις.

—Θὰ σὰς τὸ συνιστοῦσα, εἶπε γρήγορα ὁ Πασσαβάν. Νὰ ἐ-
παγρυπνήτε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευθῇ τίποτε. 'Ο
διάδοχος ἀκόμα περισσότερο. Πρὸ πάντων κανεὶς νὰ μὴν μάθῃ
τί κάνω ἐγώ. Εἶμαι προσωπικός σας φίλος καὶ θὰ πῆτε πὼς ἤρ-
θα νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὴ ἐξήγησις γιά ὅλους,
ἀκόμη καὶ γιά τὸν διάδοχο. Καὶ πάλι ποιὸς ξέρει ; Μπορεῖ νὰ
πάω καὶ σὶδ Μελέν. 'Ισως νὰ γνωρίσω τὴν παρουσία μου καὶ σὶδν
διάδοχο ἀκόμα.

—Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ, εἶπε εὐχαριστημένος ὁ Τάνεγκυ. Καὶ
θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴν γνώμη μου, ἱππότη ;

—Σὰς ἀκούω.

—'Απ' τὴν στιγμή πού θὰ εἰσθε ἐκεῖ θὰ εἶμαι ἡσυχος. 'Ο
Γιάννης τῆς Βουργῶνης θὰ εἶναι προσεκτικός... Γιατί ξέρω πὼς
ἀπ' αὐτὸν προέρχεται ὁ κίνδυνος.

—Φυσικά.

—Καὶ τώρα θὰ ἦμουν ἀδιάκριτος ἀν σὰς ρωτοῦσα γιατί
θέλετε νὰ ὑπερασπισθῆτε τὸν διάδοχο, γιά τὸν ὁποῖον, ἐν τού-
τοις, δὲν ἔχετε ἐξαιρετικὴ συμ-
πάθεια ; Καθὼς τουλάχιστον
νομίζω ἐγώ.

—Γιά δὺς λόγους, ἐξη-
γήσε ὁ Πασσαβάν. Πρῶτον
γιατί πράτοντος ἐτσι δίνω
ἕνα γερὸ κύημα—ἀν φουσι-
κὰ ἐπιτύχῃ—σὶδ Γιάννη τῆς
Βουργῶνης.

—Πέστε καλλιτέρα, ἕνα
θανάσιμο κύημα. Γιατί,
διάβόλε, ξέρομαι ποιὸς εἶναι
οἱ βλέψεις του ! Κατόπιν ;

—Κατόπιν γιατί ὁ διάδο-
χος εἶναι γιὸς τοῦ Καρόλου
τοῦ VI καὶ ὁ Κάρολος ὁ VI
εἶναι...

—'Ο βασιλεὺς, τὸν διέ-
κοψε ὁ Τάνεγκυ.

—'Οχι ! εἶπε ψυχρὰ ὁ
Πασσαβάν, ὁ Κίρλος ὁ VI
δὲν εἶναι γιά μένα ὁ βα-
σιλεὺς.

—'Αλλά τί λοιπὸν εἶναι ;
εἶπε ἐκπληκτός ὁ Τάνεγκυ.

—'Ο βασιλεὺς δὲν εἶναι γιά
σὰς βασιλεὺς. Τί εἶναι λοιπὸν
παρακαλῶ ;

—Εἶναι, ἐξηγήσε σιγά
ὁ Πασσαβάν, εἶναι ὁ ἄνθρω-
πος πού μ' ἀνοίξε τις πόρτες
τῆς Χουίντελόν, ἦταν ὁ φίλος,
σχεδὸν ὁ πατέρας, τῆς Ρο-
ζελίς.

—'Εμεινε ἀκίνητος, ὄνειρο-
πόλος, ἐνῶ ὁ Τάνεγκυ, day-
κόνοντας τὸ πελώριο μουστά-
κι του, σκεπτόταν :

—Διάβόλε, αὐτὸς ὁ ἄν-
θρωπος δὲν ἔ' ἄλλᾳ ἰσχύϊ...
Πάντα ἔχει κάτι ἐξωφρενικὸς

ιδέες πού σ' ἀφήνουν σαστισμένον.

—Εἶναι ὥρα νὰ φεύγω, ἱππότη, εἶπε κατόπιν. 'Ελπίζω νὰ σὰς
ξαναδῶ σύντομα.

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς περιστάσεις. 'Εν πάσει πε-
ριπτώσει νὰ εἰσθε ἡσυχος. Θὰ σὰς γνωρίσω τὸ μέρος πού θὰ
βρισκόμαστε.

—'Ιππότη, εἶπε ὁ Τάνεγκυ μὲ συγκίνηση, μού σώσατε ἄλλοτε
τὴν ζωή. Σήμερα ἀν ἐπιτύχετε καὶ πρέπει νὰ ἐπιτύχετε, θὰ σώσετε
τὴν περιουσία μου. Δένωσας λέω υπερβολές. Μόνον σὰς ἐπαναλαμβάνω
πὼς μπορεῖτε νὰ ὑπολογίσετε σὶδν Τάνεγκυ κι' ἔως τὸν θάνατο
ἀκόμα. Μὴν τὸ ξεχάσετε ποτὲ αὐτό.

—Μπᾶ, ἔκανε ἀδιάφορα ὁ Πασσαβάν. Δὲν μού χρωστᾶτε τί-
ποτε, λοχαγέ μου. Μόνον γιά τὸν ἑαυτὸ μου ἐργάζομαι. Τότε φεύ-
γετε γιά τὸ Μελέν ;

—Αὐριο τὸ πρωῒ μόλις ἀνοίξουν οἱ πύλες.

—'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει γιατί δὲν δέχεσθε τὴν φιλοξε-
νία μου ;

—Σὰς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. 'Αλλὰ ἔχω νὰ
κάνω τόσα πράγματα. Μὴν ξεχνᾶτε, ἱππότη, πὼς εἶμαι ἀρχηγὸς
κόμματος... καὶ δὲν ἀνίχω σὶδν ἑαυτὸ μου. Γι' αὐτὸ διερωτῶμαι
ἀν μεταξὺ τῶν δύο μὰς δὲν εἰσθε σεις ὁ γνωστικός κι' ἐγώ ὁ
τρελλός.

—'Ο Πασσαβάν χαμογέλασε καὶ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

—'Ο Τάνεγκυ ἔσφιξε τὰ χέρια τῶν δύο ἀνδρῶν κι' ἔφυγε μὲ
μεγάλα βήματα.

Χωρὶς ἄλλες προφυλάξεις ἀπ' τὸ νὰ σηκώσῃ τὸ γιακά τοῦ
μανδύα του βγήκε σὶτὴν δὸδ Σαῖν Μαρτέν, πέρασε μὲ ἐξαιρετικὴ
ἀναιδεια μπροστὰ ἀπ' τὰ ἀνάκτορα καὶ πῆγε καὶ κτίπησε τὴν πόρ-
τα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κ. Μερσερό.

—'Η Σιμόνη, ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως εἶχε ἀπὸ πρὶν σχετικὲς ὁ-
δηγίτες τὸν ὠδήγησε ἀμέσως σὶδν κύριό της.

—Πρᾶγμα περιεργό. 'Ο ἔμπορος πού στάθηκε μπροστὰ σὶτὴν
'Ιζαμπὴ καθὼς καὶ σὶδ Γιάννη τῆς Βουργῶνης σὰν ἴσος πρὸς
ἴσον, πῆρε τώρα μιά στάση ταπεινὴ μπροστὰ σὶδν ὀρχηγὸ τῶν
Διαδοχικῶν. Τσακίσθηκε γιά νὰ τοῦ προσφέρει ἕνα κάθισμα.

—Πὼς ἐξοχώτατε, ἤρθατε ὁ ἴδιος !. Τι ἀπερισκεψία !

—Τί διάβολο, ἔκανε ἀδιάφορος ὁ Τάνεγκυ. Τὸ ποσὸν πού
πρόκειται νὰ πάρω εἶναι ἀρκετὰ στοργυλὸ γιά νὰ διακινδυνεύσω

καὶ τὸν ἑαυτὸ μου ἀκόμα.

Τράβηξε μερικὰ χαρτιά
ἀπ' τὸν σάκκο του τὸ ἔβαλε
μπροστὰ σὶδν ἔμπορο.

—'Ιδού οἱ τίτλοι, εἶπε πού
ζητήσατε. Κυττάξτε τους πα-
ρακαλῶ ἀν εἶναι ὅπως τοῦς θέ-
λετε.

—'Ο Μερσερό πῆρε, ἕνα—
ἕνα τὰ χαρτιά, τὰ ἐξήτησε
προσεκτικὰ κι' ὕστερα τάβα-
λε σὶτὴν ἄκρη.

—'Ὅλα εἶναι ἐν τάξει.
Δὲν μένει παρά νὰ σὰς μετρή-
σω τὸ ποσόν.

Κάθισε σὶδν γραφεῖό του,
πῆρε μιά πέννα καὶ τὸν ρώ-
τησε :

—Σὲ ποιά πόλη θέλετε
νὰ πάρετε τίς πεντάσιες
χιλιᾶδες λίρες πού ὁ διάδοχος
μού ἔκανε τὴν τιμὴν νὰ δανει-
σθῇ ἀπὸ μένα ;

—Στὸ Μελέν, ἀν εἶναι δυ-
νατόν.

—Εἶναι δυνατόν, βεβαίωσε
ὁ ἔμπορος.

—'Αρχισε νὰ γράφῃ μερικὲς
γραμμές. Τίς ὑπέγραψε, ἔβαλε
μιά σφραγίδα σὶτὴν περγαμηνή,
τὴν ξαναδιάβασε προσεκτικὰ
καὶ τέλος τὴν ἔδωσε σὶδν Τά-
νεγκυ λέγοντας :

—'Εναντι τῆς περγαμη-
νῆς αὐτῆς καὶ ἐπ' ὀνόματι καὶ
σὶτὴν διεύθυνση πού θὰ γρά-
ψετε ἐπᾶνω θὰ σὰς μετρήσουν
τὸ συμφωνηθὲν ποσόν.

—'Ο Τάνεγκυ πῆρε τὸ χαρ-
τί καὶ τούρριξε μιά ματιὰ ἀ-
νήσυχη, γεμάτη ὅμως θαυμασμό.

—Ποιός διάβολος να τόλεγε μουρμούρισε, πώς αυτό το πα-
λγόχαρτο αντιπροσωπεύει πεντακόσιες χιλιάδες λίρες...

Και άπευθυνόμενος στον Μερσερό που γελούσε λίγο περι-
φρονητικά, ρώτησε:

—Δοιπόν κύριε, αν χάσω την περιγραφή αυτή, χάνω και τις
πεντακόσιες χιλιάδες λίρες που αντιπροσωπεύει;

—Αναμφιβόλως.

—Κι' εκείνος που θα την εύρη, οποιοσδήποτε κι' αν είναι,
αν την παρουσιάσει σ' εκείνον που άπευθύνεται θα εισπράξει τό-
ποσόν;

—Ασφαλώς, αφού το γράμμα δεν δρίζει κανένα όνομα.

—Διάβολε! ξέρετε πώς αυτό είναι άνησυχητικό;

—Γιατί; άπόρησε ό έμπορος. Έάν θα έχετε τό άτύχημα να
χάσετε την έπιστολή, δεν έχετε παρά να με είδοποιήσετε και εγώ
θα είδοποιήσω να μην γίνει ή πληρωμή.

—Ναι, άπήντησε ό Τάνεγκυ, άλλ' έως ότου σās είδοποιήσω
και σείς είδοποιήσετε να μην πληρωθώ, εκείνος που θα την είψη
θα έχη όλο τόν καιρό να την εισπράξει άνέτως. Τέλος πάντων, θα
τά καταφέρω να μην τη χάσω.

Φύλαξε στο πορτοφόλι του τό είδος αυτό της συναλλαγματι-
κής και περίμενε.

Ό κ. Μερσερό έβγαλε από ένα συρτάρι τέσσερα ύπεροχα δια-
μάντια και τού τα έδωσε.

—Ίδού και τό επί πλέον, είπε.

Ό Τάνεγκυ αφού κύτταξε για λίγες στιγμές με θαυμασμό
τις πολύτιμες εκείνες πέτρες τις έβριξε μ' έναν άναστεναγμό στο
βάθος τού σάκκου του και σηκώθηκε.

Βγήκε συνοδευόμενος άπ' τόν κ. Μερσερό, που τόν άφήκε μό-
νο όταν πέρασε τό κατώφλι τού παλατιού. Ύστερα ξεναγύρισε
τρέιβοντας ευχαριστημένος τά χέρια του σάν άνθρωπος που έκλεισε
μιά καλή δουλειά.

Μόλις έφθασε στο σπίτι του προχώρησε σέ μιά μικρή αλλη
όπου περίμενε ένα άμαξάκι ζευγμένο με δύο γερά μουλάρια. Παλί
του στεκόταν δυό ύπηρέτες. Ό Μερσερό τούς έκανε ένα νεύμα κι'
άκολουθούμενος άπ' αυτούς μπήκε σέ ένα σατύλο και άποθήκη
συγχρόνως, όπου ήσαν στίβατοι άρκετοί σάκκοι.

Οί δυό ύπηρέτες τούς μετέφεραν στ' άμάξι και τοποθέτησε
από πάνω τους, ώστε ό σκεπάζωνται, άρκετά δέματα σαουτί.

Κατά τό μεσημέρι ό έμπορος έπιβλέποντας τούς δυό ύπηρέτες
που ώδηγούσαν τό άμάξι, πήρε τό δρόμο για τό μεγάλο τών
Βουργώνων.

* * *

Ό Τάνεγκυ βγαίνοντας άπ' τού Μερσερό προχώρησε
πρός τη Σιτέ κι' άπ' εκεί προς την πόλη χωρίς καμιά περιπέ-
τεια. Έφθασε στην όδον Σαιντ' Αντουάν και μπήκε σ' ένα σπίτι με
όμορφη πρόσοψη που βρισκόταν άπέναντι άπ' τό κωδωνοστάσιο
της Αγίας Αικατερίνης, δυό βήματα άπ' την όδον Σαιντ Πώλ.
Σέ μιά νέα και όμορφη καμριέρα που τόν ύπεδέχθηκε, είπε
μιά λέξη μόνο:

—Μελέν.

Η όμορφη κοπέλλα τόν ώδήγησε σ' ένα δωμάτιο έπιπλωμέ-
νο με έξαιρετική κομψότητα που φανέρωνε την ύπαρξη ενός λε-
πτού γυναικείου γούστου.

Την ίδια στιγμή μιά γυναίκα μπήκε. Ήταν ή κ. ντε Ζιάκ την
όποian ξανασυναντήσαμε στην αρχή της ιστορίας μας.

Μετά τούς τυπικούς χαιρετισμούς και τά κομπλιμέντα ό Τά-
νεγκυ είπε:

—Κυρία, ό άπεσταλμένος που μου κάνατε την τιμήν να μου
στείλετε μου μετεβίβασε τά ευγενικά σας αισθήματα και την ά-
φοσίωση σας προς τόν διάδοχο. Μου είπε επίσης πώς είσαθε δια-
τεθειμένη να μās βοηθήσετε. Άληθεύει αυτό, κυρία; Ό άπε-
στολμένος σας δεν διέστρεψε τά λόγια σας;

Με μιά έξαιρετική σοφιστική που ήταν τόσο αντίθετη με
τό έλαφρό ύφος που είχε συνήθως ή κ. ντε Ζιάκ, άπήντησε:

—Ό άπεσταλμένος μου δεν διέστρεψε τίποτε κύριε. Σās έ-
παναλαμβάνω εκείνο που σās είπε: «έκ μέρους μου» Παρά τούς
στενούς δεσμούς που με συνδέουν με τόν δούκα της Βουργώνης
δεν έχασα ποτέ πώς κατάγομαι άπ' την Γαλλία κι' όχι άπ' την
Βουργώνη. Έπομένως είναι καθήκόν μου να είμαι άφοσιωμένη
στον φυσικό μου άρχοντα που είναι ό διάδοχος. Προσφέρω
λοιπόν, να με χρησιμοποιήσετε όπως καταλαβαίνετε για μιά έν-
τιμη συνεννόηση μεταξύ τών δυό πλευρών. Τό ζήτημα είναι νά
μά'ω αν και σείς είσαθε σύμφωνως γι' αυτή την συνεννόηση την
όποian τόσο ποθεί ό λαός.

—Βεβαίως, κυρία, είπε αινιγματωδώς ό Τάνεγκυ. Και ή ά-
πόδειξις είναι πώς θεωρώντας πολύτιμη την προσφορά σας είδο-
ποίησα άμέσως τόν μεγαλειότατο. Ό διάδοχος κυρία, είναι άν-
θρωπος πολύ ειρηνικός. Προικισμένος με σπάνια εύφυία, παρά

την νεαρή ήλικία του, κατάλαβε πολύ καλά τί όφελος μπορεί να
έχη από την άφοσίωση ενός προσώπου σάν εσάς, τό όποιον έχει
τόση έπιρροή στον δούκα της Βουργώνης, άφού μάλιστα εί-
ναι καί...

Ό καλός Τάνεγκυ σταμάτησε, σαστισμένος κι' άναποφάσι-
στος γι' αυτό που θά έλεγε:

Ήρεκα όμως, χωρίς να ταραχθώ καθόλου και με μεγάλη ψυ-
χραιμία και αξιοπρέπεια, ή κυρία ντε Ζιάκ συνεπλήρωσε την
φράση του:

—Άφού, μάλιστα, είναι ή έρωμένη του. Μπορείτε να τό πή-
τε χωρίς να φοβηθήτε πώς θα με προσβάλλετε, άφού υπό τόν τί-
τλον αυτόν πρόκειται να συνεργασθώ μαζί σας.

—Είναι ευχάριστο πράγμα να μιλά κανείς με μιά τόσο εύγε-
νή, τόσο ειλικρινή και τόσο έξυπνη γυναίκα. Σās έπαναλαμβάνω
λοιπόν, κυρία, πώς ό μεγαλειότατος κατάλαβε τόσο καλά ώστε με
επεφόρτισε να σās μεταβιβάσω την ευαρέσκειά του και να σās
παροχαλέσω να δεχθώτε ως δείγμα της φιλίας και της ευγνωμο-
σύνης του αυτά τά διαμάντια.

Λέγοντας τις λέξεις εκείνες ό Τάνεγκυ έβγαλε τά τέσσερα
πετράδια που ό κ. Μερσερό τού είχε δώσει.

Χωρίς να τό δείξει ή κ. ντε Ζιάκ τό έξέτιμωσε με μιά μόνο
ματιά και μιά λάμψις χαρής πέρασε άπ' τό όμορφα μάτια της.

Έν τούτοις έμεινε άτάραχη.

—Νά πείτε στον μεγαλειότατο, άπήντησε σοβαρά ότι είμαι βα-
θεία συγχινημένη για την ευαρέσκεια που μου έκφράζει. Πέστε
του, επίσης, πώς είμαι και θα μείνω πάντοτε ή πιστή και τα-
πεινή του ύπηκοος. Άλλά, έσοχώτατε ντε Σατέλ, προτού σās πώ
αν δέχομαι ή άρνούνται τό βασιλικό αυτό δώρο που μου προσφέ-
ρετε, όφείλω να σās πώ τό έξής: Μπορώ και δέχομαι με την έ-
πιρροή που έχω στον δούκα να δημιουργήσω μιά συνάντηση μετα-
ξύ αυτού και τού δούκα. Σ' αυτό μόνο περιορίζεται ή βοήθεια
που σās προσφέρω. Ό δούξ είναι έραστής μου. Μπορεί να μ' έγ-
καταλείψει, όπως έγκατέλειψε τόσες πρίν από μένα. Μπορεί να φύ-
γω και μόνη μου. Άλλά θέλω να ξέρετε πώς ποτέ δεν θα δεχθώ
να προδώσω τά μυστικά τού ανθρώπου που αγάπησα.

—Ό! κυρία, είπε υποκλινόμενος ό Τάνεγκυ. Ποιός μιλά
για προδοσίες και για ποιους μās φαντάζεσθε. Αυτό που ζητάμε
είναι να φέρετε σέ έπαφή τόν δούκα με τόν διάδοχο. Δεν θέλω
με τίποτε άλλο από σās. Τά άλλα άφορούν έμάς. Δεν θέλουμε να
σās έκβιάσουμε. Κι' αν άκόμη οί όροι που θα θέσουμε στον δού-
κα σās φανούν μειωτικοί γι' αυτόν, είσαθε έλευθέρα άκόμη και να
τόν συμβουλευόσαστε να τούς άποκρούση. Ό διάδοχος δεν θα θυμώσει
γι' αυτό. Πιστέψατέ με. Νομίζω λοιπόν, πώς μπορείτε να δε-
χθώτε χωρίς δισταγμούς, ότι σās προσφέρω με όλη μας την
καρδιά.

—Έστω, συγκατένευσε ή κυρία ντε Ζιάκ με ύφος άυτοκρα-
τειρας.

Πήρε τά πολύτιμα πετράδια, έβριξε γύρω της μιά ματιά και
ύστερα τά έβαλε σ' ένα έπιπλο.

—Έτσι λοιπόν, κυρία, ξαναείπε ό Τάνεγκυ, από σήμερα θα
κάνετε ό,τι μπορείτε για να φέρετε σ' έπαφή τόν δούκα με τόν
διάδοχο.

—Σās τό υπόσχομαι, κύριε. Και μόλις βρω στην κατάλλη-
λη στιγμή τόν δούκα για να τού μιλήσω θα σās είδοποιήσω
άμέσως.

—Εύχομαι, κυρία, να γίνει αυτό, όσο τό δυνατόν γρηγο-
ρώτερα. Και να είσαθε βεβαία πώς εκπληρώντας αυτή την ά-
ποστολή, θα έξυπηρετήσετε συγχρόνως και τούς δυό πρίγκηπας.

Ό Τάνεγκυ σηκώθηκε. Η κ. ντε Ζιάκ έκανε τό ίδιο και άνή-
συχ στενάεινε.

—Τρέμω μην τύχη και σās άναγνωρίσουν, κύριε. Τούς ξέρετε
είναι άνάλητοι. Άν μάθουν πώς ήρθαμε σέ συνεννόηση—πρίν
τελειώση ή υπόθεσις αυτή κατά τρόπον πλεονεκτικόν για τόν δού-
κα—ποτέ δεν θα μπορούω να τόν πείσω πώς τά αισθήματά μου
είναι άθωα. Η δυσαρέσκειά του για τόν ντε Ζιάκ και για μένα
θα ήτον μεγάλη. Θα είμαστε ευτυχείς αν κατορθώσουμε να σώσω-
με τά κεφάλια μας.

Μιλώντας κύτταζε πλάγια τόν Τάνεγκυ που χωρίς έκπληξη
σκεπτόταν:

—Τό έλεγα πώς είναι άδύνατον να μ' άφήση να φύγω χωρίς
να μου άποσπάση την μεγάλη υπόσχεση.

—Κυρία, άπήντησε σταθερά, την ήμέρα που θα διωχθώτε από
τόν δούκα, έλάτε σέ μās. Σās διαβεβαιώ πώς θα είσαθε τόσο εύ-
πρόσδεκτη, ώστε ή τωρινή σας κατάστασις θα σās φανή γελοία
έν συγκρίσει μ' εκείνην που σās άναμένει κοντά στον διάδοχο. Μή
λησμονήτε πώς ή θέσις της κυρίας της τιμής της Μαρίας ντε
Άνζού, της νεαρής συζύγου τού διαδόχου είναι προωρισμένη για
σας από τώρα.

(Ακολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο Έκτωρ Ποτο-
νιέ είχε λύσει
τό πρόβλημα της
ζωής αν και ήταν έ-
νας άπλός καλλιτέχνης.

Ζούσε με άνεση και εύτυχισμένος σ' έ-
να κομψό διαμέρισμα στα πρόθυρα της
Μονμάρτρης, στην κορυφή τού λόφου της
όποιας είχε τό άτελιέ του. Ήταν λοιπόν,
ευχαριστημένος από την τύχη του, γιατί
άκριβοπολούσε και τά μετριώτερα έρ-
γα του.

Στό άτελιέ του φυσικά περνούσε τις
περισσότερες και καλλίτερες ώρες του. Κοντά
ντιβάνι είχε ένα κινέζικο τροπέζακι όπου πάντα βρι-
σκόταν ένα μπουκάλι ποτό—περιμένοντας, κανένας δι-
ψυσμένος συνάδελφος κι' ένα κουτί με πούρα—όχι με-
γάλα έννοείται—συμπλήρωνε την εύθυμία τών επί-
σκετών.

Ό Έκτωρ είχε και μιά παράξενη συνήθεια, να
ρίχνη κάθε μέρο κάμποσα νομίσματα μισού φράγκου
μέσα σ' ένα καπάκι από θαλασσινά όστρακο. Ήταν
μιά ιδιοτροπία που μόνον οί καλλιτέχναι συνηθίζουν,
για να διευκολύνουν ένα συνάδελφό τους ή ένα μον-
τέλο πεινασμένο, που έχοντας άνάγκη δεν είχε παρά
να άπλώση τό χέρι του στο τασάκι, και να έπισκε-
φθώ κάποια γειτονική ταβέρνα.

Μ' αυτή τη ζωή του και με τέτοια αισθήματα, ό
Έκτωρ είχε πολλούς φίλους και μπορούσε να θεω-
ρηται πραγματικά εύτυχισμένος αν ή γυναίκα του—
γιατί ήταν παντρεμένος—δεν τόν πίκραινε καθημε-
ρινώς με την τρομερή ζήλεια της. Τι περιεργο πράγ-
μα αυτό τό πάθος. Η φτωχούλα αυτή γυναίκα ήταν
τόσο πολύ ζηλιάρη, όλο λιγώτερο την άπατούσε ό
άνδρας της. Και για να είμαστε δίκαιοι, πρέπει να
όμολογήσουμε πώς δεν την άπατούσε σχεδόν κα-
θόλου.

Και όμως, ή κυρία Ποτονιέ έξεστράτευε κατά τού
καλλιτεχνικού ασύλου ξαφνικά. Κριτικάριζε τά γυ-
ναικεία πορτοφόλια, έσοχίσε της άκαδημαϊκές φωτο-
γραφίες, που ό καλλιτέχνης ώνόμαζε «τά δοκίμια
του» έσκαβε τις χαραμάδες τών φωτεινών και τού ντι-
βανιού για να μαζέψη φουρκέτες. Πάντοτε πετούσε
άπειλές διαζυγίου και έλεγε ότι θα προτιμούσε ό
άνδρας της να γινόταν υπάλληλος έμπορικού γραφείου
άφού είχε τόσες καλές σκέψεις.

Έν τούτοις ή κυρία Ποτονιέ έμεινε πάντα τό θυ-
μα τών υποψιών της και μ' όλα τά μαρτύρια που
τραβούσε ό καλλιτέχνης έξ αίτιας της την έλυπάνη. Μα καθώς
ξέρετε; ή εύσπλαγχνία πάντα άμοίβεται με την άγνωμοσύνη!

Ένα πρωί ό Έκτωρ περίμενε κοντά στη θερμάστρα του την
μαρζέλ Λουλού, τού Καζινώ—ντε Παρί, μιά μικρούλα νευρική,
άλλά στοργικη, που πολύ χρησίμευε ως μοντέλο σ' ένα άγαλμα-
τάκι. Η άφωνη νύμφη.

Αυτή τη φορά ή μικρούλα κατέφθασε πολύ άργά, μ' ένα μουτρω
τσολακωμένο.

—Νά με συγχωρήσετε, κύριε, που άργησα, είπε με μιά φωνή
καθαρή σάν τό προσώπακι της. Ήταν άδύνατον να έλθω γρη-
γορώτερα, γιατί είχαμε γενική πρόβα της νέας έπιθεωρήσεως τού
Καζινώ. Μου είναι άδύνατον να ποζάρω σήμερα. Δεν μπορώ να
σταθώ στα πόδια μου. Νυστάζω! Ω! πώς νυστάζω!...

Κοί ή φτωχούλα χαμογυρόθηκε άφελέστατα.

—Δεν πειράζει είπε ό Έκτωρ. Βλέπεις, μικρούλα μου, σκάλα;
'Ανέβα. Θά βρής μιά κάμαρα— τό δωμάτιό μου ένα κρεβάτι—τό
κρεβάτι μου— όπου ποτέ δεν κοιμούνται και σεντόνια καθα-
ρά. Πλάγισε. Κοιμήσου λιγάκι. Άμα έξουρασθής κατεβαίνεις
να ποζάρης λίγο. Έν τώ μεταξύ θά ζωγραφίσω άνθη.

Η Λουλού, άλλο που δεν ήθελε. Μουρμουρίζοντας ένα χαρι-
τωμένο «ευχαριστώ», έβγαλε τόν μενρέ της στο τρίποδο τού ζωγρά-
φου, τό παλτό της δεν πρόλαβε να τό κρεμάση γιατί γλύστρησε
άπ' τούς ώμους και σάν ύπνοβάτης ανέβηκε τά σκαλιά.

Ό Έκτωρ μόλις έμεινε μονάχος του άναψε την πίπα του και
άρχισε να σχεδιάζη κάτι τριαντάφυλλα που έμοιαζαν με γαρύφα-
λα. Άλλά έπειδή τά γαρύφαλλα του έμοιαζαν με τριαντάφυλλα
τό όλον δεν έκανε τίποτε. Ήσαν άνθη και όρατα, μάλιστα.

Κατά τις ένδεκα άρχισαν οί έπισκέψεις τών φίλων. Ήλθε ό

ΓΙΑ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

Άργησα για-
τί είχαμε πρό-
βα.

ΥΠΟ Α. ΡΕΝΕ

Μαθάρ έπειτα ό
Βαμπιέλλο, ύστερα
ό Σβορόβσκι, ό Δω-
ρενς και τέλος ό

Παιρνασύ. Τά είπαν και μόλις κύπησε τό πα-
λτό ρολόι δώδεκα, όλοι θυμήθηκαν πώς ήσαν ώ-
ρα να πάνε για τό όρεκτικό τους.

Ό Έκτωρ έβγαλε την μπλούζα του, σκούπισε
τά πινέλα του, έπλυνε τά χέρια του και έφυγε με
τούς φίλους του. Βγαίνοντας έκλειδωσε την πόρ-
τα, ξεχνώντας πώς άφηνε στο έπάνω πάτωμα μιά
μικρούλα γδυμένη και πλαγιασμένη στο κρεβ-
βάτι του.

Πράγματι δέ έπάνω στο καθαρό αυτό κρεβ-
βάτι, ή Λουλού ξαπλωμένη μπρούμυτα, με τά χέ-
ρια σταυρωτά και τις γάμπες τεταωμένες, κοιμό-
τανε βαθειά, αλλά από παλιά συνήθεια, ως μον-
τέλο, είχαν άπαλλαγή κι' άπ' όλα της τά ρούχα
που άπ' τη νύστα της πέταξε έδώ κι' εκεί.

Κατά τις τρεις τό άπόγευμα κάποιος γλύ-
στησε μέσα στο άτελιέ. Ήταν ή αξιοσέβαστη κ.
Ποτονιέ, που έρχόταν, όπως συνήθιζε, να κάνη έ-
πιθεώρηση. Φυσικά είχε άντικειδίδι. Αυτή τη φο-
ρά τό ένστικτό της δεν την γελούσε. Τράβηξε
καί' ευθείαν στο καπελλάκι, της Λουλούς. Λίγο
παρέκει ένα γυναικείο παλτό, της έδειχνε τό δρό-
μο που έπρεπε να πάρη. Η δύστυχη ζηλιάρη ρί-
χτηκε στη σκάλα κι' έφθασε στο δωμάτιο.

Τά πράγματα πήγαιναν καλά. Αυτή τη φορά
είχε άποδείξει. Όλα ήσαν όλοπράγερ. Η Λουλού ήταν βαθειά
κοιμισμένη μόνο που είχε αλλάξει πόζα.

Η άπατημένη σύζυγος τρέμοντας άπ' τό κακό της, σή-
κωσε τό πουκαμισάκι της Λουλούς. Δεν καταδέχτηκε καθό-
λου να ξεπνήση τη συκαμένη αντίληψή της. Είχε πιά άπο-
δείξεις στα χέρια της και έννοούσε να πάρη τό διαζύγιο
αυτή τη φορά.

Ήταν έτοιμη να φύγη για τό δικηγόρο της, όταν άκου-
σε βήματα. Κρύφθηκε πίσω από ένα παραβάν και άκουσε
τόν άνδρα της να μουρμουρίζει:

—Πώς; άφησα ξεκλειδωτή την πόρτα, έχασα πώς τό
μοντέλο είναι έπάνω και κοιμάται! Πρέπει να φύγη τέλος
πάντων για να κλείσω, να πάω σπίτι μου...

—Δεσποινίς! Δεσποινίς! Σās παρακαλώ...

Η Λουλού πετάχθηκε.

—Με συγχωρήτε πολύ, κύριε, φώναξε ντροπισσόμενη. Δεν
φταιώ εγώ. Σās έξηγήσα σέ τί γάλα ήμουν. Δεν μπορούσα
τά πόζάρω... Ήμουν σάν άρρωστη. Εύτυχώς που με
στείλατε να κοιμηθώ Σās εύ...

Έν τώ μεταξύ άδικα έφαχνε να βρής τό πουκαμισάκι της
που έπρεπε άπ' αυτό να άρχισή να ντύνεται. Περίεργο. Πού τόβα-
λε λοιπόν;

Καταστεναχωρημένη, φούσκωνε, ψάχνοντας διαρκώς πότε κάτω
από τό κρεβάτι, πότε πάνω στα τσαλακωμένα σκεπάσματα.

Η κυρία Ποτονιέ, σύγχισμένη για τη δύσκολη θέση της θα
προτιμούσε ασφαλώς να ήταν ένοχος ό άνδρας της για να μπο-
ρούσε να βγύη άπ' την κρυψώνα της, να τούς βρΐση και τούς δυό,
παρά που βρισκόταν σ' αυτή την δύσκολη θέση με τό πουκαμισά-
κι της κοπέλλας στο χέρι.

—Άργητε, δεσποινίς, ή γυναίκα μου με περιμένει.

Η Λουλού πήγαινε να σκάση. Πώς να ντυθώ, πώς να φύγη
χωρίς τό πουκαμισάκι της;

Η κυρία Ποτονιέ πήρε μόνον άπόφαση. Έπωφελήθηκε μιάς
στιγμής, που τό μοντέλο είχε ριχτή μπρούμυτα στο κρεβάτι
για να ψάξη προς τό μέρος τού τοίχου, άπλωσε τό χέρι της και
κρέμασε τό περιζήτητο αντικείμενο στο πόμολο τού κρεβατιού.

—Στραβαμάρα μου, φώναξε ή Λουλού, όταν τό είδε έπ'
τέλ υς.

Ντύθηκε άμέσως κι' έφυγε γρήγορα με την υπόσχεση να ποζά-
ρη έξάπαντος αύριο, ενώ ό Έκτωρ φαινόταν έτοιμος κι' αυτός
να φύγη όταν είδε έξαφνα τη γυναικούλα του, να κατεβαίνει
σάν φάντασμα τις σκάλες.

—Έκτωρ, είπε μόλις κατέβηκε, στο καταπληκτικό άντρα της.

(Συνέχεια εις την σελίδα 514)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΟΙΡΑΙΟ

Μ' ένα άοριστο ειρωνικό χαμόγελο ο Γκόστα έβλεπε τη γυναίκα του, ή οποία άφοϋ έβριζε ένα βλέμμα στο πρωινό ταχυδρομείο, τοποθέτησε τα γράμματα τó ένα επάνω στο άλλο προσηποιομένη ότι δεν είχε προσέξει τó μεγάλο γαλάζιο φάκελλο.

Όταν ή Γκρέτα σήκωσε τά μάτια της είδε τόν άνδρα της βυθισμένον στέ διάβασμα της έφημερίδας του. Άνέτεινεσε μ' άνακούφιση, ήτιε τόν καφέ της βιαστικά και βγήκε με κάποια πρόφαση απ' τó δωμάτιο. Ο Γκόστα κύταξε απ' τó παράθυρό τήν μικρή λίμνη πού άπλωνόταν μπρός απ' τή βίλλα του...

Το βαπόρι με τó όποιο πήγινε κάθεμερα στήν πόλη θά έφθανε έπειτα από ένα τέταρτο. Είχε λοιπόν τόν καιρό νά σκεφθί για τά περάματα πού είχε άρχίσει σέ μία έπικίνδυνη στιγμή.

Σηκώθηκε, πλησίασε με προφύλαξη τήν πόρτα τού δωματίου της γυναίκας του και κόλλησε τó μάτι στήν κλειδαρότρυπα.

Η Γκρέτα όρθια μπροστά στέ παράθυρο, διάβαζε τó γράμμα με τó γαλάζιο φάκελλο. Με τó στόμα της μισάνοιχτο και τά μαλλιά άνακατωμένα έμοιαζε μ' ένα κορίτσι πού διαβάσει με δίψα ένα ενδιαφέρον διήγημα.

Ο Γκόστα άφησε τó παρατηρητήριό του, πήρε τó καπέλλο του, βγήκε απ' τó σπίτι και διευθύνθηκε πρός τή μικρή άποβάθρα. Στο δρόμο ξαναθυμήθηκε πώς τού είχε έλθει ή ιδέα τού πειράματος.

Είχε άντιληφθί ότι δσάκις ή γυναίκα του έβλεπε τó νεαρό καθηγητή Ντεκίστ, άλλαζε τελείως έκφραση, κατελαμβάνετο από μία ζωηρότητα, τά μάτια της έλαμπαν κι' έπειτα βυθιζόταν σέ σκέψεις.

Η Γκρέτα ήταν 30 έτών κι' είχε τρία παιδιά.

Απ' έδώ και 10 χρόνια οι διασκεδάσεις της ήταν περιορισμένες. Είχε άφοσιωθί τελείως στέ σπíti της και στήν οίκογένειά της. Τώρα φαινόταν καθαρά ότι κινδύνευε νά χάση τήν πνευματική της ισορροπία. Τήν τραβούσε ή σαγηνευτική λάμψη της περιπέτειας και τήν άπεμάκρινε από τó σωστό δρόμο, ένα δρόμο λίγο μονότονο ίσως, αλλά χωρίς παγίδες και βάρσθρα.

Στή δύσκολη αυτή στιγμή ή Γκρέτα έσπευε νά εύρη στέ πρόσωπο τού σύζυγου της έναν προσάτι, ένα σύντροφο ό όποιος θ' άγωνισθί για νά τήν βοηθήση νά συνέλθι. Όταν μία γυναίκα περνά κάποια περίοδο άδυναμίας όφείλει νά βρίζεται δίπλα της κάποιος πού τήν άπατά για νά της δόση ό,τι περιμένει ίσως από άλλους.

Ο Γκόστα ένήργησε με κάθε προφύλαξη ξέροντας ότι ή Γκρέτα δεν ήταν πολυ εύπιστη. Αγόρασε κομψά έπιστολόχαρτα και έγραψε στή γυναίκα του ένα γράμμα—με τή γραφομηχανή για νά μήν προδοθί—εις τó όποιον κάποιος Χιάλμαρ Έγκε, πρόσωπο φανταστικό φυσικά, της έλεγε ότι τήν είχε συναντήσει έπανειλημμένως, ότι τήν είχε θαυμάσει βαθειά και ότι περίμενε με άγωνία μία ένθαρρυντική λέξη της, για νά της έκφράση καθαρότερα κι' από κοντά τήν άφοσίωσή του. Ήπειτα από μία έβδομάδα έφθασε ή άπάντησής της Γκρέτας. Ήταν έλαφρά ειρωνική, άλλ' άφηνε κάποιαν έλπίδα στενοτέρας γνωριμίας. Τό πρωί αυτό είχε φθάσει τó δεύτερο γράμμα τού Έγκε με τόν συνηθισμένο γαλάζιο φάκελλο. Ο Γκόστα τó είχε γερήσει από φράσεις παθητικές κι' ό έως ζωγραφίζεταν σέ κάθε του γράμμα, τόσο φλογερός ώστε δεν ήταν δυνατόν νά μήν συγκινήθι ή Γκρέτα.

Όταν έπειτα μού έξωμολογήθηκε τó αίσθημά του ήταν πιά ίσο με τó δικό μου. Έξαφνα, ή άλληλογραφία μας σταμάτησε. Θέλησα τότε νά μάθω ποιός ήταν αυτός ό Χιάλμαρ Έγκε, νά τόν ίδω προσωπικώς...

—Καί... τί έκανες; ρώτησε ό Γκόστα, σφίγγοντας τά χέρια του για νά συγκρατήσθι τó τρεμουλίσμα τους.

—Δεν μού είχε δώσει ποτέ τήν διεύθυνσή του, αλλά τήν βοήκα στέν οδηγό... Υπήρχαν εκεί δύο Χιάλμαρ Έγκε. Ο πρώτος ήταν μανάβης, ό δεύτερος ζωγράφος. Δεν ήταν δυνατόν νάναι άλλος από τόν καλλιτέχνη αυτόν, γιατί κοντά στέ άλλα πρόσεξα ότι τó ατελιέ του βρισκόταν κοντά στέ ταχυδρομείο τού όποιου τήν σφραγίδα είχαν πάντα τά γράμματά του. Πήγα λοιπόν νά τόν έπισκεφθώ. Στην άρχή προσπάθησε ν' άρνηθί τά πάντα, από ντροπή ίσως. Όταν όμως τού έδειξε τά γράμματά του, άναγκάστηκε νά παραδεχθί ότι με άγαπούσε πράγματι από πολύν καιρό.

—Τί θράσος!... Τί παληανθρωπιά!... φώναξε ό Γκόστα κτυπώντας με δύναμη τó χέρι επάνω στέ τραπέζι πού βρισκόταν δίπλα του.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

ΥΠΟ ΠΑΤΡ. ΚΟΛΙΝΤΖ

ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Όταν έγραψε τó τρίτο γράμμα τού Έγκε, δεν ή-δρμητικές τόν άνδρα της Γκρέτας ό όποιος άντι νά τήν περιβάλλει με περιποιήσεις, ενδιαφερόταν μονάχα για τόν έαυτό του. Καί πρόσθετε ότι έπρεπε πιά τó πράγματα ν' άλλαξουν όριστικά, ότι έπρεπε ν' άποκτήσθι ή άγαπημένη του τήν εύτυχία πού έδιναι ούτο.

Νόμιζε ότι ή Γκρέτα δεν θά τού άπαντούσε έπειδή είχε λάβει τó θάρρος νά της ζητήσθι νά κάνουν μαζί τήν Κυριακή έναν έ-ξοχικό περίπτο. Έν τούτοις τήν τετάρτη ήμέρα έπηρε από τó πόστ-ρεστάν τήν άπάντησιν.

Μίλις διάβασε τίς πρώτες γραμμές άρχισε νά τρέμει. Η Γκρέτα έδινε ένα ραντεβού στέν άγνωστο θαυμαστή της. Τού έγραφε ότι είχε πεισθί πιά για τόν έρωτά του γιατί έφ' όσον ήξερε νά διαβεί τóσο καλά μέσ' στήν ψυχή της κι' ά άμεσα στίς φράσεις τών έπιστολών της, ήταν άνθρωπος πού τήν άγαπούσε πραγματικά και πού άξίζει τήν άγάπη της...

Στέ τέλος τού γράμματος τόν ρωτούσε γιατί δεν της είχε δώσει ποτέ τήν πραγματική του διεύθυνση. Καί υπέγραφε για πρώ-νη φορά, ή «Γκρέτα σου».

Πέρασε μία έβδομάδα. Ήνα βράδυ ή Γκρέτα έλεε ξαφνικά στέ σύζυγό της:

—Έχω νά σου μιλήσω, Γκόστα.

Έκτεινος τήν έκύνταξε τρομαγμένος. Άλλά βλέποντας τήν ήρεμία τού πρόσωπου της καθισούχας κάπως και ψιθύρισε:

—Σέ άκούω...

Η Γκρέτα κάθισε άπέναντί του παίζον-τας μ' ηχανικά με ένα χαρτοκοπτήρα.

—Είναι κάτι πολύ σοβαρό, Γκόστα, τού είπε. Γνώρισα έναν άνθρωπο. Όνομάζεται Χιάλμαρ Έγκε. Είναι ένας τύπος πού θάρε-σε και σέ σένα.

—Ετσι έ; Καί πώς τόν γνώρισες; ρώ-τησε ό Γκόστα μ' ένα έλαφρό χαμόγελο.

—Ω, είναι μία μακρά ιστορία. Με είχε ιδι ή και με είχε συμπάθει, χωρίς νά τó ξέρω. Έπ' τέλους, μού έγραψε και τέλευ-ταίως, δόσαμε ένα ραντεβού.

—Ενα ραντεβού; φώναξε ό Γκόστα, κά-νοντας τόν θυμωμένο.

—Ναί... και άνταλλάξαμε τήν ύπόσχεση νά παντρευτούμε.

Ο Γκόστα πήδησε όρθιος, σάν νά τόν είχε κινήσει ένα έλατήριο.

—Με ποιόν άντάλλαξε, Γκρέτα τήν ύπό-σχεση ρυτή; τραύλισε. Δέν... καταλαβαίνω.

—Ήταν λάθος μου ίσως, πού δεν σου είπα τίποτε ως σήμερα, αλλά ποτέ δεν θά με καταλάβαινες... Ο ά άνθρωπος εκείνος μού έ-γραψε. Έγώ τού άπάντησα με φράσεις είλι-κρινίας και πόνου. Όταν έπειτα μού έξωμολογήθηκε τó αίσθημά του ήταν πιά ίσο με τó δικό μου. Έξαφνα, ή άλληλογραφία μας σταμάτησε. Θέλησα τότε νά μάθω ποιός ήταν αυτός ό Χιάλμαρ Έγκε, νά τόν ίδω προσωπικώς...

—Καί... τί έκανες; ρώτησε ό Γκόστα, σφίγγοντας τά χέρια του για νά συγκρατήσθι τó τρεμουλίσμα τους.

—Δεν μού είχε δώσει ποτέ τήν διεύθυνσή του, αλλά τήν βοή-κα στέν οδηγό... Υπήρχαν εκεί δύο Χιάλμαρ Έγκε. Ο πρώτος ήταν μανάβης, ό δεύτερος ζωγράφος. Δεν ήταν δυνατόν νάναι άλλος από τόν καλλιτέχνη αυτόν, γιατί κοντά στέ άλλα πρόσεξα ότι τó ατελιέ του βρισκόταν κοντά στέ ταχυδρομείο τού όποιου τήν σφραγίδα είχαν πάντα τά γράμματά του. Πήγα λοιπόν νά τόν έπισκεφθώ. Στην άρχή προσπάθησε ν' άρνηθί τά πάντα, από ντροπή ίσως. Όταν όμως τού έδειξε τά γράμματά του, άναγκά-στηκε νά παραδεχθί ότι με άγαπούσε πράγματι από πολύν καιρό.

—Τί θράσος!... Τί παληανθρωπιά!... φώναξε ό Γκόστα κτυπών-τας με δύναμη τó χέρι επάνω στέ τραπέζι πού βρισκόταν δίπλα του.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της είχε στερήσει τó αναγκαίστερο—τρυφερότητα, τήν συνεχή άφοσίωση, τó θερμό ενδιαφέρον.

Τήν επομένη ό Γκόστα έλαβε τήν άπάντησιν στέ πόστ-ρεστάν. Η Γκρέτα έδειχνε ακόμη κάποια έπιφύλαξη. Έν τούτοις άπό λόγια της με τήν πικρία πού εξέφραζαν άφησαν κατάπληκτο τόν άνδρα της.

Βαθειά ταραγμένος απ' τήν άποκάλυψη αυτή τήν όποιαν δεν περίμενε ό Γκόστα αίσθάνθηκε τόν έαυτό του σκεδόν ένοχο. Τού είχε φανή πάντοτε ότι προσέφερε στή γυναίκα του ό,τι έπιθυμούσε. Τώρα όμως καταλάβαινε ότι της

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ο Νορμάν Κόουζερ σκούπισε με το μαντήλι του το υγρό από ιδρώτα μέτωπό του ρίχνοντας στον σπουδαίο του επισκέπτη συμπαθητικές ματιές.

— Σας ευχαριστώ, είπε εκείνος, κυτάζοντας με προσοχή τα γύρω αντικείμενα και δεχόμενος με μια κίνηση της κεφαλής το κάθισμα που ο άλλος του προσέφερε. Βλέπω, κ. Κόουζερ, πως εργάζεστε έντελώς μόνος. Πριν προσλάβω στην υπηρεσία μου το πρόσωπο που θα μου χρησιμεύσει ως ιδιαίτερος γραμματέας, επιθυμώ να ιδώ ο ίδιος το περιβάλλον στο οποίο ζή και να μάθω τις συνήθειές του και την νοοτροπία του, αν είναι δυνατόν.

Εκ νέου το βλέμμα του επισκέπτη ηρέμισε το δωμάτιο μέσα στο οποίο ο Κόουζερ περνούσε τις περισσότερες ώρες του.

— Έλαβα προ δύο ημερών την απάντησή σας στην ειδοποίηση που έκανα, συνέχισε, και η απάντησή αυτή μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Ελπίζω πως έχετε όλα τα προσόντα για τη θέση που θα σας δώσω. Εμείς, ξέρετε, οι συγγραφείς, είμαστε περιεργοί τύποι. Έχουμε ιδιοτροπίες και μανιές. Μια απ' τις δικές μου λοιπόν, είναι να ξετάζω το άτομον με το οποίο πρόκειται να συνεργασθώ, στην ιδιωτική του ζωή. Ένα γραφείο σαν αυτό, είναι μια αποκαλύψις για ένα έμπειρο μάτι. Η έκλογή των πραγμάτων και ο τρόπος με τον οποίον είναι τοποθετημένα, είναι η ψυχή του ανθρώπου που μιλεί μέσα απ' αυτά τα αντικείμενα. Επιθυμώ ο γραμματέας μου και στενογράφος μου συγχρόνως, να μην είναι μόνον καλός στη δουλειά του, αλλά να είναι επίσης και λεπτός άνθρωπος, ευγενική ψυχή. Θέλω να βρίσκωμαι σε απόλυτη αρμονία με τον άνθρωπο αυτόν, που θα μάθω τις μυστιές μου σκέψεις και μέρος απ' την ψυχή μου! Έλαβα περίπου 50 γράμματα, απαντήσεις στην ειδοποίησή μου! Έκανα. Τρία μόνον τράβηξαν την προσοχή μου. Έπεσε κέφθην και τους δύο άλλους επιστολογράφους μου. Όσο για σάς, ήλθα εδώ στο διαμέρισμά σας, για να σας γνωρίσω καλλίτερα.

— Μεγάλη μου τιμή, κύριε, ψιθύρισε αξιοπρεπώς ο Κόουζερ.

Ο άλλος σκούπισε τα γυαλιά του μ' ένα μεταξωτό μαντήλι και εξηκολούθησε:

— Σας παρακαλώ... Σας είπα πως είναι αυτό η ιδιοτροπία μου. Δεν μ' αρέσει να κρίνω τους ανθρώπους απ' την εμφάνισή μόνον. Εάν είχατε έλθει στο γραφείο μου, δεν θα μπορούσα να σας κρίνω όπως τώρα, γιατί το παρουσιαστικό μιλεί λιγότερο απ' το περιβάλλον. Όταν η συνάντησής προ πάντων είναι για πρώτη φορά. Νομίζω πως η μέθοδός μου είναι καλή. Και μια και είμαι εδώ θα είχατε την καλωσύνη να γράψετε καθ' ύπαγόρευσίν μου ένα μικρό σημείωμα, εις τρόπον ώστε να μπορέσω να καταλάβω την ικανότητά σας. Απ' το γράμμα σας κατάλαβα πως είσθε ήδη προσανατολισμένος σ' αυτό το είδος της δουλειάς, δεν είναι έτσι; Υπήρξατε ποτέ γραμματέας κανενός συγγραφέως;

Ο Κόουζερ με καθαρή φωνή απήντησε:

— Μάλιστα, κύριε. Ήμουν γραμματέας του κ. Γκραχάμ Σπλί-βουρι. Υπαγόρευε εξαιρετικά γρήγορα και τον προφταίνα εν τούτοις, χωρίς να στενογραφώ, αλλά με συνήθη γραφήν, ώστε να μπορέσει ο ίδιος να τα διαβάσει. Και ο χαρακτήρ μου ήταν πολύ εδωδάνγνωτος... Ήταν...

Ο επισκέπτης τον διέκοψε με μια κίνηση.

— Σας έννοω, σάς έννοω, τού είπε. Αν και η προσφορά του μισθοῦ που κάνω είναι αρκετά μεγάλη, είμαι διατεθειμένος να την αυξήσω ακόμη, αν ο άνθρωπος που θα προσλάβω με ευχαριστήσει. Πάρτε τώρα ένα φύλλο χαρτί.

Ο Κόουζερ έσπενε να υπακούσει. Η ειδοποίησις έλεγε 800 λίρες το χρόνο. Δεν ήταν μικρό πράγμα.

Γρήγορα πήρε μια κόλλα χαρτί.

— Είστε έτοιμος; ρώτησε ο συγγραφέας, ανάβοντας ένα τσιγάρο και στέλλοντας προς το ταβάνι μικρές τολύπες καπνού.

Ο Κόουζερ κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

— Καλά, πάρτε την πέννα σας και γράψτε τα ακόλουθα. Γρήγορα! Σας προειδοποιώ!

Ο Κόουζερ μ' ένα γρήγορο κίνηση έπιασε τον κονδυλοφόρο του.

— Πριν αρχίσετε, είπε ο άλλος, σάς λέγω εν συντόμω την σκηνη. Πρόκειται για κάποιον έντελως κατεστραμμένον άνθρωπο, που πήρε την απόφαση να τινάξει τα μυαλά του. Θα γράψετε μια παράγραφο του διαλόγου, στο πρώτο πρόσωπο, σάς παρακαλώ. Στην πραγματικότητα μέσα στο μυθιστόρημα απευθύνεται προς

τους αναγνώστας, οι οποίοι δεν θα μάθουν το λόγο της τραγικής παρα μετά την αυτοκτονία.

— Δεν θα βάλω στίγματα, είπε ο Κόουζερ με ύφος ανθρώπου συνθησισμένου σ' αυτή τη δουλειά.

Ο συγγραφέας χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι.

— Μάλιστα, είπε. Μετά μου δείχνετε το γραπτό σας, γιατί έχω την συνήθεια να κάνω μόνος μου τις διορθώσεις. Έτοιμος;

Ο Κόουζερ ένευσε πάλι καταφατικά.

Γρήγορα-γρήγορα ο συγγραφέας υπαγόρευσε:

«Σε λίγα λεπτά όλα θα έχουν τελειώσει. Μια πίεσις στη σκανδάλη και θα βρω επί τέλους την ανάπαυση. Έκανα ο,τι μπορούσα, αγωνίσθηκα μέχρι τέλους, αλλά δεν μπορώ πια να υποφέρω. Το σκάνδαλο θα γνωσθή σε λίγο. Η ύπαρξίς μου θα είναι δύσκολη στην κοινωνία. Δεν μπορώ πια να εκδικηθώ. Ήλπιζα πως θα μπορούσα να τα καταφέρω, πως θα μπορούσα να ξεχάσω, αλλά τα γεγονότα είναι δυνατότερα από μένα. Λέω «άντις» στη ζωή χωρίς να λυπάμαι, αν κι' αφήνω σ' αυτήν ο,τι μου είναι αγαπητό. Αλλά είναι για μένα ανυπόφορη. Η Νέμεσις κι' εγώ υπήρξαμε άθλιοι. Αφού λοιπόν δεν έγινε τίποτε γνωστόν ακόμη, ο κόσμος θα με κλάψι ίσως. Αυτή τη νύχτα το πάν θα άχη τελειώσει. Μια σφαίρα! Είναι ο μόνος μου λυτρωτής».

Ο συγγραφέας σταμάτησε απότομα.

— Τα γράψατε όλα; ρώτησε σύντομα. Μήπως καθυστερήσατε;

Ο Κόουζερ έβαλε τον κονδυλοφόρο του επάνω στο γραφείο κι' ένα χαμόγελο ευχαριστήσεως ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

Με μια άρχη κίνηση έτεινε στον συνομιλητή του την κόλλα, ύγρη ακόμα. Ο συγγραφέας χαμογέλασε κι' αυτός με τη σειρά του ξαναδιαβάζοντας τις φράσεις, ακριβείς και καθαρογραμμένες.

— Είναι υπέροχο... έκανε στεγνώνοντας με προσοχή το μελάνι και ξαναδιαβάζοντας το ακόμα μια φορά. Δεν υπάρχει κανένα λάθος.

Έβαλε το χαρτί στα γόνατά του και άμέσως το χαμόγελο έσβυσε. Με μια απότομη κίνηση πλησίασε τον Κόουζερ με το περιστροφικό στο χέρι.

Ο Κόουζερ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνή τρόμου βλεπόντας την σκληρή έκφραση που είχε το βλέμμα του άλλου. Τότε με ήσυχό τόνο και με λόγια στεγνά ο συγγραφέας εξηγήθη:

— Μέσα στο χρηματοκιβώτιο, πίσω σας, υπάρχει μια επιστολή. Δώστέ μου την, άτιμε, έκβιαστή. Το γράμμα αυτό, με το οποίο κρατάτε δεμένο τον Φίλιππο Κονγουάη. Θελήσατε να τον κάνετε να πτωχεύσει από καιρό, φίλε μου. Εμπρός, ας τελειώσω με το γράμμα αυτό θα φύγη σήμερα απ' εδώ μέσα. Και θα έλθω στην τσέπη μου. Σας αφήνω τρία λεπτά να σκεφθήτε.

Το περιστροφικό δεν έτρεψε στο χέρι του επισκέπτη. Ο Κόουζερ έκανε μια κίνηση να ξεφύγει. Υστερα άλλαξε ιδέα, έβαλε τα δύο του χέρια επάνω στο τραπέζι κι' άρχισε να παίξει με τα δάχτυλά του ένα σκοπό.

— Έτσι λοιπόν, είπε, έχω να κάνω μ' ένα έκβιαστή;

— Το γράμμα! είπε εκ νέου ο συγγραφέας.

Και τη φορά αυτή πρόσθεσε σιγά σιγά:

— Ξέρετε; εκείνο το δηθεν γραμμάτιο, με το οποίο έκβιάζετε τον Κονγουάη απ' εδώ και 12 μήνες πως θα διαμαρτυρηθή. Τό θέλω τώρα, άμέσως! Δεν έχετε παρά δυο λεπτά καιρό.

Ο άλλος γέλασε δυνατά.

— Φευγάτε απ' εδώ! είπε. Δεν ξέρω για τί μου μιλείτε. Ποιο γράμμα;

— Έχετε πολύ καλό κάνει τη δουλειά σας, το ξέρω, είπε ο συγγραφέας. Φοβερίσατε και έκβιάσατε τον άνθρωπο για να σας δώσει χρήματα, εκείνος δεν μπόρεσε ποτέ να σας γνωρίσει, γιατί είχατε καταστράψει τα μυαλά του στο σχέδιό σας. Και ο ήλιθιος υπέκυψε! Ήλθα λοιπόν εγώ για να βάλω τα πράγματα στη θέση τους. Σας μένει ακόμα ένα λεπτό για να μου δώσετε πίσω το γράμμα.

Ο Κόουζερ γέλασε ειρωνικά.

— Δεν θα τολμήσετε να πυροβολήσετε, είπε ήρεμος. Δεν φοβάμαι, εγώ έχω ιδιό αλλα κι' άλλα, αγόρι μου! Ξέρεις καλά πως χρεωδύνω τους δολοφόνους. Ίσως έχεις δίκιο κι' εσύ και ο Κονγουάη, αλλά η δικαιοσύνη θα σταματήσει μπροστά στο πτώμα και δεν θα θελήσει να ιδεί τίποτε άλλο!...

Γέλασε ακόμα πιο δυνατά κι' άναψε ένα τσιγάρο.

— Δεν θα ζητήσουν τον δολοφόνο, απήντησε ο άλλος ψυχρά.

Το βλέμμα του ήταν χαλάρωτο.

— Ένα λεπτό, Κόουζερ, είπε τόνίζοντας τη λέξη, αλλιώς θα δολοφονηθώ.

Τα τελευταία αυτά λόγια έλέχθησαν με μεγάλη ψυχραιμία. Το δπλο έμεινε σταθερό στο χέρι που το κρατούσε.

Ο Κόουζερ ανωρόθωθηκε και το πρόσωπό του πήρε μια σκληρή έκφραση.

— Να με δολοφονήσετε; είπε. Τί μου λές εκεί! Δεν μπορέιτε ούτε να κουνήσετε καν!

— Ακούστε, τού είπε ο άλλος. Θα σάς εύρουν νεκρό, έχοντα πλάι σας αυτό το ρεβόλβερ απ' το οποίο θα λείπη μια σφαίρα, φουσκωτάτα καθώς βλέπετε. Όπως έκαναν τόσοι και τόσοι άλλοι πριν από σάς. Και επάνω στο τραπέζι θα υπάρχει αυτό...

Ο συγγραφέας δείξε το χαρτί που είχε επάνω στα γόνατά του.

— Είναι γραμμένο στο πρώτο πρόσωπο, Κόουζερ. Κι' απ' τα ίδια σας τα χέρια. Θυμάστε τί ακριβώς λέει; Θα σάς το ξαναδιαβάσω αν δεν θυμόσαστε. Τραβήχτες απ' αυτό το τραπέζι. Την πλάτη στον τοίχο. Ψηλά τα χέρια! Τώρα θα σάς ξαναδιαβάσω την απολογία σας, το λόγο της αυτοκτονίας μας που τον γράψατε ευχορίστως καθ' υπαγόρευσίν μου.

— Σε λίγα λεπτά όλα θα έχουν τελειώσει. Μια πίεσις στη σκανδάλη και...

Ο συγγραφέας ξαναδιέβασε γρήγορα όλο το γράμμα. Το δάκτυλό του που άγγιζε την σκανδάλη έτάλινε τον Κόουζερ που στεκόταν ακίνητος στον τοίχο.

— Διάβολε! ψιθύρισε τέλος.

— Βλέπετε την πραγματικότητα, ξανσείπε ο άλλος με σκληρή φωνή. Σας έδωσα την πληροφορία αυτή ως τελευταία χάρη. Κανείς δεν με είδε όταν έμπαινα εδώ, κανείς δεν θα με ιδεί όταν θα έβγω. Και να είσαι βέβαιος πως θα φροντίσω να μην αφήσω κανένα μου ίχνος πριν φύγω. Λοιπόν το γράμμα άμέσως ή το θάνατο. 12 δευτερόλεπτα, 12 δευτερόλεπτα πριν φθάσετε στην αυτοκτονία.

— Δεν θα το κάνετε! μουρμούρισε ο Κόουζερ με κλεισμένα μάτια.

— Έβλεπε τώρα κι' ο ίδιος σ' τί παγίδα είχε πέσει. Δεν μπορούσε να άμυνθί. Ο άλλος ήταν δυνατότερός του.

Ένας κρύος ιδρώς τον περιέλουσε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Δεν θα το κάνετε! επανέλαβε.

— Έπτά δευτερόλεπτα, είπε ο άλλος, που κυτοῦσε το ρολόι του.

Ο Κόουζερ ανέπνευσε βαθειά.

Σώπασαν.

— Τέσσερα δευτερόλεπτα, είπε ακόμα ο επισκέπτης.

Το δάκτυλό του έσφιξε τη σκανδάλη.

— Τρία δευτερόλεπτα! Κάνε την προσευχή σου, άθλιε! Δεν κάνω έγκλημα. Όχι... Έκδικούμαι για λογαριασμό εκείνων που τους καταστρέφουν τη ζωή οι τύποι σαν εμένα, Κόουζερ, που δεν αξίζουν παρά ένα μονάχα πράγμα τον θάνατο. Αυτό που κάνω είναι καλό για την ανθρωπότητα.

Ο επισκέπτης άπλωσε το χέρι. Κτύπησε μέσ' στα μάτια τον Κόουζερ.

— Όχι, όχι! Μην τραβήξετε, για το Θεό... Θα σάς δώσω το γράμμα.

Τα μέλη του Κόουζερ έτρεμαν. Ο φόβος τον έκανε να κλαίει με λυγμούς.

— Ένα μόνο και τελευταίο λεπτό. Ούτε δευτερόλεπτο πλέον. Έκανε ο άλλος απότομα.

Ο Κόουζερ διψήδωνθηκε προς το χρηματοκιβώτιο. Με τρεμάμενα χέρια το άνοιξε. Ήρξε άνωμα στα χερτιά κι' έβγαλε ένα φακέλλο τον οποίο άφηνε στο τραπέζι.

Αφήνοντας τον Κόουζερ άκουμπισμένον ακόμη στον τοίχο, ύπὸ την άπειλή του περιστροφικού του, ο επισκέπτης, με το άριστε-

ρά χέρι τράβηξε το χαρτί που έκλεινε ο φακέλλος. Έρριξε μια γρήγορη ματιά στο περιεχόμενό του κι' έκανε μια καταφατική κίνηση. Υστερα, με μια γρήγορη κίνηση τράβαε στην τσέπη του, καθώς και το φύλλο του χαρτιού που είχε γράψει καθ' υπαγόρευσίν του ο Κόουζερ κι' έφυγε χωρίς να πη λέξη.

Ο Κόουζερ έπεσε σ' ένα πολυθρόνα δαγνώνοντας τα χέρια με λύσσα.

Στο πρόσωπο του συγγραφέως ένα έλαφρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε ενώ άφηνε το διαμέρισμα του Κόουζερ. Πήγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του και μόλις μπήκε στο δωμάτιό του άνοιξε ένα συρτάρι, έβγαλε ένα γράμμα κι' άρχισε να το διαβάσει άρχα από την μια άκρη στην άλλη. Στη γωνιά του έκφραστικού του στόματος ζωγραφίστηκε ένα γέλιο ευχαριστήσεως.

«Σε λίγα λεπτά όλα θα έχουν τελειώσει. Μια πίεσις στη σκανδάλη και θα βρω επί τέλους την ανάπαυση. Έκανα ο,τι μπορούσα, αγωνίσθηκα μέχρι τέλους, αλλά δεν μπορώ πια να υποφέρω. Το σκάνδαλο θα γνωσθή σε λίγο. Η ύπαρξίς μου θα είναι δύσκολη στην κοινωνία. Δεν μπορώ πια να εκδικηθώ. Ήλπιζα πως θα μπορούσα να τα καταφέρω, πως θα μπορούσα να ξεχάσω, αλλά τα γεγονότα είναι δυνατότερα από μένα. Λέω «άντις» στη ζωή χωρίς να λυπάμαι, αν κι' αφήνω σ' αυτήν ο,τι μου είναι αγαπητό. Αλλά είναι για μένα ανυπόφορη. Η Νέμεσις κι' εγώ υπήρξαμε άθλιοι. Αφού λοιπόν δεν έγινε τίποτε γνωστόν ακόμη, ο κόσμος θα με κλάψι ίσως. Αυτή τη νύχτα το πάν θα άχη τελειώσει. Μια σφαίρα! Είναι ο μόνος μου λυτρωτής».

Ήταν ακριβώς οι ίδιες λέξεις που είχε υπαγορεύσει στον Κόουζερ.

— Ένας συγγραφέας ζή με ιδέες, ψιθύρισε μόνος του κυτταζοντας ακόμα το γράμμα του άπελπισμένου Φίλιπ Κονγουάη. Λίγες μέρες πριν, υτός ο άπελπισμένος άνθρωπος άποφάσισε ν' αυτοκτονήσει. Το σκάνδαλο θα γινόταν. Οι άπαιτήσεις του Κόουζερ ήσαν άτελείωτες. Κι' αν άκομη ήταν δυνατόν να ικανοποιηθούν αυτές, άργότερα, εκείνος δεν θα υπήρχε πια στη ζωή. Δεν θ' άντεχε. Ο Κονγουάη αφού έγραψε το γράμμα έβγαλε το πιστόλι ύπὸ το συρτάρι του... κι' ύστερα το άφηνε στο τραπέζι.

Ο συγγραφέας έρριξε το γράμμα στη φωτιά. Δεν του χρειαζόταν πια. Το κείμενο του Κόουζερ είχε την ίδια τύχη. Τ' άρπαξαν κι' αυτό οι φλόγες.

— Ένας συγγραφέας ζή με ιδέες, ξανσείπε χαμογελώντας.

Και καθώς τη στιγμή εκείνη κουδούνισε το τηλέφωνο, πήρε το χέρι του το άκουστικό:

— Έμπρός! είπε... Μάλιστα, μάλιστα... Έδώ ο Φίλιπ Κονγουάη, ο ίδιος...

THORNTON LONSDALE

— Σας μένει ένα λεπτό για να μου δώσετε το γράμμα...

αίη αφού έγραψε το γράμμα έβγαλε το πιστόλι ύπὸ το συρτάρι του... κι' ύστερα το άφηνε στο τραπέζι.

Ο συγγραφέας έρριξε το γράμμα στη φωτιά. Δεν του χρειαζόταν πια. Το κείμενο του Κόουζερ είχε την ίδια τύχη. Τ' άρπαξαν κι' αυτό οι φλόγες.

— Ένας συγγραφέας ζή με ιδέες, ξανσείπε χαμογελώντας.

Και καθώς τη στιγμή εκείνη κουδούνισε το τηλέφωνο, πήρε το χέρι του το άκουστικό:

— Έμπρός! είπε... Μάλιστα, μάλιστα... Έδώ ο Φίλιπ Κονγουάη, ο ίδιος...

THORNTON LONSDALE

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Στο τρέκι

Ο οδηγός (δείχνοντας την πινακίδα άπαγορεύεται το καπνίζεσιν). — Κύριε, όπως βλέπετε άπαγορεύεται το κάπνισμα.

Ο επιβάτης (δείχνοντας την πινακίδα «μη όμιλείτε εις τον οδηγόν»). — Και σεις διαβάσατε εδώ τί λέει.

Ο τσαρλατάνος (που πωλεί ψεύτικα δεκάριχα).

— Έμπρός, πόσα δίνετε για ένα δεκάριχο.

Ένας πιστωτικός. — Έννέα δραχμές.

Ο τσαρλατάνος. — Άφρα! Δός μου τις έννέα δραχμές και το δεκάριχο είναι δικό σου.

Ο πιστωτικός. — Όχι, κράτα τις έννέα απ' το δεκάριχο και δός μου ένα φράγκο ρέστα.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Τὸν καιρὸ πού κηρύχθηκε ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ γινόταν ἡ γενική ἐπιστράτευσις, τὸ σύνταγμα μας βρισκόταν στὴν Νάντη. Στὸν λόχου μου ὑπηρετοῦσαν καὶ δύο παιδιά πού ἦσαν στενιοτάτοι φίλοι. Τὸν ἕναν τὸν ἔλεγαν Ὑβ Κλοσμέκ καὶ τὸν ἄλλο Πιέρ Βουάρν. Ἦσαν κι' οἱ δύο ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριό, ἀπ' τὸ Περινὰκ τῆς Βρετανίας κι' εἶχανε μιὰ φιλία μεγάλη, μιὰ ἀφοσίωση παρὰ τὴν ἄλυσαν.

Δὲν χωρίζονταν σχεδὸν ποτέ, ἔβγαζαν ἔξω πάντα μαζί καὶ ἔπαιζαν, ὅποτε μποροῦσαν φυσικά τις ἀδειες τους τὴν ἴδια μέρα. Κι' ὅποτε οἱ ἀνάγκες τῆς στρατιωτικῆς τοῦς ὑπηρεσίας τοῦς ἐπέβαλαν νὰ χωρίζονταν οἱ δύο φίλοι ἔπαιζαν ἕνα ὑφὸς τόσο μελαγχολικὸ καὶ στενοχωρημένο, πού οἱ σύντροφοί τους τὸ βλέπανε, καταλαβαίνανε τὸν λόγο καὶ γελοῦσαν.

Οἱ δύο φίλοι δὲν ἔμοιαζαν ὅμως καθόλου. Ὁ ἕνας ὁ Ὑβ Κλοσμέκ, ἦταν πρώτης τάξεως στρατιώτης. Ἦταν ἔξυπνος, ἐργατικὸς καὶ δραστήριος, τακτικὸς, ἱκανὸς καὶ ἄξιος. Ἀντιθέτως, ὁ ἄλλος ὁ Πιέρ Βουάρν, ἦταν ἀφέλης, ἀμέριμνος καὶ ὀκνηρὸς σπουδαία του. Πολλὲς φορές θὰ τὸν ἔφεραν σὲ δύσκολη θέση τὰ ἐλαττώματά του αὐτὰ καὶ πολλὲς τιμωρίες θάτρωγε ἐξ αἰτίας τους, ἂν δὲν βρισκόταν πάντα κοντὰ του καὶ δὲν τὸν ἐπρόσχε καὶ τὸν βοηθοῦσε ὁ πιστός του φίλος ὁ Ὑβ Κλοσμέκ.

Πάντοτε, ὅτι ὁ φτωχὸς Βουάρν ἔχνοῦσε νὰ κάνει ἡ τάχως καὶ ἔχνοῦσε νὰ τὸ τελειώσῃ ἢ τὸ ἔκανε ἀσχημα, ἐρχόταν ἀμέσως καὶ τὸ διώριθαι ὁ Κλοσμέκ. Κι' εἰς ὅλα πῆγαιναν καλά. Ὁ Κλοσμέκ ἔμπνοῦσε τὸ πρῶτ' τὸν φίλο του

τὸν Βουάρν, ὁ Κλοσμέκ τὸν περιποιότανε, ὁ Κλοσμέκ κύτταζε πάντα μὴν τοῦλειπε τίποτε, μὲ μιὰ ἀφοσίωση καὶ μιὰ στοργὴ ἐντελὴς μητρική. Κάθε φορὰ πού ὁ Βουάρν ἔκανε καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνήθειες τοῦ γκάφες, ὁ Κλοσμέκ τὸν ἐμάλωνε φιλικὰ καὶ τοῦ εἶλεγε:

— Ἀ, καὶ μὲνε Βουάρν, τί θὰ γινῶσουν ἂν δὲν ἦμουν ἐγὼ κοντὰ σου;

Ὅταν κηρύχθηκε ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ φύγαμε γιὰ τὸ μέτωπο, οἱ δύο αὐτοὶ φίλοι δεῖξανε πῶς ὅσο κι' ἂν διαφέρανε στ' ἄλλα, εἶχαν ὅμως κι' οἱ δύο τὸ ἴδιο θάρρος καὶ τὴν ἴδια ἀνδρεία καὶ γενναϊότητα.

Οἱ δύο χαρακτῆρές τους ὅμως δὲν ἄλλαξαν. Ὁ Κλοσμέκ ζωηρὸς καὶ ἀεικίνητος, γρηγορὸς καὶ πάντα ἑτοιμὸς, ὁ Βουάρν πάντα πρόθυμος, ἀλλὰ νοῦθος, ἀμελής καὶ ἀργός. Καὶ στὸν πόλεμο, ὅπως καὶ πρὶν, στὴν εἰρήνη, οἱ δύο φίλοι ἦσαν ἀχώριστοι.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1915 τὸ σύνταγμα μας βρισκόταν στὴν Ἀρτουά, κοντὰ στὴν πόλιν Ἀλμπέρτ. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού οἱ Γερμανοὶ ἀρχίζαν νὰ μετακινῶνται ἐξ ἀσφυξιογόνου ἀέρος. Εἶχαμε λοιπὸν λαβεῖν ὅλα τὰ δυνατὰ προφυλακτικὰ μας μέτρα γιὰ νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ νέο ὄπλο καὶ οἱ σκοποὶ μας εἶχαν λάβει ἀκριβῆς ὁδηγίες γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἀπεκάλυπταν ἀπὸ μακριὰ τὰ ἀέρια αὐτὰ, πού τὰ σπρωχνε ὁ ἀνεμὸς καὶ τὰ κανε νὰ προχωροῦν σὺν σύννεφα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, σὺριζα μὲ τὸ χῶμα.

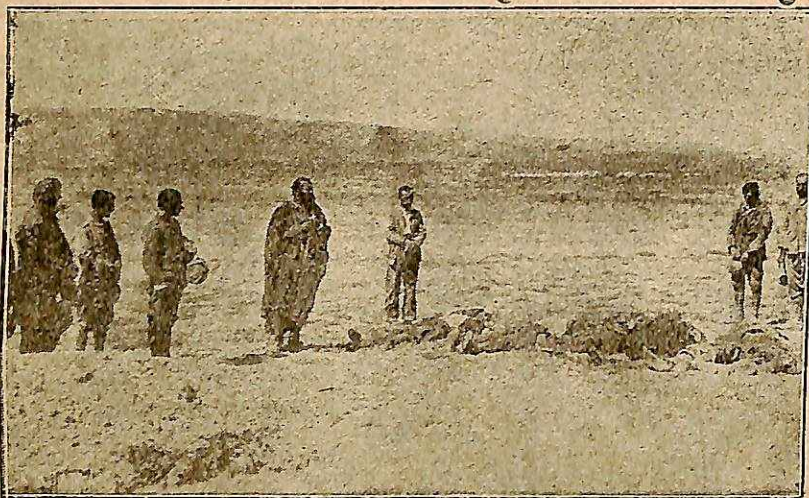
Τὸν λόχου τὸν διοικοῦσα τότε ἐγὼ, ἐπειδὴ ἀνεπλήρωνα τὸν λοχαγὸ μας πού ἦταν ἀρρωστός. Κι' ἐπειδὴ ἤξερα τὴν εὐθύνη μου, θὰ εἶχα ἔως δέκα φορές ἐπισκεφθῇ τὰ χαρακώματα γιὰ νὰ δῶ ἂν ἦσαν ὅλα ἐν τάξει.

Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ δώσω ἀμέσως τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου μὲ μὲν βλέπαμε κανένα τέτοιο ὑποπτό σύννεφο, εἶχαμε κρεμάσει κοντὰ τὰ χαρακώματά μας δύο καμπάνες, ἀρκετὰ βαρεῖες καὶ μεγάλες πού τις εἶχαμε βρῇ στὰ ἐρείπια ἐνὸς κατεστραμμένου ἐργασταίου.

Μόλις ἔβλεπε ἕνα τέτοιο σύννεφο ὁ σκοπὸς, εἶχε διαταγὴ ν' ἀρχίσῃ νὰ κύτταξαι τὴν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς δύο καμπάνες, πού ἦταν κρεμασμένη κοντὰ στὴν σκοπιὰ του. Κι' ἀμέσως μὲ τὸ πρῶτο κύτταγμα ἕνας ἄλλος σκοπὸς ἀπὸ τὰ χαρακώματα θάρχιζε νὰ κύτταξαι τὴν ἄλλη καμπάνα πού ἦταν κρεμασμένη στὰ χαρακώματα.

Ἐξαφνα λοιπὸν, μιὰ νύκτα, λίγη ὥρα προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ πρωτοφύγῃ ἡ αὐγὴ, ἡ πρώτη καμπάνα ἀρχισε νὰ κύτταξαι γρηγορὰ— γρηγορὰ, ζωηρὰ καὶ δυνατὰ. Κι' ἀμέσως ἀρχισε νὰ κύτταξαι κι' ἡ ἄλλη πού ἦταν στὰ χαρακώματα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλος μας ὁ λόχος βρέθηκε στὸ πόδι. Κι' ὁ καθενας, ἀφοῦ φόρεσε τὴν ἀντισφύριγγονο προσωπίδα του, ἔτρεξε στὴν θέσιν του.

Τὸν ἔθαψαν στὸ μέρος πού σκοτώθηκε.

Ἐγὼ ἀνέβηκα σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα πούταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ κύτταξα γύρω. Στὴν ἀρχὴ, τίποτε ἀπολύτως δὲν ξεχώρισα μέσα στὴν βαρεῖα πρωινή καταχνιὰ πούταν ἀπλωμένη στὰ συρματοπλέγματα μας. Νόμισα λοιπὸν στὴν ἀρχὴ ὅτι ὁ σκοπὸς μας θὰ εἶχε γελασθῇ καὶ εἶχε δώσει τὸ σύνθημα κατὰ λάθος, χωρίς νὰ ὑπάρξῃ πραγματικὸς κίνδυνος.

Ἐξαφνα ὅμως ἐκεῖ πού ἐτοιμαζόμουν νὰ κατεβῶ, εἶδα στὴν κατηφοριὰ πού ἀπλωνόταν μπροστὰ μου, χομηλά κάτω στὸ χῶμα, νὰ κυλῶνε κάτι μεγάλα κίτρινα σύννεφα, γιὰ τὰ ὁποἴα δὲν μποροῦσε κανεὶς ποτέ νὰ γελασθῇ. Ἦσαν ἀσφυξιογόνα ἀέρια.

Ἀμέσως, ἀρχίσαμε νὰ λαμβάνουμε τὶς προφυλάξεις μας καὶ νὰ κάνουμε ὅλα ἐκεῖ πού γίνονται σὲ τέτοιες

περιστάσεις. Ἀρχισαν τὰ μυδραλιοβόλα μας νὰ πυροβολοῦν γιὰ νὰ διαλύσουν τὰ ἀέρια κι' ἀνάψιμε φωτιὲς γιὰ νὰ σηκώσῃ ὁ ξεστῆς ἀέρας τὰ ἀέρια καὶ νὰ τὰ πᾶν ψηλά. Μὲ λίγα λόγια κάναμε ὅτι χρειάσθηκε νὰ γίνῃ.

Ὅταν ὁ ἐχθρὸς εἶδε πῶς ἡ ἀπόπειρα τοῦ αἰφνιδιασμοῦ πούθελε νὰ μᾶς κάνει εἶχε ἀποτύχει δὲν ἐδοκίμασε νὰ βάλλῃ τὸ πεζικὸ νὰ δρᾷ. Κι' εἶσαι γρηγορὰ ἡσυχάσαμε πάλι. Σὲ λίγο ὁ συνταγματάρχης μου μ' ἐκάλεσε στὸ τηλέφωνο καὶ μὲ συνεζήτη γιὰ τὴν καλὴ δρᾶση τοῦ λόχου μου, πούχε δώσει πρῶτος τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου καὶ εἶχε παρᾶχει εἶσαι μιὰ σπουδαία ὑπηρεσία στὸ στράτευμα.

Κι' ἐπειδὴ τότε σκέφθηκα πῶς ἔπρεπε κι' ἐγὼ νὰ συγχαρῶ τὸ σκοπὸ πούχε δώσει πρῶτος τὸ σύνθημα μὲ τὴν καμπάνα, ἔστειλα σὲ λίγο καὶ τὸν ἐκάλεσα ναρθῇ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖό μου. Ἦταν ὁ Πιέρ Βουάρν.

Ἦ ὄψις τοῦ ἦταν ἀλλαγμένη. Τὸ παρουσιαστικὸ του μοῦκανε μιὰ παράξενη ἐντύπωση. Ἦταν χλωμός, πολὺ χλωμός καὶ τὰ μάτια του παίζανε νευρικὰ καὶ παράξενα. Τὸ πρόσωπό του, τὸ ἄλλοτε ἡνύχο καὶ ἀμέριμνο, εἶχε τώρα μιὰ ἀλλοιωτικὴ ἐκφράση τρόμου. Εἶδα ἀκόμα πῶς ἔτρεμε καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν. Μόλις μ' ἀνέκρινε, κατέβασε ἀμέσως τὸ κεφάλι του κάτω. Πρόφθασα ὅμως καὶ εἶδα ὅτι τὰ μάτια του ἦσαν δακρυοσπέντα.

Νόμισα στὴν ἀρχὴ ὅτι ἡ κατάστασίς του αὐτὴ θὰ ὀφείλετο στὴν ταρὰχὴ πού θὰ τοῦ προξένεσε ὁ κίνδυνος. Μὰ δὲν ἦτον ἔτσι. Ὅταν τὸν συγχάρηκα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι τὴν σωτηρία μας τὴν χρωστάμε σ' αὐτόν, ὁ Πιέρ Βουάρν μὲ διέκρινε ἀπότομα.

— Κύριε λοχαγέ, μὴ μοῦ μιλάτε ἔτσι... μὴ μὲ παιδεύετε... Δὲν εἶμαι ἄξιος ἐγὼ νὰ μοῦ κάνετε τέτοια τιμὴ. Καθόλου δὲν τ' ἀξίζω... Ὁχι... Ἦ καμπάνα... Τὴν καμπάνα δὲν τὴν κύτταξα ἐγὼ... Ὁχι... Πρέπει νὰ τὸ μάθετε... Πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα... Δὲν τὴν κύτταξα ἐγὼ τὴν καμπάνα, δὲν ἔδωσα ἐγὼ τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου.

— Δὲν τόδοσε ἐσὺ τὸ σύνθημα; Ποιὸς χτύπησε λοιπὸν τὴν καμπάνα; τὸν ὥρῃς ἐκλήρυκτος ἐγὼ.

— Ὁ Ὑβ Κλοσμέκ! Ναί, ναί...

Θὰ καταλάβετε καλὰ τὴν ἐκπλήξη πού αἰσθάνθηκε ὅταν ἄκουσα τ' ὄνομα αὐτό, ἅμα σὰς πῶ ὅτι ὁ Ὑβ Κλοσμέκ, ὁ ἀχώριστος φίλος τοῦ Πιέρ Βουάρν εἶχε σκοτωθῇ ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες. Μιὰ σφαῖρα τὸν εἶχε βρῇ στὸ κεφάλι. Τὸν εἶχαμε θάψῃ στὸ μέρος πού σκοτώθηκε, κι' ὁ φίλος του ἦταν ἀπαρηγόρητος.

Καὶ νὰ τὸ μοῦ διηγήθηκε τότε ὁ Πιέρ Βουάρν.

— Λογαγέ μου, εἶμαι ἕνας ἄθλιος, ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος... Πρέπει νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα... Γιατί δὲν θέλω, δὲν πρέπει νὰ μοῦ λέτε τέτοια πράγματα καὶ νὰ μ' ἐπαινεῖτε γιὰ μιὰ καλὴ πράξη πού δὲν τὴν ἔκανα ἐγὼ. Δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ καὶ δὲν τὸ θέλω. Ἀκούστε με λοιπὸν, ἀκούστε αὐτὰ πού ἔχω νὰ σὰς πῶ, γιατί πρέπει νὰ τὰ μάθετε.

Κοιμήθηκα ἕναν ὕπνο βαρὺ καὶ βαθὺ ἀπόψε, κύριε λοχαγέ. Στὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἦρθε ὁ δεκανέας καὶ μὲ ξύπνησε, γιατί ἦταν ἡ σειρά μου νὰ φυλάξω σκοπὸς.

Σηκώθηκα νυσταγμένος καὶ πῆγα, τρικλίζοντας ἀπὸ τὴν νύστα, στὴ σκοπιὰ μου. Ἦ νύκτα ὅμως ἦταν βαθεῖα, βαρεῖα, ἡσυχία... Τὸ πυροβολικὸ δὲν ἔρχιχε καὶ βασιλευε σιγὴ νεκρὴ στὸ στρατόπεδο. Αἱ, τότε, δὲν μπόρεσα νὰ βαστάξω πιά καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Δὲν πιστεύω νὰ μὲ πᾶτε Στρατοδικεῖο... Ἐξέρω καλὰ πῶς δὲν θὰ μοῦ τὸ κάνετε τέτοιο κακό, γιατί εἶσαστε καλὸς καὶ μ' ἀγαπᾶτε καὶ ξέρετε πῶς εἶμαι καλὸς στρατιώτης καὶ δὲν εἶμαι δειλός... Ἐπειτα εἰμαστε κι' οἱ δύο ἀπ' τὴν ἴδια πατριδα. Κι' εἰπαι γιὰτί θέλησε ἐπὶ τέλους νὰ μὲ σώσῃ ὁ φίλος μου, ὁ μακαρίτης ὁ Ὑβ Κλοσμέκ. Πρέπει κανεὶς νὰ σέβεται τὸν νεκρὸν τὸν θάνατον...

Λοιπὸν λοχαγέ μου, σὰς τὰ λέω ὅλα βλέπετε, δὲν σὰς κρύβω τίποτε. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἀποκοιμήθηκα...

Ἐξαφνα, σὺν νάβλεπα ὄνειρο, μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα τὴν καμπάνα νὰ κύτταξαι... Ἐπύνησα ἀμέσως καὶ τινάχτηκα ἀπάνω σὺν ζαλισμένος, μὲ τὴν ἰδέα πῶς βρισκόμουν σὺν καταυλισμῷ...

Καὶ τότε, ἄξαφνα, θυμήθηκα πού βρισκόμουν καὶ καταλαβαίνω τί εἶχα πάθει... Μ' ἕνα πῆδημα πετάχτηκα ὀρθὸς κι' ἔτρεξα στὸ μέρος πού ἦταν ἡ καμπάνα, γιὰ νὰ δῶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς πού χτύ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μιὰ ἱστορία πού θὰ συγκινήσῃ ὅλο τὸν κόσμον, εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ διαζυγίου μου εἶπε μέσα του ὁ Ζαμπάρ. — Πῶς, θὰ ποῦν οἱ πολλοί, τὴν ἀφήνει! Μιὰ τόσο χαριτωμένη γυναῖκα, καὶ τόσο γλυκεῖα, τόσο φαιδρὴ καὶ τόσο καθὼς πρέπει!..

Καὶ πολλὲς γυναῖκες θὰ ποῦν πῶς εἶμαι ἕνας ἄθλιος, ἕνας μεθυστακας, ἕνας ἐκφυλὸς κι' ὀλόκληρο ἀναίσθητος. Θὰ ὑποθέσουν ἀκόμη αὐτὲς πῶς τὴν κυτοῦσα, πῶς τὴν ἀφήνω ἐντελὴς νησιτικὴ, πολλὲς φορές καὶ πῶς τὴν ἔκανα νὰ κλαίῃ κάθε μέρα.

Ἀφήνω τώρα τί θὰ ποῦν οἱ γειτόνοι. Αὐτοὶ θὰ ποῦν πῶς τὰ βράδια ἄκουγαν κρότους περιέργους στὸ δωμάτιό μας, πῶς τῆς κυτοῦσα τὸ κεφάλι σὺν πάτωμα καὶ πῶς τὴν ἔσερα ἀπ' τὰ μαλλιά κι' ἄλλα πολλά. Ὡστόσο, ἀκούστε καὶ τὴν ἀλήθεια πῶς ἔχει.

Ἦ γυναῖκα μου χάριξε πάντοτε μιὰ ἀπόλυτη ἐλευθερία.

Ὅταν ἤθελε νὰ βγῇ ἔξω, ἔβγαине καὶ πῆγαινε ὅπου ἤθελε. Εἶτε στὴν θεῖα τῆς ἤθελε νὰ πᾶν στὸ Παρσὺ, εἶτε στὴν ἀδελφὴ τῆς στὸν Κάν Ρουζ, δὲν ἔφερα ποτὲ ἀντίρρηση... Καὶ πολλὲς νύκτες πού ἔλειπε ἀπὸ τὴν συζυγικὴ τῆς στέγη δὲν μπῆκε στὸ μυαλό μου ἡ ὑποψία.

Τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη. Χαριτωμένη, καλοφτιαγμένη κι' εὐγενικὴ καθὼς ἦταν, μοῦ ἄρεσε. Κι' ἂν δὲν ἔκανε μερικὰ πράγματα πού δὲν στέκουν, σὰς ὀρκίζομαι πῶς ποτὲ δὲν θάθελα νὰ χωρισθῶ ἀπὸ μαζὶ τῆς.

Καὶ νὰ πῶς ἔγινε τὸ κακό. Ἐνα πρωὶ τὴν ὥρα πού ἔπαιζνε τὸ λουτρό τῆς, ἐγὼ— ἔρενα μιὰ λιμίστρα γιὰ τὸ νύχια πού συνήθιζε νὰ τὴν βάζῃ στὸ μικρὸ γραφεῖό τῆς,

πῆσε καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ μ' ἀναφέρῃ πῶς κοιμόμουν γι' ἀγάπη τῆς γοῆς μητέρας μου, πού μὲ περιμένει κάτω στὸ Περινὰκ, στὴν ἀκτὴ τῆς Βρετανίας.

Καὶ τί εἶδα τότε, λοχαγέ μου, ὦ, τί εἶδα... Αὐτὸ πού εἶδα ἔφτανε γιὰ νὰ μὲ κάνει νὰ τρελλαθῶ. Ἦ καμπάνα κυτοῦσε μόνη τῆς!.. Κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ, κανένας δὲν τραβοῦσε τὸ σχοινί... Κι' ἡ καμπάνα κυτοῦσε ὁλοένα... δυνατὰ... γρηγορὰ... μυστηριωδῶς... Πῆγα κοντὰ καὶ στάθηκα καὶ τὴν κύτταξα σὺν ἀποσβολωμένος.

Καὶ τότε τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας, καθὼς τὸ κινεῖτο ἡ καμπάνα πού κινεῖται μόνη τῆς ἦρθε καὶ γλύστρησε μέσ' στὸ χέρι μου... Τόπιασα μηχανικά κι' αἰσθάνθηκα τὴν καμπάνα, καθὼς χόρευε τρελλὰ καὶ κύτταγε ὁλοένα, νὰ τραβᾷ τὸ σχοινὶ καὶ τὸ σχοινὶ νὰ τραβᾷ τὸ χέρι μου. Ἀντὶ νὰ τραβάω ἐγὼ τὸ σχοινὶ καὶ νὰ κύτταξαι τὴν καμπάνα, τραβοῦσε ἡ καμπάνα τὸ σχοινὶ καὶ τὸ σχοινὶ τὸ χέρι μου. Καὶ τὴν στιγμή πού ἔσφιξα γερά στὴν παλάμη μου μέσα τὸ σχοινὶ καὶ ἀρχισα νὰ τραβάω σὺν τρελλός, ἄκουσα δίπλα μου, ἂν καὶ κανένας δὲν βρισκότανε κοντὰ μου, μιὰ πολὺ γνωστὴ μου φωνὴ νὰ λέη:

— Ἀ, καὶ μὲνε Βουάρν, τί θὰ γινῶσουν ἂν δὲν ἦμουν ἐγὼ κοντὰ σου;

Καὶ τώρα, λοχαγέ μου, σὰς τὰ εἶπα ὅλα... τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ. Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος... ἔπρεπε νὰ μὲ τυφεκίσετε!

Μὰ δὲν θὰ τὸ κάνετε, τὸ ξέρω, γιατί θὰ λυπηθῇτε τὴ φτωχὴ μου μητέρα, πού μὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω, στὴ θάλασσα. ὅπως περὶ μινε ἄλλες φορές τὸν πατέρα μου, πού χάθηκε στὰ κύματα...

Μὴ διστάσετε νὰ τὸ πιστέψετε, λοχαγέ μου... Ἐκεῖνος πού εἶδε τ' ἀσφυξιογόνα, πού χτύπησε τὴν καμπάνα τοῦ κινδύνου καὶ πού ἔσωσε ἐσὶ καὶ μένα καὶ τόσους ἄλλους, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν φίλο μου, τὸν Ὑβ Κλοσμέκ. Γι' αὐτὸ καθὼς σὰς εἶπα τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ λέῃ ὅπως μούλεγε καὶ ὅταν ζοῦσε:

— Ἀ, καὶ μὲνε Βουάρν, τί θὰ γινῶσουν ἂν ἔλειπα ἐγὼ ἀπὸ κοντὰ σου;

ΥΠΟ ΖΩΡΖ ΟΡΙΟΛ

Η ΑΘΩΑ

Λοιπὸν, ἀνοίγοντας αὐτὸ τὸ καταραμένο ἔπιπλο, βρῆκα σὲ μιὰ γωνιά μαζί μ' ἄλλα ἀντικείμενα—κοκκινάδια, μυρωδικὰ καὶ διάφορες πομπάδες—μιὰ δεκάδα ἐπιστολῶν. Τὰ γράμματα αὐτὰ ἦσαν ἀσφράγιστα. Τὰ ἔστειλε σὲ ἀξιωματικούς, σὲ δικηγόρους σὲ καλλιτέχνες...

— Κύττα—σκέφθηκα ἄθῶα— γράφει

στοὺς φίλους τῶν ἀδελφῶν τῆς...

Ἀλήθεια, ὁ μεγαλύτερός τῆς ἀδελφός

εἶναι γλόπτης, ὁ δεύτερος λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ κι' ὁ τρίτος φοιτητὴς τῆς νομικῆς.

Ἐπῆρα λοιπὸν τὴν λιμίστρα γιὰ τὰ νύχια κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ πᾶω πίσω στὸ δωμάτιό μου, ὅταν τὸ δαιμόνιο τῆς περιεργείας μοῦ ἔκοψε τὸν δρόμο.

Γιατί τὴν διακριτικότης—μοῦ ψιθύρισε τὸ δαιμόνιο αὐτόν. Εἶναι γυναῖκα σου. Μπορεῖς νὰ διαβάσῃς τὰ γράμματά της. Τί τὸ κακό βλέπεις σ' αὐτό;

Δίστασα λίγο, καὶ ὕστερα εἶπα: «Τί τὸ κακό;» κι' ἀνοῖξα πάλι τὸ πολὺ καταραμένο ἔπιπλο.

Τὰ γράμματα αὐτὰ—φυσικὴς γυναικας—δὲν ἔκρυβαν τίποτε τὸ ἀσυνήθιστο, ἂν ἀπαρτῆσαι κανεὶς τοὺς «τύπους τῆς εὐγενείας» πού τὰ ἐτελείωναν. Καὶ νὰ, γιὰ νὰ δῆτε, μερικὰ παραδείγματα:

«Λοιπὸν ἀγριοὶ χίλια ξεστὰ φίλιὰ ἀπὸ τὴν μικρὴ γαλάζια κουκλίτσα σου».

Ἄλλο: «Υγίαίνε, μικροῦλή μου μὲ τὰ ξαχαρωμένα χεῖλάκια» τὰ φιλῶ χίλιες καὶ χίλιες φορές... Ὁ μικρὸς σου χρυσὸς κροκόδειλος...

Ἄλλο: «Σ' ἀφήνω τώρα, γλυκὸ μου ἀγαπημένο τέρας» ἔχεις ἕνα σωρὸ χάδια καὶ φιλιὰ ἀπὸ τὴν μικροῦλα σου κουκουβάγια πού σὲ λατρεῖ...

Καὶ ἄλλο: «Ἐκατὸν δύο χιλιάδες φιλιὰ γιὰ σέ, μικροῦλή μου Ζοζὸ καὶ μὴν ξεχνᾷς πῶς αὐριὸ εἶναι Σάββατο. Τὸ μικρὸ σου πολυαγαπημένο ποντίκι...»

Καὶ ἄλλο: «Χίλιες χιλιάδες χίλια καὶ ἀκόμα χίλια ξεστὰ φίλιὰ, πολὺ ἀγαπημένο μου Κοκό» νὰ τί σου στέλνει ἡ μικρὴ σου πράσινη ἀλεπούδιτσα πού σὲ λατρεῖ...

Καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐτελείωσα αὐτὴ τὴν εὐχάριστη ἐπιθεώρησιν ἐξανάβηκα τὰ γράμματα στὴ θέσιν τους κι' ἔφυγα.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μικρὸ γραφεῖο τῆς γυναικας μου ἔκλεισε δώδεκα γράμματα μὲ παρόμοιους «τύπους εὐγενείας» στὸ τέλος τοῦ καθενός. Τὴν ἐπόμενη μέρα ὁ ἀριθμὸς ἀνέβηκε τὰ γράμματα ἦσαν δέκα πέντε... Δὲν θέλω νὰ σὰς κούψω τώρα πῶς οἱ διευθύνσεις πού εἶχαν στὰ φάκελλα δὲν ἦσαν καθε μὲρα οἱ ἴδιες...

Στὸ διάστημα ἐπὶ ἡμερῶν εἶχα γιὰ ἀπασχόληση τὴν ἄθῶα αὐτὴ κατασκοπεῖα καὶ ἐκατοῦσα σημειώσεις. Κάθε μέρα ὁ ἀριθμὸς ἀνέβαινε.

Ἐξακριβῶσα τότε, φίλοι μου, ὅτι σὲ μιὰ ἑβδομάδα μέσα, ἡ χρυσὴ μου καὶ πολὺ γλυκεῖα γυναῖκα, ἔστειλε σὲ ἀγνώστους ὀκτὼ ἑκατομῦρια δικακὸς ἐβρομῆντα πέντε χιλιάδες ἐξακόσια σαράντα τρία φίλιὰ καὶ ὅ,τι ἄλλα ὀδόντα τρυφερὰ καὶ χαϊδευτικὰ ὀνόματα ἔσων πού τῆς ἔμοιαζαν καὶ ποῦ... τῆς μοιάζουν.

Καὶ, στὸ τέλος, σὰς ἐξήγησα γιατί χωρίζω...

Δὲν μοῦ ἄρεσουν οἱ γυναῖκες πού κάνουν θαύματα!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἦταν γιὰ τοὺς Λεφτέμπρο, πῶς ἀπελπιστικό ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Δὲν εἶχαν γιὰ νὰ δειπνήσουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ οἱ πέντε μαζί, παρὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ τέλειωμα τῆς ἡμέρας, δὲν ἐβλεπε κανεὶς μέσα στὸ φτωχικὸ δωμάτιο, παρὰ δύο μισοπασιμένες καρέκλες ἓνα μπασούλο πού χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τραπέζι καὶ τρία πάλη στρώματα.

Ὁ Ζάκ Λεφτέμπρο, μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὰ δυὸ του χέρια, φαινόταν σὰν φάντασμα. Σκότωνε τὸ μυαλό του νὰ καταλάβῃ γιὰ τί τοὺς κατέδωκε ἐτσι σκληρὰ ἡ τύχη.

Μόλις στάθηκε στὰ πόδια του ἀπὸ μιὰν ἀρρώστεια πού κράτησε τρεῖς μῆνες, ἀρχισε τὸ κυνήγι μέσα στὸ κοινωνικὸ δάσος ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶναι πῶς ἀγριοὶ ἀπὸ τὰ θηρία, πῶς ἀδιάφοροι καὶ ἀπὸ τὰ δένδρα, τὰ νερά, τίς πέτρες.

Στὴν μεγάλῃ τῇ φτώχεια ὅλα εἶναι ἀπαίσιμα. Τῇ μιᾷ κακοκαιρίᾳ διαδέχεται μιὰ ἄλλη χωρίς τέλος. Πάλευαν ὁ Ζάκ καὶ ἡ γυναίκα του, μὰ τὸ θάρος τους κάθε μέρα λιγώστευε μπροστὰ στὴν ἀμείλιχτὴ μοῖρὰ τους.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κάποιοι μικροὶ πόρους παρουσιαζόταν γιὰ νὰ ἐξαντληθῇ ἁμέσως. Καὶ ἓνα—ἓνα, τὰ φτωχὰ τους ἐπιπλά πουλημένα στὶς πῶς ἐξευτελιστικὲς τιμές, συνεπλήρωναν τὸ ψωμί. Ὁ μόνος πλούσιος συγγενὴς τους, στὴν βοήθεια τοῦ ὁποῦ ἤλπιζαν, ἔμενε ἀσυγκίνητος.

Ἡ πέτρινη ψυχὴ του, ἔμενε ἀπαθὴς καὶ οἱ παρακλήσεις των, δὲν προκαλοῦσαν παρὰ τὴν περιφρόνηση καὶ τὴν εἰρωνεία του.

Δὲν τοὺς ἔμενε λοιπὸν παρὰ νὰ πεθάνουν ; Ὁ Ζάκ ἔβλεπε τὴν γυναίκα του κατὰχλωμῇ μὲ βαθουλωμένα τὰ μάγουλα, μὲ μισο-τρέλλα τὰ μάτια μέσα στὶς κοκκαλιάρες κόγχες τους. Τὰ δυὸ του κοριτσάκια, θὰ εἰς πῶς ἔποψαν νὰ μεγαλύνουν. Τὸ δέγμα τους φαινόταν σὰν κολλημένο ἐπάνω στὰ κόκκαλά τους καὶ στὴν ἰδίᾳ κοττάσταση βροσιχότα καὶ τὸ μικρὸ ἀγόρι πού ζοῦσε μαζί τους καὶ πού ὁ Ζάκ τὸ «κληρονόμησε» ἀπ' τὸ φίλο του. Οὐδὲν καὶ τὸ ὅτι τὸν θεωροῦσε σὰν δικό του παιδί. Αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀγόρι, ἐκτὸς ἀπ' τὴν κακοπέραση καὶ τὴν φτώχεια, ἔλυωνε σιγὰ—σιγὰ ἀπὸ μιὰν ἀρρώστεια, κληρονομικὴ ἀπ' τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ γλύτωνε.

—Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς, ψιθύριζε ἀφηρημένα ὁ Ζάκ, ὅτι ὑπάρχει τόσο ψωμί καὶ τόσο καλοπέραση ἄλλου!

Σκεπτόταν ὅτι δὲ θὰ ἦταν τόσο δυστυχὴς ἂν ἦταν ἐργάτης. Θὰ μπορούσε μὲ τὰ δυὸ του χέρια νὰ κἀν ὅ,τι δὴποτε δουλειά, ἐνῶ τώρα, ἔχοντας μόνο ἐφόδιο τὴν πέννα του, ἦταν ὁ σκληρὸς ἐνὸς περιφρονημένου ἐπαγγέλματος.

—Θὰ γυρίσῃ καὶ ἡ τύχη, θὰ γυρίσῃ, φτωχέ μου Ζάκ, ψιθύριζε ἡ γυναίκα του μὲ σβυσμένη φωνή. Λίγο θάρεος ἀκόμη καὶ κατὰ τὰ φανερωθῇ.

Στὸ βάθος τῆς γυναικείας τῆς ψυχῆς δὲν ἔλειπε κάποια κρυφὴ αἰσιοδοξία. Δεχόταν μὲ περισσότερη καρτερία τὰ χτυπήματα τῆς τύχης πού τόσο κατέβαλαν τὸν Ζάκ.

Ἀλλὰ καὶ τῆς γυναικῆς αὐτῆς ἡ ὑπομονὴ εἶχε φθάσει στὰ ἄκρα.

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ παρακαλοῦσε καὶ αὐτὴ σὰν τὸν ἄντρα τῆς νὰ πάψῃ μὲ κάθε τρόπο αὐτὴ ἡ ἀφόρητὴ ζωὴ.

Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας χτύπησε. Ἡ κυρία Λεφτέμπρο διευθύνθηκε στὴ πόρτα τρέμοντας. Ἐνας ἀνθρωπάκος ξερακιανός, ξυρισμένος καὶ μὲ μάτια ἀεικνίατα παρουσιάσθηκε.

—Ἐχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ στὸν κύριο καὶ στὴν κυρία Λεφτέμπρο ; ρώτησε μὲ μιὰ συριστικὴ φωνὴ καὶ μ' ἓνα βλέμμα πού ἀποκάριε τοὺς συνομιλητὲς του.

—Μάλιστα, κύριε.

—Ἐχω μιὰ σοβαρὴ εἶδηση νὰ σὰς ἀναγγεῖλω.

Στάθηκε, ἴσως γιὰ νὰ ψυχολογήσῃ καλλίτερα τοὺς δυστυχισμένους πού περιέμεναν μὲ ἀγωνία τὴν εἶδηση καὶ ἀποτελείωσιν :

—Ὁ θεὸς σας, ὁ Σελεστὴν Λεφτέμπρο πέθανε!

Στὴν ἀρχή, ἡ ἐκπληξίς, πού ζωγραφίστηκε στὰ πρόσωπα τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Λεφτέμπρο, ἔμοιαζε μὲ τρόμο. Ὑστερὰ ὁ Ζάκ ἔμπηξε μιὰ φωνή, σὰν νὰ τὸν ἔλε-

θέρωναν ἀπὸ κάτι φοβερό. Ἡ ἰδία ἐλευθερωτικὴ ἔκφρασις πλημύρισε τὸ βουβὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του.

—Ὁ ἀνθρωπάκος φάνηκε ἀπογοητευμένος.

—Δὲν τὸ περιμένατε, ἔ ;

—Ὁχι, ἀπήντησε σοβαρὰ ὁ Ζάκ, καθόλου.

—Εἰσθε ὁ μόνος του συγγενὴς ;

—Οἱ μόνοι του συγγενεῖς. Ἡ γυναίκα μου καὶ ἐγὼ εἴμαστε πρῶτα ἐξαδέλφια καὶ στὸν ἴδιο βαθμὸ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ.

—Καὶ συνεπῶς οἱ μόνοι κληρονόμοι τοῦ κ. Σελεστὴν Λεφτέμπρο ;

—Μάλιστα.

—Ὅποτε, λοιπόν, εἶπε ἀργὰ ὁ ἀνθρωπάκος... ἡ θέσις σας εἶναι σοβαρὴ.

Θὰ ἐξακολουθοῦσε ἂν τὰ μάτια του δὲν ἐπεφταν στὰ μικρά.

Συγκρατήθηκε.

—Θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλοῦσα ἰδιαίτερος, εἶπε πῶς εὐγενικά.

Ὁ Ζάκ πλησίασε τὸν ἐπισκέπτη. Ἦταν τρομερὰ ὠχρὸς. Ἡ κ. Λεφτέμπρο παρουσίαζε ἓνα πρόσωπο συσπασμένο, ἀλλὰ πολὺ πῶς ἥρεμο ἀπ' τοῦ ἀνδρός τῆς.

—Πέτρο, εἶπε ἀποτεινόμενη στὸ μικρὸ ἀγόρι, πάρε σὲ παρακαλῶ τίς μικρὲς ἀπὸ δω... Ὁ ἀργήσετε κύριε ; ρώτησε τὸν ἀγωνιστὴ.

—Μισὴ ὥρα ἴσως, κυρία.

—Ἀκουσετὶ Πέτρο ; πῆγαινε παιδί μου.

Ὁ Πέτρος δίσταζε. Μία τρυφερὴ καὶ δὲν αὐτὴ συγκίνησις παραμόρφωνε τὸ στόμα του. Ἦταν πολὺ νευρισμένος καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ ριχθῇ μπροστὰ στὸ Λεφτέμπρο, γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ.

—Πῆγαινε, ξανάειπε ἡ κ. Λεφτέμπρο.

Μὲ μεγάλῃ του λύπη ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούσῃ. Πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὰ κοριτσάκια καὶ βγήκε.

—Εἴαστε μόνοι, μουρμούρισε ὁ Ζάκ. Τί θέλατε νὰ πῆτε ;

—Θέλω νὰ πῶ, πρόσφερε ἀργὰ καὶ ἐκνευριστικὰ ὁ ἀνθρωπάκος, ὅτι μιὰ ὀριστικὴ κατηγορία σὰς βαρύνει.

Ὁ Λεφτέμπρο, ἀνεπήδησε.

—Μὲ κατηγοροῦν... ἐμένα ;

Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἔτρεμαν. Ὁ θυμὸς του ἔκανε τοὺς κροτάφους του νὰ πάλλουν. Δέξαι ἀσυνάρτητες ἐβγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του καὶ ἐσβύναν σὲ ψιθυρισμούς.

—Εἶναι παραλογισμός ! εἶναι ἀτιμία !.. κατάρθωσε τέλος νὰ πῇ.

—Καὶ ἀσυγχώρητὴ ἀνανδρία, συμπλήρωσε ἡ κ. Λεφτέμπρο, ἂν αὐτὰ πού εἶπατε, τὰ εἶπατε ἀπερίσκεπτα !

—Δὲν εἶμαι ἐγὼ πού σὰς κατηγορῶ, εἶπε μελαγχολικὰ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πεθαμένος...

Ὁ Ζάκ καὶ ἡ γυναίκα του μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, αἰσθάνθηκαν τὴν σοβαρότητα τῆς ἀπειλῆς. Αὐτὴ ἡ ὥρα πού θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεώς των, θὰ γινόταν ἄρα γε ἡ χειρότερη ἀπ' τίς ἄλλες πού εἶχαν περάσει ;

Ἡ κ. Λεφτέμπρο μίλησε πρῶτῃ.

—Ποιὸς εἶστε κύριε ; εἶπε στὸν ἐπισκέπτη. Καὶ ἐν ὀνόματι τίνος ἐρχεσθε νὰ προσθέσετε στὰ βάσανα τῆς φτώχειας μας...

—Εἶμαι ὁ Ἄντρέ Μωρέν, ὁ ἀστυνόμος, δήλωσε ξερὰ—ξερὰ ὁ ἄνθρωπος.

Τὴν ἐπερίμεναν αὐτὴ τὴν ἀπάντηση. Δὲν τοὺς συγκίνησε περισσότερο, ἀλλὰ τοὺς ἔκανε νὰ αἰσθανθοῦν καλλίτερα τὴν κρισιμότητα τῆς θέσεώς των. Ἐξ ἄλλου, τοὺς ἔδωσε περισσότερη σταθερότητα, μὲ τὸ πολὺ γνωστὸ ψυχικὸ φαινόμενο, τὸ ὁποῖον κάνει

τοὺς ἀνθρώπους περισσό-τερο δειλοὺς μπροστὰ σ' ἓνα ἀβέβαιο κίνδυνο, παρὰ μπροστὰ σ' ἓνα κίνδυνο καθωρισμένο.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

Τοὺς ἀνθρώπους περισσό-τερο δειλοὺς μπροστὰ σ' ἓνα ἀβέβαιο κίνδυνο, παρὰ μπροστὰ σ' ἓνα κίνδυνο καθωρισμένο.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ' ὄψη τὸν χαρακτήρα του... Ἐκτὸς σὲ κανένα παραλήρημα.

—Ἄν καταλαβαῖναι καλά, εἶπε ὁ Ζάκ μὲ ἀτονὴ φωνή, ὁ θεὸς μας ; μὰς κατηγορεῖτε πρὶν πεθάνῃ... Αὐτὸ ὅμως μοῦ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον ἂν λάβωμε ὑπ'

Νέοι και Περσέες

Νύφη 90 χρονών.

Αγγέλεται εκ Κωνσταντινουπόλεως, ότι εις την τουρκικην κομπόλιν Έγκιρ καπού, μία 90αυτίς 'Οθαμανίς ένυμφεύθη κατ' αυτας διά τετάρτη φοράν.

Ο τέταρτος σύζυγος τής υπερήλικος νύμφης είναι μόνον 45 έτών και το γεγονός προκαλεί, φυσικά, πολλά σχόλια.

Σοφός ..

Εις τās έφημερίδας του Λονδίνου δημοσιεύονται περιγραφαι του πρωτοτύπου συστήματος, το όποιον ο στρατάρχης Τσάγκ-Κάι Σέγκ, ο ήρωας του τελευταίου πολυκρότου έπιοσδοειούτης Κινεζικής πολιτικής, έφηρμοξε διά την καταπολέμησιν των στασιαστών στρατηγών και των οπαδών των.

Το σύστημα αυτό, το όποιον μέχρι τουδε απέδοσε λαμπρά άποτελέσματα, συνίσταται εις την άπονομήν δώρων και βαρβείων εις τους... λιποτάκτας· κάθε στρατιώτης έχθρικού στρατού, αυτομολών εις τόν κυβερνητικόν στρατόν με το όπλον άνά χείρας, λαμβάνει το ποσόν των 300 περίπου δραχμών.

Διά τους άξιωματικούς, τα χρηματικά αυτά δώρα είναι άρκετά μεγαλείτερα. Ούτω ένας λοχαγός λαμβάνει 6.000 δραχμές, ένας ταγματάρχης 30.000 δραχμάς, ένας στρατηγός 150.000 δραχμάς.

Όταν, τέλος, ένας άεροπόρος των στασιαστών αυτομολή με το άεροπλάνον του εις τόν κυβερνητικόν στρατόν λαμβάνει 600.000 φράγκα.

Ο θαυματουργός [ποντικός.

Ένας ποντικός έγινε αιτία να διακοπή ολόκληρος ή τροχαία κίνηση εις ένα δρόμον τής Αγγλικής πόλεως Μπλάνταιρ.

Ο ποντικός αυτός έπήδησε εις μίαν στιγμήν εις τόν δρόμον από ένα κατάστημα. Μία κυρία που έπερνούσε άπ' εκεί, τρομάξασα μόλις είδε τόν ποντικόν, έβαλε τις φωνές, έτράπη εις φυγήν, και όλίγον έλειψε να παρυσυρθη υπό τους τροχούς ενός αυτο

ρα μου. Μ' άγάπησε όσο και την Ιωάννα και τη Γαβριέλλα. Και έτσι είδα τα δηλητηριασμένα βέλη.

Σταμάτησε πνιγμένος άπ' τους λυγμούς.

Αρπαξε τα χέρια τής γυναίκας και έφώναξε μέσα στους λυγμούς του.

—Δεν πρέπει να του το πής. Θα είναι πάντα δυστυχισμένος.

Ήταν άληθεια. Άν ο Ζάκ ένώριζε το οίνιγμα, ή ευτυχία του θα δηλητηριαζόταν για πάντα. Και όταν, τα λυπημένα μάτια τής νεαρής γυναίκας, συνάντησαν τα γεμάτα δάκρυα μάτια του μικρού, έκείνη άπεφάσισε να σιωπήσει.

Πέρασαν χρόνια. Η δυστυχία είχε εξαφανισθή για πάντα από το σπίτι των Λεφέμπρ. Άλλά ο μικρός Πέτρος δεν ξούσε πιά. Το παιδάκι είχε ύποκύψει στο κληρονομικό νόσημα άπ' το όποιο έπασχε. Κάθε χρόνο, την επέτειο του θανάτου του, ή κ. Λεφέμπρ ζητούσε άπ' τόν άνδρα της να την συνοδεύσει στο προσάνημα της στον τάφο του μικρού. Ήταν ένας σιωπηλός φόρος εύγνωμοσύνης στο μικρό μάρτυρα.

Έκείνο το χρόνο ο κύριος και ή κυρία Λεφέμπρ έπέστρεψαν άπ' το νεκροταφείο βαθεία συγκινημένοι.

—Τ' άγάπησα ελκρινά αυτό το μικρό παιδί, είπα ο Ζάκ.

Και ή Κυρία Λεφέμπρ, σάν να άκουσε κάποια έσωτερική φωνή έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του άνδρός της.

—Νάβρεις πόσο σ' άγαπούσε αυτός ο μικρός; άπήντησε. Ξέρεις πόσο στοργικά σ' άγαπούσε ή μητέρα σου. Ξέρεις, επίσης, πώς λίγες γυναίκες άγαπούν τόν άνδρα τους όπως έγω εσένα. Έ, λοιπόν, το δυστυχισμένο αυτό μικρό σ' άγάπησε περισσότερο άπ' τη μητέρα σου, περισσότερο κι' από μένα, περισσότερο κι' άπ' την ίδια του την ζωή.

κινήτου.

Κατά καλήν της τύχην, ο σωφέρ έπρόλαβε να φρενάρε, αλλά άπό το άπότομο σταμάτημα του αυτοκινήτου ή μηχανή του ύπέστη κάποιαν βλάβην και δεν ήτο πλέον δυνατόν να κινηθή.

Ο δρόμος έκείνος, άν και ο πλέον πολυσύχναστος της πόλεως, ήτο τόσο στενός, ώστε σινεπεία του έπεισιδίου τούτου να σταματήσει ή κίνησις επί μίαν και πλέον ώρα.

Έξ αιτίας του έμφυλίου πολέμου

Εις ένα προάστειον του Αγίου Φραγγίσκου ηυτοκτονήσε, βληθείς εις το κρανίον διά σφαίρας περιστρόφου ο Κινέζος Τσούν Πόι, άφήσας το άκόλουθον φιλοσοφικόν σημείωμα· «Προτιμότερα ή ειρήνη του θανάτου παρά ο πόλεμος εις την ζωήν».

Αιτία τής αυτοκτονίας του ήσαν πράγματι, αί έπιστολαι τās όποιας ταυ έστελλον οι δύο άδελφοί του εκ Κίνας, όπου άνήκουν εις δύο άντιπάλους στρατούς.

Παρακινούμενος από τους δύο αυτούς όπως προσχωρήσει εις τους έθνικιστάς ή τους κομμουνιστάς, ο σοφός Τσούν Πόι, κατόπιν σκέψεως, άπεφάσισε να μη ταχθή υπέρ ουδενός των άντιπάλων, αλλά να προσφέρει τόν έαυτόν του ως ολοκαύτωμα εις τόν θεόν της ειρήνης.

Εις μίαν έπιστολήν όποιαν άπηύθυνεν εις ένα φίλον του, ο αυτόχειρ γράφει, μεταξύ άλλων, τα εξής, εις κινεζικούς στίχους.

«Η ζωή είναι σάν ένας μεταξωτός χιτών, τόν όποιον πετούμε όταν ξεθωριάσει. Όταν αυριον το χρυσούν άστρον θα προβάλλη το πρωί, σάν ένας μνηστήρ που πηγαίνει να άγκαλιάσει την ώραιαν του, έγω θα καλπάζω έπάνω εις τήν ράχιν των νεφών προς ένα όρίζοντα που δεν έχει γυρισμόν, διά να παρουσιασθώ εις τόν θεόν της Ειρήνης και ή φυσία μου θα φέρη το τέλος του πολέμου εις την καρδίαν του ουρανίου δράκοντος.»

Το μυστήριον ενός καταδίκου.

Τόν ερχόμενο μήνα πρόκειται να άπολυθή από τās φυλακάς του Πύργου του Λονδίνου ο μυστηριώδης κατάδικος ύπολογαγός τής Φρουράς Μπαίηλν Στιούαρτ, χαρισθέντων εις αυτόν, λόγω καλής διαγωγής, 13 μηνών από την ποινήν τής πενταετούς εσχάτης, που του είχεν επιβληθή τόν Μάρτιον του 1933.

Ο Στιούαρτ είχε καταδικασθή ως προδόσας στρατιωτικά μυστικά, μία γυναίκα δέ, εμφανιζομένη μόνον με το μικρό της όνομα Μαρί—Λουίζα. ύπηρεξεν ή κυριώτερα άν και άπουσα, ήρωας, τής πολυκρότου δίκης. Ο κατηγορούμενος ήρνεϊτο την έννοχήν του, έδήλωνε δέ, ότι με την Μαρίαν Λουίζαν είχεν άπλως αίσθηματι κάς σχέσεις, ένώ ή κατηγορία ύπεστήριζεν, ότι είχε παραδώσει εις αυτήν τα σχέδια ενός στρατιωτικού τάνκς.

Έπανελημμένως από φίλους του καταδίκου και από μέλη τής Βουλής των Κοινοτήτων κατεβλήθησαν προσπάθειαι διά την άναψηλάφισιν της δίκης, αλλά το Αγγλικόν ύπουργείον Στρατιωτικών άντέκρουσεν άποφασιστικώς τās προσπάθειάς αυτάς. Οι γονείς όμως του άξιωματικού, πεπεισμένοι περί τής άθωότητάς του, δηλώνουν, ότι θα ζητήσουν την άναψηλάφισιν της ύποθέσεως, άκόμη και μετά την άποφυλάκισιν του ύπολογαγού.

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

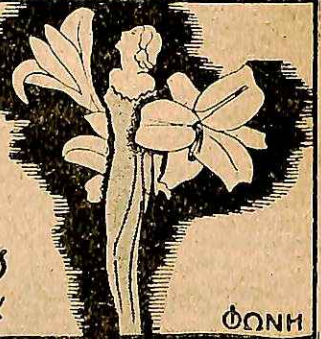
ΧΥΜΑ

φαρμακείον

ΠΑΝΘ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Όμόνοια

ΘΩΝΗ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΠΑΣΔΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΑΡΑΚΑΣ ΒΟΥΓΥΡΟ.—Παίρνουμε όσον άρακά μās χρειάζεσαι, φρέσκο ή κονσέρβα και βάζουμε στη φωτιά μία κατσαρόλα με άρθονο νερό να βράσει. Όταν βράση ρίχνουμε μέσα τόν άρακά προσθέτοισ μεσα άνάλογο άλάτι κι' άφήνουμε έτσι να βράση καλά. Κατόπιν τίν κατεβάζουμε τόν στραγγίζουμε και τοποθετούμε σ' ή φωτιά ένα τηγάνι με άνάλογο βούτυρο. Όταν το βούτυρο λυώση ρίχνουμε μέσα στόν άρακά και λίγη ξάχαρη και λίγο πιπέρι και τόν άφήνουμε να τρoβήξη βούτυρο. Έπειτα τόν σεργίρουμε σέ μία πιατέλα και βάζουμε γύρω κρουτόν—ψωμάκια δηλαδή τηγανισμένα με βούτυρο. Ο άρακάς και για γαρνιτούρα για όποιοδήποτε κρέας γίνεται κατά τόν ίδιο τρόπο, αλλά χωρίς κρουτόν.

ΑΡΝΙ ΠΑΝΕ.—Παίρνουμε πατίζα κρέας και το βράζουμε όπως το βραστό. Όταν βράση, χωρίς να λυώση, το τοποθετούμε επάνω στο μάγαρο ή σέ σανάδα, το άλατίζουμε, βάζουμε έπάνω του άλλη σανάδα και έπάνω σ' αυτήν ένα βίρος και το άφήνουμε έτσι να κρυώσει καλά. Έπειτα το κόβουμε σέ κομμάτια προσέχοντας ώστε νάχη κάθε κομμάτι κι' από ένα κομματάκι κοτολέτας.

Τα κομμάτια αυτά το πανάρουμε δυο φορές. Δηλαδή τα βουτάμε πρώτα σέ κτυπημένα αυγά, έπειτα σέ τυρί και τριμμένη γαλέττα μετά πάλι στό αυγό και έπειτα για δεύτερη φορά τα άλευρώνουμε με γαλέττα. Έπειτα τα τηγανίζουμε σέ φριτούρα ή βούτυρο έως ότου ξανθίσουν καλά και τα σεργίρουμε με πουρέ ή πατάτες τηγανιτές.

ΑΥΓΑ ΑΛΑ ΟΡΙΑΝΤΑΛ.—Παίρνουμε 10 αυγά, 4 φλυτζάνι σαγίου νερό (ή ζουμί κρέατος) 2—3 φλυτζάνια σαγίου βούτυρο, μισή όκά πουρέ πατάας, 3 λουκάνικα φρέσκα και λίγη σάλτσα ψητοψ. Φαίχουμε το ρύζι πιλάφι και τόν πουρέ και τα κριτούμε ζεστά. Υστερα τηγανίζουμε τα λουκάνικα, άφου προηγουμένως τα βάλαμε επί 10 λεπτά σέ θερμό νερό και τούτο για να μη σκάσουν στο τηγάνισμα. Έπειτα πα ονομε μία μεγάλη στρογγυλή πιατέλλα και βάζουμε τόν πουρέ στο μέσον της και γύρω του λοφίσκους πιλάφι όσα είναι τα άτομα που θα φάνε. Κάνουμε τα αυγά πουσέ—δηλαδή τα ρίχνουμε ολόκληρα σέ νερό που βράζει χωρίς να σκορπίσουν, ψήνονται και το τοποθετούμε ένα στόν κάθε λοφίσκο του ριζιού κι' έάνω σ' αυγά βάζουμε από ένα ή δυο μικρά κομμάτια από τα λουκάνικα. Έπειτα τα περιλούζουμε με σάλτσα ψητοψ ή άλλη και τα βάζουμε στο τραπέζι.

ΕΝΤΟΣΘΙΑ ΑΛΑ ΓΚΡΕΚΑ.—Παίρνουμε όλα τα έντόσθια ενός άρνιου του γάλακτος, 3 μικρά κρεμμύδια, 2—3 κουταλιές τής σούπας βούτυρο, λίγο πολύ τομάτι, μισό ποτηράκι άσπρο κρασί άρεσάνωτο, μισό ποτηράκι ξύδι, ένα φύλλο δάφνη, ένα κεράλι σκόρδο. Καθαρίζουμε και πλένουμε καλά όλα τα έντόσθια, κατόπιν τα βάζουμε σέ μία κατσαρόλα με νερό να πάρουν βράση. Έπειτα τα βγάζουμε, τα πλένουμε πάλι με κρύο νερό και κόβουμε σέ τεμάχια, όχι πολύ μικρά. Έν τώ μεταξύ κόβουμε τα κρεμμύδια φέτες φιλές και τα καβουρντίζουμε λίγο σέ μία κατσαρόλα με το βούτυρο. Μετά το καβουρντισμα ρίχνουμε στήν κατσαρόλα τα έντόσθια, την τομάτα, το κρασί, το ξύδι, τη δάφνη και το σκόρδο. Έτσι τ' άφήνουμε να σιγοβράσουν. Όταν έτοιμα σθούν βγάζουμε το σκόρδο και τα σεργίρουμε. Έννοείται ότι φροντίζουμε να παρακολουθήσουμε το ψήσιμό τους, ώστε να μη παρσιβράσουν και λυώσουν τα έντόσθια, ούτε πάλι να έχουν πολλή σάλτσα, αλλά την κανονική του.

ΝΤΟΛΜΑΔΕΣ ΚΑΗΜΑΤΟΦΥΛΛΑ.—Παίρνουμε άνάλογα κληματοφύλλα, 1 όκά κιμά, 35—40 δράμια ρύζι, λίγο μαϊντανό και άνιθο 5 κρεμμύδια και άλατοπιπέρο. Πλένουμε τα κληματοφύλλα και τα ξερατίζουμε τόσο, ώστε να μαραθούν, χωρίς όμως και να βράσουν. Έν τώ μεταξύ κόβουμε πολύ ψιλά τα κρεμμύδια,

τόν άνιθο και τόν μαϊντανό και τα τοποθετούμε μαζί με τόν κιμά, και το ρύζι, που τόχομε ξερατίσει και στραγγίσει και το άλατοπιπέρο μέσα στη λεκάνη. Τα άνακατώνουμε λίγο και γεμίζουμε τα φύλλα. Όταν τα γεμίσουμε όλα παίρνουμε μία βαθειά κατσαρόλα και τοποθετούμε μέσα τους ντολμάδες, άν είναι δυνατόν σέ μία στρώση, άλλως σέ δύο. Τους άλατίζουμε άκόμη λίγο, ρίχνουμε στήν κατσαρόλα ένα γεμάτο ποτήρι νερό και τους βάζουμε στη φωτιά να βράσουν.

Όταν βράσουν και άπορροφήσουν το νερό, τότε βάζουμε μέσα στήν κατσαρόλα τόσο νερό, ώστε να μισοσκαπασθούν οι ντολμάδες και τους άφήνουμε να βράσουν μία ώρα, έως ότου ψηθούν καλά. Έπειτα φτιάχνουμε ά σ π ρ η σ α λ τ σ α ως εξής: Βάζουμε σέ μία κατσαρόλα 3 κουταλιές τής σούπας βούτυρο 4 άλευρι, να πάρουν βράση, δουλεύοντας διαρκώς με το σύρμα.

Όταν ιδούμε ότι το άλευρι έγινε ένα μίγμα με το βούτυρο, τότε στραγγίζουμε μέσα το ζουμί τόν ντολμάδων (προσέχοντας να μη βάζουμε πολύ και γίνη άραιή ή σάλτσα), ένα ποτήρι γάλα ζεστό, το ζουμι ενός λεμονιού κι' ένα κροκό ουζού, δουλεύοντας διαρκώς με το σύρμα. Όταν ή σάλτσα, δέσει τόσο ώστε να μην είναι ούτε άραιή ούτε πηκτή, τότε βάζουμε τους ντολμάδες σέ μία πιατέλα και τους περιλούζουμε με ούτ ή σάλτσα, ή—πράγμα που γίνεται συνήθως—βάζουμε χωριστά τη σάλτσα και τη ρίχνει ο καθένας όταν πάρη τους ντολμάδες στο πιάτο του.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι	Βράδυ
ΠΕΜΠΤΗ	ΠΕΜΠΤΗ
Μοσχάρι πιλάφι Τυρί—Φρούτα	Ντολμάδες κλημ. Πατάτες τηγ.—Κομπόστα
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Μπακαλάρος τηγ. Σαλάτα Έληές—Φρούτα	Χορτόσουπα Πιλάφι—Γιαούρτι
ΣΑΒΒΑΤΟ	ΣΑΒΒΑΤΟ
Ψάρι σάφας Ραδίκια—Φρούτα	Παϊδάκια Τυρί—Κομπόστα
ΚΥΡΙΑΚΗ	ΚΥΡΙΑΚΗ
Άρνιου στήθος πανέ Πατάτες τηγανιτές Τυρί—Ριζόγαλο—Φρούτα	Αυγά α' λ' όριαντάλ Άρακάς βούτ.—Γλυκό Φρούτα
ΔΕΥΤΕΡΑ	ΔΕΥΤΕΡΑ
Ψάρι πλακι Σαλάτα—Φρούτα	Μακαρόνια κιμά Λουκάνικα—Φρούτα
ΤΡΙΤΗ	ΤΡΙΤΗ
Έντόσθια αλά Γκρέκα Τυρί—Φρούτα	Ποδαράκια κοκ. Πουρέ—Φρούτα
ΤΕΤΑΡΤΗ	ΤΕΤΑΡΤΗ
Πατάτες γιαχνι Έληές—Φρούτα	Κροκέτες με ρύζι Κομπόστα—Φρούτα

και μισό μάτσο μαϊντανό. Τα άφήνουμε να σιγοβράσουν επί 45 λεπτά τής ώρας. Κατόπιν βάζουμε το ψάρι ολόκληρο εις ένα ταψί μακρόστενο (έπίτηδες για ψάρι) το περιλούζουμε με τή σάλτσα που φτιάσαμε και κοκκίζουμε με άρετη γαλέττα. Το βάζουμε σέ μέτριο φούρνο έως ότου ψηθή—πρίπου μισή ώρα—το σεργίρουμε ολόκληρο στήν πιατέλα και ρίχνουμε επάνω τη σάλτσα.

ΜΟΣΧΑΡΑΚΙ ΚΑΤΕΑΡΟΛΑΣ.—Παίρνουμε μία όκά κρέας ψαχνό, 3 κουταλιές βούτυρο, 2 κουτ. φιλοκομμένο κρεμμύδι 1 ποτήρι άσπρο κρασί, λίγη ντομάτα, δάφνη, μαϊντανό και δυο καρότια. Πλένουμε το κρέας, το άλατοπιπερώνουμε και το βάζουμε σέ κατσαρόλα κι' άνα κοκκινιστή καλά με το βούτυρο το βγάζουμε και ρίχνουμε το κρεμμύδι, κι' άμα ξανθίσει προσθέτουμε το κρασί, ντομάτα, μαϊντανό και λίγο νερό. Όταν βράσουν βάζουμε και το κρέας. Όταν το κρέας ψηθή τότε το βγάζουμε πάλι, περνάμε τη σάλτσα και τα χόρτα από ψιλό τρυπητό πιέζοντας με ξύλινο κουτάλι ώστε να λυώσουν και γίνουν πολτός.

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 473)

πιβλητική σιωπή, βασίλευσε στην ταβέρνα, διακοπτομένη μόνο απ' τον κρότο των μαχαιριών που ρίχτηκαν βιαστικά μέσα στα συρτάκια. Αυτά πελάται χάθηκαν στο βάθος, από μια μισανοιχτή πόρτα κι' ο αστυνόμες έκανε την εμφάνισή του στην πόρτα περιτοιχισμένος από πέντε, έξι αστυφύλακες.

— «Η αστυνομία! είπε ο μικρός Φίλιππος σιγανά... Κάβουρά μου πώς χαμένος!

Πράγματι, δυό επιθεωρητάι πλησίασαν, κύτταξαν τον Κάβουρα και είπαν στον αστυνόμο:

— Νάτος, κύριε... αυτός είναι!

— Όλοι έξω!

«Η ταβέρνα άδειασε κι' ο Γκραμαίρ ξαναβρέθηκε στο δρόμο, ανάμεσα σε χαμιά εικοσαριά άλλτες, περιτοχισμένους από διπλή σειρά αστυφύλακων.

— Στο τμήμα! διέταξε ο αστυνόμες.

Κι' η φάλαγγ προχώρησε...

Ο Γκραμαίρ φυσικά απέθηκε ελεύθερος και του ζήτησαν συγγνώμη γιατί του επέβαλαν αυτή τη δυσάρεστη συντροφιά. Παραδόξως ο Άνδρέας Μενό, που εκείνο το βράδυ δεν είχε βαρύνει με τίποτα καινούργιο τη συνειδήσή του, απέθηκε κι' εκείνος ελεύθερος.

Και καθώς ο Γκραμαίρ συγκινημένος από αυτό το περιστατικό, ρωτούσε την αιτία, του εξήγησε:

— Νά τι συνέβη, κύριε Γκραμαίρ... Ένώ σάς περιμέναμε στη στάση του τρέμ είδαμε πού δεν είχαμε πεντάρα τσακιστή... Τότε ο Κάβουρας που επέμενε απόλυτως να σάς οδηγήσει στο Βαρέλα, γύμνωσε ένα διαβήτη, πρώτα απ' όλα για να μη ξεσυνηθίσει τη δουλειά και κατά δεύτερο λόγο για να του πάρει το πουγκί. «Έτσι μās είπε γελώντας, θά μπορούσε να κραάσω τον κύριο Γκραμαίρ».

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 474)

σάν κι' έσένα!

Για μια στιγμή σώπασαν. Ύστερα εκείνη γλύστρησε από την άγκαλιά του, πήδησε όρθια και τον κύτταξε με όρθάνοιχα μάτια σάν να βρισκόταν μπροστά σ' ένα φάντασμα.

— Τι... τι συμβαίνει; την ρώτησε σαστισμένος. Η γυναίκα έπλησίασε σιγά—σιγά την πόρτα, την άνοιξε και διεσκέλασε το κατώφλι. Στάθηκε για μια στιγμή, δίστασε, αλλά ύστερα, χωρίς ν' απαντήσει χάρθηκε μέσα στη σκιά του διαδρόμου.

ΑΣΙΛΛΕ ΣΑΪΤΤΑ

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελ. 475)

ήταν ανυπόφορο.

Ο Δόκτωρ Μόντες τέλος σήκωσε τα μάτια και την ρώτησε δειλά:

— Σας πειράζει λοιπόν τόσο πολύ που μέναιτε εδώ πέρα, δίς Μπάουερ;

«Η Ζίτα πάγωσε απ' τη φρίκη, «Α! Για φαντάσου θράσος! Αν την πειράζει; Και βέβαια την πειράζει στην τσέπη. Μήπως ήταν χαμιά πλούσια; Είχε μπιή λίγες μέρες στην κλινική του με την έλπίδα ότι κάποιος απ' τους δαυμαστές της θά συνηκνείτο ίσως και θά της ζητούσε το χέρι της. Μά δεν βαριέσαι! Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε γι' αυτήν.

— Μά βέβαια! Αφού είμαι καλά, φώναξε η Ζίτα. Θέλετε να μέναιτε εδώ πέρα; Ξαναρώησε ο δόκτωρ. Δεν θά ή κλινική μου, ο κήπος μου, η ζωή εδώ πέρα.

— Σώπατε λίγες στιγμές κι' ύστερα εξακολούθησε.

— Μά τη φορά αυτή, όχι στην κλινική, αλλά εκεί κάτω, στο βάθος του κήπου, σ' εκείνη την κάστρο βιλλίτσα.

«Η Ζίτα Μπάουερ έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Γούρλωσε τα μάτια της κι' έπειτα, κατάλαβε, έξαφνα κι' εξέσπασε σ' ένα γέλιο, τρελλής χαράς.

— Λοιπόν; την ρώτησε ο δόκτωρ Μόντες. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Βλέπετε είμαι λιγάκι δειλός. Δεν τολμούσα να σάς είναι δεσποινίς Μπάουερ... Θέλετε να ζήσετε με μένα σ' εκείνη την κάστρο βιλλίτσα ως κυρία... Μόντες;

— «Αν θέλω! φώναξε η Ζίτα ολόκληρη. Μά αυτή είναι μια υπέροχη ιδέα!... Κι' εγώ πού νόμιζα πάντα ότι ήμουν ένα ξε-

πνο κορίτσι! Θεέ μου! Πώς δεν το είχα καταλάβει!

— Τώρα όμως πού καταλάβατε πόσο σάς αγαπώ, θέλετε να φύγετε; Την ρώτησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο ο δόκτωρ Μόντες.

— Μά όχι, όχι! Ποτέ! φώναξε η Ζίτα κι' έπεσε στην άγκαλιά του, ολόκληρη κι' εϋ υχισμένη.

Κι' έτσι η όμορφη δεσποινίς Ζίτα έμεινε για πάντα στην κλινική του δόκτορος Μόντες.

HENRI FALK

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

(συνέχεια από τη σελίδα 486)

«Ω, τί φρίκη! Είδε το διευθυντή του νεκρό! Έβγαλε μια δυνατή φωνή και έκρουσε το πρόσωπό του στις χοφτές του.

— Μήπως δεν είναι αρκετά; Νά σάς αύξησα; τον ρώτησε ο διευθυντής.

— Όχι, όχι, μου άκοούν, σάς εύχαριστώ, είπεν ο Ζάκ με μισοπνιγμένη φωνή και βγήκε απ' το γραφείο σάν τρελλός.

Ξαφνικά θυμήθηκε τη συμφωνία του με το μάγο Έρυσφό-δεμο... Τότε δεν το πίστευε. Τώρα όμως... Κι' όμως τί τον ενδιέφερα έόν έβλεπε νεκρούς ανθρώπους; Θά γινόνταν εύκολα πλούσιος! Όχι δεν μετάνιωανε. Μήνες ολόκληρους πέρασε μια ζωή χαρισάμενη, και μόνον σκυθρωπάσε τις μέρες πού θά έπαιρνε χρήματα. Η τύχη του μειδιούσε τώρα. Έκανε επιχειρήσεις από τις οποίες κέρδιζε πολλά.

«Αλλ' όσο πιδ πλούσιος γινόταν, τόσο ο χαρακτήρας του μεταβάλλετο. Μακάβριες όπτασιές τον περίμεναν παντού. Οι συγκινήσεις εκείνες τον κατέβαλλαν τρομερά. Είχε διαδοχικά κρητήσις πριμομένα και πρσσινοπά χέρια πνιγμένω, χέρια ανθρώπων πού είχαν λυώσει απ' τον πυρετό, χέρια θυμάτων δυστυχημάτων. Έτσι κατήντησε ν' ανασρωτείται: «Τί πιδ α θύ δώ στο μέλλον»; Μιά μέρα, ένας πιστός φίλος πήγε να τον ιδή. Του είπτε ότι η κόρη του στρατηγού Βελάδο, μια νέα χαριτωμένη, αλλά φτωχή, τον είχε έρωτευθή και ήθελε να τον δή. Ο Ζάκ πού την είχε από πριν συμπαθήσει εύχαρίστω; θά την έκανε γυναίκα του.

Η Κονταίτα Βελάδο, ήταν για αυτόν η μόνη του χαρά. Ίδιως άμα πληροφορήθηκε καλά ότι ήταν άδύνατον σόν στρατηγό να του δώση χρήματα. Κανόνισε τις υποθέσεις του και ζήτησε το χέρι της Κονταίτας. Π πρότασίς του έγινε δεκτή. Από την ήμερα εκείνη ο Ζάκ κατοίκησε στην έξοχική έπουλη του στρατηγού.

Εφθάσε η ήμερα ταύ γάμου. Ο Ζάκ θέλησε να τη γιορτάση μεγαλοπρεπώς. Ένας χορός δόθηκε στην έπαυλη. Την στιγμή πού θά άρχιζε ο χορός ο μέλλων πεθερός του πλησίασε τον Ζάκ και του είπτε σ' αυτή:

— Χόρεψε φ'λε μου, εγώ πηγαίνα να έτοιμάσω το συμβόλαιο του γάμου!

Ο Ζάκ δεν έδωσε χαμιά σημασία στα λόγια εκείνα κι' άρχισε να χορεύη με την μηνητή του.

Ξαφνικά άφησε μιά κραυγή και τα χέρια του απλώθηκαν με φρίκη προς τη μηνητή του πού τον κύτταξε σαστισμένη μην μπορώντας να εξήγηση την περίεργη διαγωγή του. Ύστερα κλονίσθηκε και σωριάστηκε χάμω άναίσθητος.

Κανείς δεν μπόρεσε ν' αντιληφθή τί είχε συμβή. Όλοι νόμισαν πώς είχε καταληφθή από μιά νευρική κρίση. Και όμως το πράγμα ήταν απλούστατο:

Ο στρατηγός Βελάδο, έν άγνωστα όλων, την ώρα του χορού προίκιζε την κόρη του με την περιουσία πού είχε κληρονομήσει από τον άδελφό του πού είχε πεθάνει ξαφνικά τις μέρες εκείνες. Και σ' αυτήν άκόμη την Κονταίτα δεν είχε πη τίποτε, γιατί ήθελε να της κάνει μια έκληξη. Έτσι για μια φορά άκόμη έπαληθευσε η προφητεία του Κασίκη.

Ο Ζάκ, για τελευταία φορά, νόμισε πώς κρατούσε στα χέρια του το πτώμα της μικρής ωραίης Κονταίτας του, με το πρόσωπο παραμορφωμένο... Από την ήμερα εκείνη τρελλάθηκε. Η μηνητή του πέθανε λίγους μήνες άργότερα παραμορφωμένη, έπειτα από ένα δυστύχημα πού της συνέβη στην έπαυση...

ΠΕΑΡΟ ΝΤΙ ΛΕΚΟΝΤ

ΓΙΑ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

(Συνέχεια από την σελίδα 503)

είσαι άγγελος! Σήμερα την έπαιθα για καλά.

Και του διηγήθηκε με ελικρίνεια τα συμβάντα. Εκείνος γέλασε με την καρδιά του, κλείδωσε το άτελιέ και κρατώντας την τρυφερά άγκαλιέ, της είπτε:

— Νοιώθω το μαρτύριό σου και σε λυπάμαι για όσα έπαθες άλλ' ήτανε άπαραίτητο αυτό το πάθημα για την ήσυχία σου... Αν θέλεις πάλι να γίνω έμποροπάλληλος...

Εκείνη έχαμογέλασε και άπάντησε:

— Α, όχι... Χρειάζεται και λίγη ζήλεια... για να σ' αγαπώ περισσότερο...

A. PENE

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«Ιωάννα» Ένταυθα.—Δυστυχώς δεν γίνεται τίποτε δι' αυτό πού μου γράφετε καθόσον η ήλικία σας δεν μπορεί να υποστή τόσον σοβαράν δοκιμασίαν όπως αυτήν πού μου γράφετε.

Νικόλ. Τρίπολιν. Πολύ καλή η θεραπεία πού εφαρμόζετε και σάς συνιστώ να μην την διακόψετε πριν παρέλθουν τέσσαρα τουλάχιστον έτη από της έναρξως.

Μαρίαν Μαν.. Ιωάννινα.— Σας άπεσάλλη στην διεύθυνσιν πού έγράψατε αλλά έπεστέραφη πάλιν υπό τον Ταχυδρομείου με την σημείωσιν «Αγνώστος».

Γράφτε μου λοιπόν καθορίζονσα πληρεστέραν και σιφρεστέραν διεύθυνσιν.

Βιολέτταν του άγροϋ, Τρίπολιν. Έφ' όσον είσθε όπως μου γράφετε

Η ΑΒΥΣΣΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 483)

ρασαν περισσότερα από είκοσι λεπτά, πριν η σιλουέτα του τερατολόγου άναφανή στο στόμιο.

Τότε είδαν με τρόμο, ότι τα χέρια του κερμόνταν και το πρόσωπό του είχε καλυφθή με το χρώμα του θανάτου.

Επί τέλους μπόρεσαν να τον βγάλουν έξω, από τη φοβερή αυτή άβυσσο και να τον ξεπλώσουν στα χόρτα.

Στην αρχή νόμισαν, ότι ήταν μόνον λιποθυμισμένος. Αλλ' αυτός, ήταν χωρίς αίμα καθόλου, με τρύπες στους κροτάφους και στο λαιμό, από όπου το αίμα, είχε άπορροφηθή... και μαζί μ' αυτό και η ζωή του δυστυχισμένου εκείνου.

E. M. ΛΑΟΥΜΑΝ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΕΙΔΩΛΟ

(Συνέχεια από την σελίδα 505)

τους και τα παρέδωσαν σόν άρχηγό των Τζούνι.

Ο τρίτος, ο λοχίας πού είχε πάρει τον θεό του Πολέμου δεν κινήθηκε από την θέση του.

Ο άρχηγός των Ίνδων έπηρε τα δύο είδωλα και έφυγε με τους ανθρώπους του. Φαίνεται ότι οι Ίνδοι, δεν είχαν αντιληφθή, την εξαφάνισή του θεού του πολέμου και δεν τον έζητησαν την ώρα εκείνη.

Έτσι το άπόσπασμα γύρισε στο φρούριο του Γουϊνκάιτ μαζί με τους κάουμπόις, οι όποιοι εστάλησαν στην Άλπουκέρκ για να δικασθούν.

Τρεις μήνες μετά το έπεισόδιο αυτό, ο λοχίας πού είχε πάρει το θεό του πολέμου έπηρε άδεια και πήγε σόν Άγιο Φρανκίκο.

Εκεί έπούλησε σ' έναν άρχαιοσυλλέκτη το ξύλινο είδωλο αντί 300 δολλαρίων.

Αλλά μιά ώρα μετά το πούλημα του είδωλου ο δυστυχής λοχίας πέθανε από άποπληξία.

Την ίδια νύχτα στο σπίτι του άρχαιοπώλου έπιασε πυρκαϊά και το άπέτεφρωσε. Ο άρχαιοπώλης με όλη την οικόγένειά του δεν πρόφθασε να σωθή κι' έκάηκε ζωντανός. Το μόνο πρόσωπο πού έγλύτωσε ήτανε μιά υπηρέτρια του άρχαιοπώλου. Η νέα κατώρθωσε να σωθή φεύγοντας μέσα απ' τις φλόγες.

Ο Θεός του πολέμου είχε έκδικηθή.

ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 504)

με δύναμη το χέρι της επάνω στο τραπέζι πού βρισκόταν δίπλα του, κάνοντας έτσι να χοροπηδήσει, ότι υπήρχε επάνω σ' αυτό.

Δεν έχεσε κανένα δικαίωμα να μιλάς έτσι για τον Χιάλμαρ, τον δέκοντο ή σύζυγό του. Από πολλών καιρό τώρα, η κοινή ζωή μας έχει γίνει τυπική μόνον. Μας χωρίζει η διαφορά των αντιλήψεων και της ευαισθησίας... Προτίμησα να σοϋ μιλήσω καθα-

μήν επιχειρήσετε χαμιάν έπέμβασιν ή όποία δυνατόν να έχη πολύ δυσάρεστα άποτελέσματα. Έξακολουθείτε να περιποιήσθε το πρόσωπό σας όπως μέχρι σήμερα και να είσθε βεβαία ότι η φύσις έν ουδέ μ' ά περιπτώσει δύναται ν' αντικατασταθή υπό της έπιστήμης με την ίδιαν τελειότητα.

Την έλλα, Σόρον. Υπάρχει ο έξης τρόπος: Θά βάξη στα μέρη αυτά μίαν άλοιφήν κάθε βράδυ επί 2—3 μήνες συνεχώς, μετά την άπόδοσιν των οποίων θά έξαφανισθούν. Θά ξαναβγουν όμως άργότερα όπό: θά ξαναβάλλη πάλιν. Έτσι με τον καιρόν θά άπορροφήσουν τελείως και θά έξαφανισθούν. Έάν θέλετε να σάς άποσταλή, άποστείλατε 85 δραχμάς εις γραμματόσημα έντός συστημένης έπιστολής.

Τακτικην Άναγνωστριαν. Ι.

πάννινα.— Δεν έλαβα κανένα γράμμα δικό σας, πολύ δε περισσότερον χρήματα. Αυτό σας το γράφω διότι έμαθα ότι έξηγήσατε πληροφορίας από το περιοδικόν εάν έλαβα μίαν έπιστολήν σας με δώδεκα χρήματα.

«Γεώργ. Α.» Ένταυθα.— Η περίπτωσις ή δική σας έκφεύγει της ειδιότητός μου.

«Α. ν. ν. ν.» Τρίπολιν. Η παχυσαρκία δεν πρέπει να καταπολεμηται με ποσοτική διαίταν αλλά με ποιοτικήν τοιαύτην. Πλήν τούτου θά πρέπη να ακολουθήσετε και ότα έδημοσιεύθησαν πρό μηνών εις το «Πάνθεον» περί παχυσαρκίας.

«Μαρίαν Κ.» Θεσσαλονίκη.— Σας άπάντησα δι' ιδιαιτέρας έπιστολής εις την διεύθυνσιν πού μου ύποδείξατε.

Ιατρός ΚΑΒΑΘΑΣ

ρά, γατί δεν ήθελα να βουτηχτώ στην ψευτιά, όπως τόσες άλλες γυναίκες. Είναι καλλίτερα να δώσω μεζι μια λύση. Αφού αγαπώ τον Έγχε, να χωρίσωμε, για να μπορέσω να τον παντρευτώ...

...Τώρα η Γκρέτα είχε κυρία Έγχε. Έχει ξανανειώσει, γιατί ο ζωγράφος βρισκται διαρκώς κοντά της κυριόζοντάς την με υπερηφάνεια, με έρωτα, με θαυμασμό.

Στην αρχή, όταν την πρω άδέχτηκε στο άτελιέ του, ο Έγχε, είχε σκεφθή να εκμεταλλευτή το λάθος της, και να περάσει μερικους μήνες εύχάριστα. Αλλά κατόπιν τον έκυρίευσε ένι αίσθημα βαθύ άποτέλεσμα του όποιου ήταν να της προσφέρει ολόκληρη τη ζωή του.

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΚΟΛΛΙΝΖ

Ο ΥΓΡΟΣ ΤΑΦΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 498)

διαρκής κίδυνος για τα πλοία τους, ο ύπυργός διέταξε να τα βρουν και να τα βυθίσουν.

Κι' έτσι ένα βράδυ οι όβριδες πλήγωσαν τον σκληρό δρυίνο σκελετό του πού ούτε ο χρόνος ούτε η θάλασσα μπόρεσαν να προσβάλλουν.

Θαμμένο μέσ' στα φύκια και τα κοράλλια, στα βάθη της θάλασσας εκείνης πού όλα τα κάνει δικά της, ο «Σέρπας» άναπαύεται έχοντας στους κόλπους του τις δυό εκείνες ψυχές πού κοιμούνται μαζί του τον αιώνιον ύπνο κοντά σόν καρπό της ενώσεως των, μισό μίλι δυτικά από το Δόνι της Τίγρεας.

ΧΕΡΜΑΝ ΣΕΦΑΟΥΕΡ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 478)

— Βλέπετε! μου είπτε ο κ. Ραμό. Απορώ κι' εγώ ο ίδιος πώς μπόρεσα να υποφέρω τόσην ώρα τον διάλογό τους. Αυτών τον πατέρα, να έπαινη τον γιού του όπως ένας έμπορος άλόγων έπαινη την φοράδα του, έώ ο άλλος, ο δολοφόνος να προσπαθή να μειώσει την πραγματική αξία του έμπορεύματος για να μην πληρώση πολύ άκοιβά. Ίδου μιά σκηνή πού θά πλουτίσει τις γνώσεις σας για την ανθρωπότητα.

Ύστερα από μερικά λεπτά έπωφελούμενος από την άπουσία του κ. Ραμό, βγήκα να κάνω κανένα γυράκι. Ποιά όμως υπήρξε η έκπληξίς μου, όταν στρέφοντας στη γωνιά του δρόμου, παρατήρησα τον τρομερό Μπαλλανσού και τον άλλοιθωρο Μισόν, οι όποιοι, αφού άλληλοκυριόθηκαν για μιά στιγμή με την άκρη του ματιού του, πιασθήκαν μπράσο και χάθηκαν στο βάθος του μικρού κερναλείου της γωνίας.

Εκεί ήσυχα—ήσυχα χωρίς να τους άνησυχή κανείς, ρουφώντας το βαρύ γλυκό τους, θά συζητούσαν και θά ώριζαν πολύ καλλίτερα την πραγματική τιμή του ούματος.

ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

(Συνέχεια από την σελίδα 479)

—Μα την πίστη μου, όχι.
—Η κ. Καρβουνί γύρισε προς τον κ. Σαίντ Άρομάν.
—Και σεις, κύριε; Δεν σάς τρομάζει διόλου να κάθονται στο τραπέζι δέκα τρεις;
—Αυτή η παρατήρησις έφερε μια ψυχρότητα και η κ. Ζεμάντ, μέτρησε με το δάκτυλο και είπε πικρά:
—Αλήθεια είσατε δέκα τρεις. Κ' έχει γούστο ο κ. Σαίντ—
—Άρομάν να πεθάνη έφ'έτος.
—Η κ. Σάσα άρχισε να γελά ψεύτικα και για να παρηγορήσει το νεαρό συνδαιτημόνα της πρόσθεσε:
—Ο κ. Σαίντ—Άρομάν είναι ένα ρωμαλέο παιδι που μπορεί να μ'ας θάψει όλους.
—Αλλά η κ. Ζεμάντ επανήλθε στο θέμα.
—Συνέβησαν πολλά δυστυχήματα σε ανθρώπους που κάθισαν δέκα τρεις σε τραπέζι. Μπορώ να σ'α; φέρω ένα σωρό παραδείγματα. Δεν πρέπει να γελάτε, άφου, μάλιστα, το ίδιο δυστύχημα μπορεί να συμβη σε όλους μας τώρα που καθόμαστε στο ίδιο τραπέζι.
—Οι Άσσόριοι, είπε η κ. Τοκασόν, που δίδασκε στους «Φέρ ντε Πικί», είχαν συνήθεια να ζεματίζουν τα πόδια και τα χέρια του δεκάτου τρίτου συνδαιτημόνου. Αν δεν πέθαινε όμως τη δεκάτη τρίτη μέρα του άνοιγαν την κοιλιά μ' ένα κόκκαλο σουπι'ας και τ'ον ταφίζεσαν ζωντανό.
—Η κ. Ζεμάντ έχει δικιο. Θυμάσαι στής κ. Ζουζέ; Είμαστε κι'έκει δέκα τρεις... Ε' λοιπόν σε όκτώ ημέρες, θυμάσαι που σου έτυχε εκείνο το μεγάλο δυστύχημα;
—Αυτό ήταν πολύ πιά. Ο Μπλαϊζ σηκώθηκε επάνω και γυρίζοντας προς την κ. Σάσα είπε δειλά.
—Κυρία, έμένα να μου επιτρέψετε ν' αποσυρθώ.
—Όχι, όχι. Υπάρχει τρόπος να διορθωθύν τα πράγματα. Θα σ'ας βάλω δίπλα στο σαλονάκι να γευματίσετε. Κι' έτσι όλα θα είναι καλλίτερα. Δεν συμφωνείτε, κυρία; μου;
—Μια μεγάλη ανακούφιση αισθάνθηκαν όλοι σ' αυτά τα λόγια. Η κ. Σάσα έβαλε και του έστρωσαν στο σιλόκι και ο ντε Σαίντ—Άρομάν, κάθισε ολομόναχος στο τραπέζι.
—Ενώ η Ουγκέτη, του σερβίριζε κρύα ψάρια, κρύο ψητό, κρύα όσπρια και λυωμένο παγωτό αυτός σκεπτόταν με πικρία:
—Τουλάχιστον, άφου έδω είναι όλο κρύα, όταν ξαναγυρίσω στο Κανκάλ, πιστεύω να κάνη εκεί ζέστη... Να μπορούσα να καταλάβαινα τι θέλανε και με κάλεσαν.
ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΒΑ

(Συνέχεια εκ της σελ. 476)

—Ηρθατε παιδιά; Σας περίμενα από χθές το βράδυ.
—Ο Τζαίημς στάθηκε σάν απολιθωμένος στη μέση του μαγαζιού. Έφριξε ένα νόμισμα στο χέρι του παιδιού και τοποθέτησε κάτω στο τραπέζι τα δύο κιβώτια με τα πουρά.
—Η Μάργκε, σήκωσε τότε το κεφάλι και ρώτησε:
—Κι' ο Μπόμπ;
—Ναι, έπρεπε να της έξηγήση. Ο Τζαίημς έβγαλε το σκουφό του και σκύβοντας το κεφάλι του είπε:
—Δεν είναι ο Μπόμπ. Έφυγε... Πήγε στην Άμερική.
—Κάθισε, και για να μη μείνη άκίνητος άνοιξε ένα μικρό βιβλιαράκι και διάβαζε.
—Πού είνε ο Μπόμπ; τόν ξαναρώτησε η Μάργκε πλησιάζοντας τον.
—Σου το είπα πώς στην Άμερική με τη «Νότιο Άμερική». Ξέρεις, Μάργκε... Σ' αγαπούσαμε κι' οι δυο. Λοιπόν, καταλαβαίνεις, είμασθε φίλοι και πήραμε μιάν απόφαση... Μάργκε... θα με παντρευόσουν;
—Σώπασε. Έβλεπε τα μάτια εκείνης που είχαν μείνει άκίνητα με μια έκφραση λύπης. Υστερα τα αντίκρυσε να βουρκώνουν και σιγά—σιγά είδε ένα δάκρυ να κυλάει στο μάγουλό της.
—Ο Τζαίημς δεν είχε φαντασθή ποτέ του πως θα υπέφερε έτσι. Κυττούσε τη νέα μ' ατελείωτο πόνο. Αν μπορούσε, θάτρεχε να βοηθόν τον Μπόμπ, να της τόν φέρη, για να τους ιδη να χαμογελάσουν κι' οι δυο.
—Έκάνανε λάθος Μάρκε, συγχώρησέ μας, μουρμούρισε.
—Η αγωνία τόν έπνιγε. Εκύττεσε ακόμη τη νέα και ένοιωσε δολόκληρο το πόνο της που έδειχναν τα δάκρυά της.
—Συγχώρησέ με, Μάργκε.
—Φοβήθηκε μήπως κλάψη κι' αυτός. Έφυγε τρέχοντας με μεγάλα βήματα, σάν μεθυσμένος. Είχε χάσει τον φίλο του, είχε χάσει την αγάπη του, τα δυο πράγματα που άγνοούσε περισσότερα στη ζωή. Δεν θα ξανάβλεπε πιά τον Μπόμπ, δεν θα σκεπτόταν πιά ένα σπιτάκι καθαρό όπου θα τόν περίμενε η αγάπη—μένη του Μάργκε. Έσβυσε για πάντα η ζωή γι' αυτόν.
—Το άλλο πρωί κοντά στην παραλία μερικοί ναυτικοί βρήκαν το πτώμα του. Είχε πέσει στη θάλασσα ο Τζαίημς κι' είχε πνιγί! Έχασε τον φίλο και την Μάργκε... Έθυσίασε και τη ζωή του γιατί ο εφιάλτης θα του έκανε τυραννική τη ζωή. Ρίχτηκε στην άγκαλιά της μάνας του της θάλασσας και εκεί άφηκε την τελευταία του πνοή, τον πόνο του, τη μετάνοια του.

(Συνέχεια από την σελίδα 475)

τας μονάχος στους πρόποδας του λόφου είδε ένα μικρό κοιμητήρι και μια αναφώνηση του έξφυγε άθελα από την καρδιά του:
—Μά είναι δυνατόν να πεθαίνουν σε ένα τέτοιο μέρος; Κι' η σκέψις αυτή τουδωσε θάρρος και αποφασιστικότητα. Πέρασε μιά εβδομάδο, δεν θ' άφηνε να περάση και δεύτερη. Έπρεπε να μιλήση στην Άννα. Την βρήκε στο χώλ και της είπε πως θάφευγε.

—Δεν μπορείτε να φύγετε, Γκεράρδε. Πρέπει να μείνετε. Σ' αγαπώ, σχεδόν από την ημέρα που σε είδα σ' εκείνο εκεί το κατώφλι. Δεν σου ζητώ όμως να μείνεις για μένα, αλλά για την Τζίλντα! Γι' αυτήν βρισκόμαστε εδώ. Έκείνη δεν το ξέρει και πιστεύει στο έναντίον. Αναγκάζομαι να γυρίσω στα σανατόρια για να μ' ακολουθή κι' αυτή. Σ' αγαπά, μου το είπε! Πρέπει και συ να της δείξεις πως ενδιαφέρεσαι γι' αυτήν. Η θυσία θα διαρκέση πολύ λίγο...

Η εκπληκτική ανακαύψις ένος Ιατρού Επαναδίδει την νεότητα σε μια επιδερμίδα μαραμένη και ρυτιδωμένη

Μια Ιατρική έφημερις της Βιέννης αναγγέλει τον τελευταίον θρίαμβον της επιστήμης που θα εκπλήξη τον κόσμον. Όχι μόνον εύρε την άφορημν των ρυτιδων, αλλά επίσης το μέσον να τις αφαιρούν. Μητέρες άκόμη και γιαγιάδες δύνανται τώρα τα ξαναύρουν το φρέσκο και καθατό χρώμα της νεότητός των. Γυναίκες 50 χρονών και πλέον μπορούν τα ξαναύρουν την βελουτέ επιδερμίδα και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των. Αι ρυτίδες προέρχονται διότι ένω γηράσκουμεν ή επιδερμεις χάνει μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστατικά. Αυτά τα συστατικά τώρα προέρχονται από νέα ζωα. Όταν τα έπαναδίδη τις εις την ανθρωπίνην επιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου φρέσκη και νέαν. Αυτά τα εκπληκτικά αποτελέσματα των δοκιμών των γενομένων εις το Πανεπιστήμιον της Βιέννης υπό την διεύθυνσιν του καθηγητού Dr. Stéjskal. Τα αποκλειστικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως της αποκαλύψεως του εν λόγω καθηγητού ήγοράσθησαν παρά της Toka-

lon αντί μυθώδους ποσού. Το «ε-χειρίσμα των ζωντανών δερματικών κυττάρων, ονομαζομένων «Biocei» δεν εύρίσκειται παρά εντός της κρέμας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατά τας γενομένας δοκιμάς εις Νοσοκομεία επί γυναικών 60 ετών, αι ρυτίδες αφηρέθησαν εντός 6 εβδομάδων (βλέπε την σχετικήν έκθεσιν εις την Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Μεταχειρίζεσθε την κρέμαν Tokalon, τροφήν διά την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ προτού πλαγιάσετε. Τρέφει και ξανανέωνει την επιδερμίδα σας κατά τον ύπνον σας. Αι ρυτίδες εξαφανίζονται ταχέως. Εντός μερικών εβδομάδων θα φαίνεσθε άρκετά χρόνια νεώτερα. Την ημέραν μεταχειρίζεσθε την Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκού μη λιπαρά). Διαλύει τα μαύρα στίγματα, ξανασφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, καθιστά λευκήν, γλυκείαν και βελουτέ την πλέον σκυτηνήν επιδερμίδα. Εγγυώμεθα επιτυχή αποτελέσματα άλλως τα χρήματα επιστρέφονται.

Πράγματι, απ' εκείνη τη στιγμή, άρχισαν η Τζίλντα και ο Γκεράρδος τις έρωτικές εκμυστηρεύσεις τους.

—Ένα βράδυ έφθισε το τέλος. Η Άννα εκύταξε με ψυχραιμία τη μικρούλα που έκλεινε τα μάτια. Πήρε από το χέρι τόν νέο και τόν συνώδευσε έως έξω.

—Ευχαριστώ, Γκεράρδε, του είπε. Η Τζίλντα είν' ευτυχισμένη. Δεν υπάρχει τίποτε πιά να κάνωμε. Άντιό!

—Ο Γκεράρδος κατάλαβε: δεν έπρεπε να ξαναϊδή την Άννα. Η θυσία δεν θα άξιζε ά, δεν εξακολουθούσε και πέραν της ζωής!..

Έφυγε τρέχοντας για να μην αντίκρυση πιά τα μάτια εκείνης που θυσίαζε τη ζωή της, τόν έρωτά της, τα πάντα, για δόση λίγες στιγμές εύτυχίας στην έτοιμοθάνατη άδελφούλα της!.. M. MISSEROCCHI

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 477)

—Κύριε, είπε στόν υποκόμητα. Η μητέρα σας δεν ήτατήθη, λέγοντας ότι είδε ένα χέρι επάνω στο όποιον ήσαν σιγματοσμένος ένας μπλε δράκος; έπρόκειτο όμως περί έδου... μπλε χαρτιού κομμένου καταλήλως, ώστε να σχηματίζεται ένας φτερωτός δράκος. Βρήκα, επάνω σ' ένα από τα μπράτσα που έζητσαα τα σημάδια της άπατης. Πρέπει να πω σε ποιόν ανήκει το μπράτσο;

—Άρκει—επανεβή ο υποκόμης κυττάζοντας στα μάτια τόν βαρώνο Τιέρν—είμαι βέβαιος ότι έντός όλιγων λεπτών τα κοσμήματα θα μπουιν στη θέση τους.

Την έτοιμένη ο Βαρώνος Τιέρν ντε Λουσταίβιλ, με κάποια πρόφαση, άφηκε τόν πύργο του Γιεσσέυ. AIM. MAPINO

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ ίδρυτής του αισθητικού κέντρου ELY SEE των Παρισίων, δέχεται όλας τας δυσμορφίας, ούλας, στίγματα, άγειώματα, έγκαύματα κ.λπ. όλας τας αισθητικές έγχειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

άνευ ηλεκτρολύσεως, άνευ πόνου, άνευ στίγματος όριστικώς.

Βερανζέρου 12α—31.433

ΔΙΤΣ

6 ΚΑΡΤΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ. 40
ΣΤΟ ΦΟΤΟ-ΡΑΔΙΟ
ΓΕΩΡΓΑΛΑ
ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

NOVINA ΦΩΝΗ

CREMES
POUDRES
LAIT

Καλλυντικά με
έπιστημονικήν βάειν

ΑΡΤΕΜΙΣ ΠΟΛΙΤΟΥ
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 15
ΤΗΛ. 22.136

Ειδικευθείσα εις
Παρισίους επί δι-
ράν έτών.

Ενρίσκονται κ' εις τα καλλίτερα Φαρμακεία και Μυροπαλία

Σκεφθήκατε
ποτέ ποτέ οε-
ρισσόλερο κρατά
ένα φόρεμα
όταν είναι ραμένον
μέ κλωστή
ΚΙΘΑΡΑΣ;

ARC

150

ABC

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ Ν. ΜΠΡΑΧΟΥ

Ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ καλτσῶν. Ποιότητες ἐξαιρετικά.

Γυναικειῖαι, ἀνδρική. καὶ παιδικαὶ
Κυλότες καὶ γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΑΘΗΝΑ Ἰ' ΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλασίδιν ὑπευθύνως ὑπὸ ἐιδικοῦ ἰατροῦ δόδς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων)

4-7½ μ.μ. τηλ. 27.420

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8α

Τηλέφ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν Ἀγγλικῶν Κασμηρίων.

ΕΠΙΠΛΑ ΠΕΤΡΙΚΑ

Ἐτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 38
(Ὁ πρῶτος ὁροφος ἐπὶ τῆς πλευρᾶς Πατησίων 16)

Ντουλάπες μπιζουτὲ Δρ.	1.250	καὶ ἀνω
» δίφυλλες »	1.750	» »
» τριφυλλες »	3.000	» »
» πομπὲ »	1.250	» »
Σιφονιέρες μονόφυλλες	1.250	» »
Μπουφέδες διὰ τὰ σχέδια	2.500	» »
Τραπεζία μονόποδα	1.500	» »
Βιβλιοθήκες τριφυλλες	1.000	» »
Γραφεῖα Π	1.250	» »
Χαρτοθήκες ὁδλ-τὸπ	800	» »
Ἀρχειοθήκες διὰ φῶρα σχέδια	750	» »
Πολυθρόνες περι-στροφικῆς	450	» »
Πολυθρόνες γραφείου	300	» »
Πορτμαντὸ λουξ	1.000	» »
Σαλονίκια μοντέρνα	6.000	» »
Κρεββατοκάμαρες πολυτελείας	10.000	» »
Τραπεζαρίες ἱεκλογῆς	5.000	» »

Εἶδη γραφείου εἰς μεγάλην ποικιλίαν

ΚΥΡΙΑ !

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάψετε μόνον τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ὡς καὶ τὴν ψάφην σας μόνον μετὰ τὴν γνησίαν καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικῆς Βαφῆς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε βεβαίᾳ ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως τὴν βαφὴν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάψῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὴν μετὰ «ARTI», οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφουν.

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας, εἰς 61 μοντέρνους καταστήματα.

Ὁλος ὁ κόσμος καὶ ἡ ἀριστοκρατία μας βάφει μόνον τὰ φορέματά της μετὰ τὰς γερμανικὰς βαφὰς ARTI

Τὰ φορέματά σας ἂν τὰ βάψετε μετὰ ARTI οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμένα.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθὸς ἱατροῦ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ «Εὐαγγελισμός»

Ἐπίσκεψις ἐν τῷ Ἱατρείῳ καθ' ἑκάστην 4-6 μ.μ.

Ὁδὸς Σωζοπολέως ἀρ. 27
Τηλέφωνον 81-014

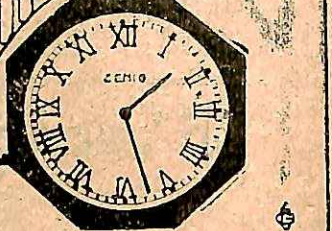
Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων
Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενῆ.

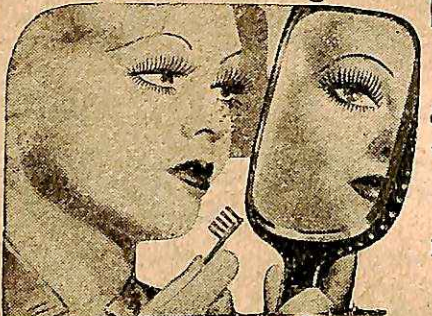
ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Ἐταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη, Δέχεται δόδς Κρήτης 6, πάροδος δόδς Διοσίων, Στάσις Σουρμελῆ. Τηλ. 29.045

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΔΑΦΙΕΡΗΣ

ἘΠΙΣΚΕΝΑΙ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ὁδὸς Ἀντικόντρον 1. Τηλ 31-606

ΕΜΟΜΟΝΤΟ (NEON COSMETIC)

ΤΗΣ Μ^{ME} ASPLÉ

δυναμώνει, μεγαλύνει καὶ καλλωπίζει τὰς βλεφαρίδας

Πωλεῖται εἰς ἑλ.τὰ καλὰ κομμωτήρια ἀντὶ δραχ. 30 τὸ κυτίον

Γεν. Ἀντ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ, Χαλκοκονδύλη 11. τηλ. 27 975

Αἱ γερμανικαὶ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε φθείρουν τὰ φορέματά καὶ οὐδέποτε ξεβάφουν.

ΕΞΕΔΟΘΗ : ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΚΟΛΑΤΟΥ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΡΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου :
Θηλασμός, ξένα γάλατα, διάφορες τροφές, χορτοσούπες καὶ διατροφολογία, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ παιδιοῦ.— Λουτρά, ὕπνος ὁδοντοφυΐα.— Σειρὰ γυμναστικῶν ἀσκήσεων γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά.— Πρῶτη ἀνατροφή καὶ διδασκαλία τοῦ παιδιοῦ.— Οἱ συχνότερες ἀδιαθεσίαι καὶ ἀσθένειαι του.— Πῶς νοσηλεύεται ὅταν ἰσχυρὴ ἡ νόσος.— Τὸ φαρμακεῖο τοῦ σπιτιοῦ.— Τὰ διάφορα προφυλακτικά ἐμβόλια.— Οἱ πρῶτες βοήθειαι σὲ αἰφνίδια δυστηχήματα κ. λ. π.
Ἐκδόσις τετάρτη καλλιτεχνική μετὰ πολλὰς εἰκόνες
Συνιστᾶται ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα Ὑγιεινῆς καὶ Παιδείας. Πωλεῖται παρὰ τῇ συγγραφεῖ : Ὁδὸς Ἐμ. Μπενάκη 24 καὶ εἰς ἑλ.τὰ βιβλιοπωλεῖα.—Τιμᾶται ἀδελφ. 50 καὶ δεμένο δραχ. 75.

PERMANANT ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΦΥΣΙΚΟΤΑΤΗ

ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11 ΤΗΛ. 27-975

ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ

ΡΙΖΙΚΩΣ

